

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมการผลิต ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

Factors Affecting Entrepreneur's Decision – Making on Location
Selection for Manufacturing Industries in Surat Thani Province.

โดย

เกษราภรณ์ สุดตาพงศ์
บุญทริกา ใจกระจ่าง
ธีรศักดิ์ ชูชีพ

มิถุนายน 2553

กิตติกรรมประกาศ

รายงานวิจัยฉบับนี้ ได้รับทุนอุดหนุนการทำวิจัยจากทุนอุดหนุนการวิจัยจากเงินรายได้ คณะเทคโนโลยีและการจัดการ ประเภท พัฒนานักวิจัย ประจำปี 2550 คณะผู้วิจัย ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ เกรียงศักดิ์ ปัทมเรขา อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ให้คำแนะนำในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบคุณภาพของเนื้อหา ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะในการดำเนินงานทุกขั้นตอน

ขอขอบพระคุณผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่ได้ให้ความร่วมมือ ในการให้ข้อมูลทั้งการตอบแบบสอบถามและการให้สัมภาษณ์

ท้ายนี้ ขอขอบพระคุณคณาจารย์ผู้ร่วมทีมวิจัยทุกท่าน ที่ได้ช่วยทำให้งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จ ลุล่วงลงได้ด้วยดี

คณะผู้วิจัย
มิถุนายน 2553

บทคัดย่อ

ชื่อโครงการ : ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรม
การผลิต ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ชื่อคณะผู้วิจัย : นางสาว เกษราภรณ์ สุตตาพงศ์¹
นางสาวบุญพริกา ใจกระจ่าง
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ
และ
นาย เขียรศักดิ์ ชูชีพ
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี²

การศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรม
การผลิต ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการ
ตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี 2) ศึกษา
ลำดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
การผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานีในแต่ละกลุ่มปัจจัย 3) ศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการ
ตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการระหว่างผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตที่ได้รับและ
ไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน คณะผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดย
การรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถาม และ การสัมภาษณ์ ทั้งในสวนผู้ประกอบการภาค
การผลิต และ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยมีปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อตัดสินใจ
เลือกทำเลที่ตั้งในจังหวัดสุราษฎร์ธานีคือ ปัจจัยภายใน ได้แก่ โอกาสในการขยายธุรกิจ (ขยาย
ธุรกิจเดิม ขยายธุรกิจใหม่ และ ร่วมลงทุนกับผู้ประกอบการท้องถิ่น) ความคุ้มค่าด้านต้นทุน
(วัตถุดิบ ค่าขนส่ง ค่าแรงงานและค่าเช่าที่ดิน) และ ขนาดกิจการ (ทุนจดทะเบียน จำนวนแรงงาน
และ จำนวนคนงาน) ปัจจัยภายนอก ได้แก่ ทัศนคติของสังคมโครงสร้างพื้นฐาน สิทธิประโยชน์ทาง
ภาษี และ ความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด

¹ อีเมลผู้วิจัย ketsaraporn.s@psu.ac.th, or buntarika.j@psu.ac.th

² งานวิจัยที่ให้เป็นความเห็นของผู้วิจัยไม่เกี่ยวข้องกับคณะ และการนำเสนอหนึ่งของงานวิจัยไปใช้ต้องได้รับการ
อ้างอิงชื่อนักวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการภาคการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลจากการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการต้องการขยายธุรกิจเดิมของตน และต้องการปัจจัยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนทางภาครัฐ คือ สิทธิประโยชน์ทางภาษี นอกจากนี้ ปัจจัยด้านยุทธศาสตร์จังหวัดสุราษฎร์ธานี ยังเป็นแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการภาคการผลิตเลือกทำเลที่ตั้งในการดำเนินธุรกิจในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

การศึกษาลำดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลจากการศึกษาพบว่า ปัจจัยภายนอก ได้แก่ ปัจจัยด้านวัตถุดิบ พบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่คำนึงถึง ปริมาณวัตถุดิบที่เพียงพอ เป็นอันดับแรก ปัจจัยความสามารถด้านแรงงาน พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่คำนึงถึงความสามารถในการจัดหาแรงงาน เป็นอันดับแรก ปัจจัยการสนับสนุนจากภาครัฐ พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่คำนึงถึง ความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด เป็นอันดับแรก และปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐาน พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่คำนึงถึงโครงสร้างด้านสาธารณูปโภค เป็นอันดับแรก นอกจากนี้ปัจจัยภายในที่มีลำดับความสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการ พบว่า ต้องการสร้างความสามารถในการขยายธุรกิจเดิม เป็นอันดับแรก

การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการระหว่างผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตที่ได้รับและไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผลจากการศึกษาพบว่า ปัจจัยทั้งภายในและภายนอกที่มีต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการระหว่างสองประเภทที่มีเหมือนกัน คือ ความคุ้มค่าด้านต้นทุน การสร้างโอกาสในการขยายธุรกิจและขนาดกิจการ ทัศนคติต่อสังคม โครงสร้างพื้นฐาน และยุทธศาสตร์จังหวัด แต่มีปัจจัยที่ผู้ประกอบการทั้งสองประเภทมีมุมมองแตกต่างกัน คือ ความสำเร็จของต้นทุนส่วนหนึ่งของความเพียงพอของวัตถุดิบ

คำหลัก : การตัดสินใจ ผู้ประกอบการ การเลือกทำเลที่ตั้ง อุตสาหกรรมการผลิต ปัจจัยการลงทุน อุตสาหกรรมผลิตจังหวัดสุราษฎร์ธานี การลงทุนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

Factors Affecting Entrepreneur's Decision – Making on Location Selection for Manufacturing Industries in Surat Thani Province.

Ms.Ketsaraporn Suttapong¹

Ms.Buntarika Jaikrajang

Faculty of Liberal Arts and Management Sciences

and

Mr.Thiensak Chuchep

Faculty of Sciences and Industrial Technology

Prince of Songkla University, Surat Thani Campus²

Abstract

The objectives of this study are threefolds: (a) to determine factors affecting the selection for plant location of entrepreneurs in manufacturing sector in Surat Thani province, Thailand; (b) to ranking the important factors that relevant for decision making of the entrepreneur's plant location selection; and (c) to compare the affected factors of those entrepreneurs which are promoted and not promoted from the Board of Investment of Thailand. The selecting factors were classified into two groups: internal factors, and external factors. Internal factors are investment opportunity, cost effectiveness, and size of firm, while external factors include community attitude, infrastructure, tax privilege, and conform to the strategy plan of the provincial development. Sample were selected by census method from companies in manufacturing sector in the province. Data was collected between July-August 2006 by

¹Corresponding authors, email: ketsaraporn.s@psu.ac.th, or buntarika.j@psu.ac.th

² Views expressed in this paper are those of the author(s) and not necessarily those of the Faculties. Use of any result from this paper should clearly attribute the work to the author(s) and not the Faculties. We acknowledge support for this research from the Research Funding of Prince of Songkla University, Surat Thani Campus.

self-administrative questionnaires which were tested validity and reliability by the in-depth interview method. Those interviewees are government officers and entrepreneurs in Surat Thani province.

The result shows that three factors effect on plant location selection of entrepreneurs in manufacturing sector of Surat Thani province. Those effected factors are investment opportunity, tax privilege, and conform to the development strategy of the province. Specifically, the entrepreneurs would like to expand the original business that they ever undertaken in the province. Tax privileges from the Board of Investment are important for the decision-making of plant location selection. Addition the entrepreneurs want to engage business that in harmony to the provincial development strategy.

In order to priorities important factors for plant location selection, investigated factors were ordered. The result found that external factors that were considered by the entrepreneur are sufficiency of raw materials, ability to seek labors, conform to province's development strategy, and completeness of infrastructure, respectively. Internal factors, however, only the ability to expand the original business was intended by the entrepreneurs.

Affected factors on plant location selection between promoted and non-promoted companies were compared. The result indicates that there are six factors which both groups of companies have opinion in the same way. Those factors are cost effectiveness, investment opportunity, size of firm, community attitude, completeness of infrastructure, and conform to provincial development strategy. Sufficiency of raw material, however, there is different opinion between such groups.

Keywords: decision-making, entrepreneur, plant location selection, manufacturing sector, investment factor, investment in Surat Thani province

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
ABSTRACT	ฅ
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
หลักการและเหตุผล	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวความคิด	4
โครงการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
แนวทางความคิดที่นำมาใช้ในการวิจัย	11
กรอบแนวคิดการวิจัย	11
ตัวแปรที่ศึกษา	13
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	15
กลุ่มตัวอย่าง	15
เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล	16
การเก็บรวบรวมข้อมูล	17
การวิเคราะห์ข้อมูล	17
ขอบเขตการวิจัย	18
บทที่ 4 ผลการศึกษา	20
ข้อมูลทั่วไป	20
นโยบายด้านการส่งเสริมการลงทุนของภาครัฐ	23
ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน	26
ความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน ของกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนและ ไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน	27
การทดสอบปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน	28

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
การวิเคราะห์สหสัมพันธ์	28
วิเคราะห์ปัจจัย	29
วิเคราะห์ความถดถอย	31
บทที่ 5 สรุปผลและข้อเสนอแนะ	34
สรุปผลการศึกษา	34
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป	39
บรรณานุกรม	40
ภาคผนวก	42

สารบัญ (ต่อ)

ภาคผนวก ก

ตารางที่ 1 นิคมอุตสาหกรรมในประเทศไทยจำแนกตามภาค

ตารางที่ 2 เขตส่งเสริมการลงทุนของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจำแนกตามภาค

ตารางที่ 3 จำนวนโครงการที่ได้รับการสนับสนุนในเขตภาคใต้ตอนบน

ตารางที่ 4 จำนวนโครงการที่ได้รับการสนับสนุนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 5 ขนาดการลงทุนที่ได้รับอนุมัติ

ตารางที่ 6 โครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ปี 2548

ภาพที่ 1 แผนยุทธศาสตร์จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ภาคผนวก ข

สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรตามเขตการลงทุน ของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน กุมภาพันธ์ 2548

ภาคผนวก ค

แบบสอบถาม

ภาคผนวก ฉ

ตารางที่ 1 สัดส่วนการถือหุ้นและสัดส่วนการขาย

ตารางที่ 2 ความสอดคล้องของธุรกิจกับยุทธศาสตร์จังหวัด

ตารางที่ 3 ความคิดเห็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของผู้ประกอบการ

ภาคผนวก ง

ประวัติคณะผู้วิจัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	15
4.1 ประเภทกิจการและปีจดทะเบียน	21
4.2 ขนาดกิจการ	21
4.3 ภูมิลำเนาและเหตุผลของการประกอบการของผู้ประกอบการ	23
4.4 สิทธิประโยชน์ทางภาษี	24
4.5 ความคิดเห็นด้านยุทธศาสตร์จังหวัด	25
4.6 การทดสอบ t-test ของค่าเฉลี่ยปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน	28
4.7 การทดสอบสหสัมพันธ์ของตัวแปร	29
4.8 การวิเคราะห์ปัจจัยตัวแปร	30
4.9 การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ	31
4.10 การวิเคราะห์ความถดถอยอย่างง่าย	33
5.1 ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อทางเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการ	34
5.2 ลำดับความสำคัญของปัจจัยต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้ง ของผู้ประกอบการ	36
5.3 ตารางชี้วัดเศรษฐกิจสาขาอุตสาหกรรมจังหวัดสุราษฎร์ธานี	38

ณ
สารบัญญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย	11
4.1 สัดส่วนการถือหุ้น	22
4.2 สัดส่วนการขาย	22
4.3 ความสอดคล้องของธุรกิจกับยุทธศาสตร์จังหวัด	25
4.4 ความคิดเห็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของผู้ประกอบการ	26

บทที่ 1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

1.1 หลักการและเหตุผล

ผลจากอัตราการเติบโตของภาคอุตสาหกรรมในประเทศตลอดระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2544-2548) ก่อให้เกิดการขยายตัวของเศรษฐกิจและสภาวะการจ้างงานเพิ่มขึ้น ส่งผลให้มีการก่อตั้งโรงงานอุตสาหกรรมใหม่เป็นจำนวนมาก โดยโรงงานส่วนใหญ่มีการก่อตั้งในเขตนิคมอุตสาหกรรมเป็นหลักเนื่องจากได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีหรือการส่งเสริมการลงทุนจากภาครัฐ (www.boi.go.th/thai/about/) ปัจจุบันประเทศไทยมีนิคมอุตสาหกรรมจำนวน 59 แห่ง (ภาคผนวก ก ตารางที่ 1) จัดแบ่งตามเขตส่งเสริมการลงทุนของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Board of Investment: BOI) เป็น 3 เขตตามปัจจัยทางเศรษฐกิจโดยใช้รายได้และ สิ่งอำนวยความสะดวกเป็นเกณฑ์ ทั้งนี้แต่ละเขตได้รับสิทธิประโยชน์แตกต่างกัน และหากนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนตามที่กำหนดจะได้รับสิทธิประโยชน์เพิ่มมากยิ่งขึ้น (ภาคผนวก ก ตารางที่ 2 และภาคผนวก ข) ปัจจุบันโรงงานอุตสาหกรรมตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมเขต 2 มากที่สุดจำนวน 32 แห่ง (ร้อยละ 54.24) ในจำนวนนี้ตั้งในเขตภาคตะวันออกจำนวน 22 แห่ง และมีนิคมอุตสาหกรรมเขต 3 จำนวน 16 แห่ง (ร้อยละ 27.11) จากจำนวนนิคมอุตสาหกรรมทั้งหมดมีในประเทศ ในจำนวนนี้ตั้งในเขตภาคใต้จำนวน 2 แห่ง ซึ่งโรงงานอุตสาหกรรมดังกล่าวตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมเขต 3 และเป็นเขตส่งเสริมการลงทุนที่ได้รับสิทธิประโยชน์มากกว่าเขตอื่น ๆ อาทิ ได้รับการลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศร้อยละ 75 เป็นระยะเวลา 5 ปี เป็นต้น

ขณะที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีโรงงานอุตสาหกรรมทั้งสิ้น 834 โรงงาน จากข้อมูลของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาค 2 ระบุว่าในจำนวนโครงการที่ได้รับอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุนภาคใต้ตอนบนระหว่างปี 2544-2548 จำนวน 167 โครงการ จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนทั้งสิ้นจำนวน 59 โครงการ (ภาคผนวก ก ตารางที่ 3 และตารางที่ 4) โดยส่วนใหญ่จะเป็นการผลิตน้ำมันปาล์มดิบและเมล็ดในปาล์มอบแห้ง ผลิตพลังงานไฟฟ้า กิจการผลิตผ้าทอ การขยายกิจการถุงพลาสติก ถุงมือยาง เนื้อปุ๋ยบรรจุกระป๋อง และกิจการแผ่นยิปซัม (ภาคผนวก ก ตารางที่ 6) นอกจากนี้จังหวัดสุราษฎร์ธานียังเป็นจังหวัดที่มีการลงทุนสูงที่สุดในภาคใต้ตอนบน จากการเปรียบเทียบสภาวะการลงทุนระหว่างเดือนมกราคม - ตุลาคม 2548 โดยมีขนาดการลงทุนอยู่ระหว่างไม่เกิน 200 ล้านบาท ถึงมากกว่า 500 ล้านบาท (ภาคผนวก ก ตารางที่ 5)

จากการเปรียบเทียบจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมภายในจังหวัดสุราษฎร์ธานีที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนระหว่างปี 2544-2548 กับจำนวนโรงงานทั้งหมด พบว่ามีจำนวนน้อยมากที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน (59 แห่งหรือร้อยละ 17.99 ของโรงงานทั้งหมด) นัยหมายความว่า การได้รับสิทธิประโยชน์

ต่าง ๆ จากการเป็นบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ไม่ได้เป็นปัจจัยเดียวที่มีผลต่อการตัดสินใจตั้งบริษัทในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ทั้งนี้ จากผลการศึกษาของงานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน สามารถจัดกลุ่มปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมของเศรษฐกิจมหภาค ซึ่งจะมีผลต่อการตัดสินใจในภาพรวมโดยพิจารณาจากปัจจัยด้านกฎหมายและพิกัดภาษีศุลกากร (Walailak Atthirawong and Bart MacCarthy, 2001 และ Stephen Nicholas, Sid Gray, and Willial Purcellb, 1999) ปัจจัยด้านความมั่นคงของการเมืองสภาพเศรษฐกิจและนโยบายการเงินของประเทศ ซึ่งจะส่งผลต่อความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ยและความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ตลอดจนปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่เอื้อต่อการลงทุน อาทิ นโยบายการส่งเสริมของท้องถิ่นและภาครัฐด้านการลดหย่อนหรือยกเว้นภาษี การให้เงินสนับสนุนและการเปิดเขตการค้าเสรี เป็นต้น นอกจากนี้จากการศึกษาของ Yoko Kinoshita และ Nauro F. Compos (2002) พบว่านักลงทุนยังให้ความสำคัญปัจจัยด้านระดับการคอร์รัปชันของประเทศ

ปัจจัยกลุ่มต่อมาคือ ปัจจัยที่มีผลต่อการผลิตซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 1) ต้นทุนด้านวัตถุดิบซึ่งพิจารณาจากราคาและคุณภาพของวัตถุดิบ การเข้าถึงวัตถุดิบและคุณภาพผู้ขนส่งวัตถุดิบ 2) ต้นทุนค่าแรงงาน หมายถึงถึงคุณภาพแรงงาน ผลการศึกษาส่วนใหญ่ระบุตรงกันว่าต้นทุนค่าแรงงานเป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนในประเทศนั้น ๆ และ 3) ปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่มีผลต่อการผลิตในด้านระบบสาธารณูปโภค อาทิ ความพอเพียงของสาธารณูปโภค ระบบการขนส่ง รวมถึงต้นทุนการจัดหาจัดตั้งโรงงาน อาทิ ราคาที่ดิน ต้นทุนด้านค่ากระแสไฟฟ้า ค่าเช่าพื้นที่โรงงาน เป็นต้น นอกจากนี้งานวิจัยหลายชิ้นได้ให้ข้อสังเกตว่าปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยที่นักลงทุนให้ความสำคัญเช่นกัน เนื่องจากหากมีประเด็นปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมจะส่งผลให้มีต้นทุนด้านสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น และจากผลการศึกษาของ Ralph J. Brodd (2005) พบว่าความเชี่ยวชาญในเทคโนโลยีโดยเฉพาะเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่นักลงทุนให้ความสำคัญเช่นกัน ซึ่งความเชี่ยวชาญในเทคโนโลยีจะก่อให้เกิดการผลิตที่ประหยัดต่อขนาดส่งผลให้สินค้าที่ผลิตได้มีต้นทุนที่ต่ำกว่าคู่แข่ง

กลุ่มปัจจัยสุดท้ายเกี่ยวข้องกับนโยบายและกลยุทธ์ที่ช่วยเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันของธุรกิจ อาทิ สภาพการแข่งขันในการหาตลาดและเข้าถึงกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย การได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกจากบริษัทแม่ ทำเลที่ตั้งของโรงงานเอื้อต่อการตั้งเป็นฐานการส่งออก แหล่งเงินทุนและความคุ้มค่าในการลงทุน เป็นต้น อย่างไรก็ตามมีงานวิจัยของ Yoko Kinoshita และ Nauro F. Compos (2002) พบว่านักลงทุนบางกลุ่มให้ความสนใจลงทุนในประเทศที่มีกลุ่มนักลงทุนในประเทศลงทุนอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งนักลงทุนเหล่านี้จะให้ความสนใจไปร่วมลงทุนหรือขยายธุรกิจเดิม

เนื่องจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีปัจจัยที่เอื้อต่อการตัดสินใจลงทุนตั้งโรงงานของผู้ประกอบการ โดยมีปัจจัยที่สอดคล้องกับผลการวิจัยในหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมของเศรษฐกิจมหภาค โดยทุกท้องที่ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีจัดอยู่ในเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมเขต 3

(ภาคผนวก ก ตารางที่ 2) และมีความแข็งแกร่งด้านระบบสาธารณูปโภคและการขนส่งคมนาคม เนื่องจากมีความได้เปรียบเชิงภูมิศาสตร์โดยมีความพร้อมในการขนส่งทั้งทางบก ทางน้ำและทางอากาศ นอกจากนี้จังหวัดเองยังมีการสนับสนุนการลงทุนโดยได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์จังหวัด เพื่อเสริมสร้างให้จังหวัดมีความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจโดยกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์จังหวัดออกเป็น 7 ด้าน (ภาคผนวก ก ภาพที่ 1) และได้ให้ความสำคัญกับการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตรเป็นอันดับ 2 ด้วยตระหนักว่าอุตสาหกรรมสามารถช่วยเพิ่มมูลค่าผลผลิต (แผนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน สุราษฎร์ธานี-ชุมพร-ระนองและแผนยุทธศาสตร์จังหวัดสุราษฎร์ธานีปี 2548-2551, 2548) ซึ่งแผนยุทธศาสตร์ดังกล่าวเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้ผู้ประกอบการตัดสินใจตั้งโรงงาน

ดังนั้นเพื่อตอบวัตถุประสงค์และหาความสอดคล้องกับผลการวิจัยในอดีต คณะผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนในอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการศึกษาวิจัยจะช่วยให้สามารถกำหนดและลำดับอิทธิพลหรือผลกระทบของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนก่อตั้งโรงงานภายในจังหวัดและเป็นประเด็นให้กลุ่มงานยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดได้นำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาจังหวัดให้บรรลุเป้าประสงค์ที่กำหนดไว้ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี
2. เพื่อศึกษาลำดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานีในแต่ละกลุ่มปัจจัย
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการระหว่างผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตที่ได้รับและไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี
2. ทราบลำดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี
3. ทราบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตระหว่างกลุ่มบริษัทที่ได้รับและไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน
4. เป็นข้อมูลแก่ภาครัฐในการสร้างปัจจัยเกื้อหนุนส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในเขตจังหวัดสุราษฎร์ธานี

บทที่ 2

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวความคิด

2.1 โครงการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Walailak Atthirawong และ Bart MacCarthy (2001) ศึกษาเรื่อง Identification of location pattern of manufacturing plants in Thailand จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกการลงทุนในประเทศไทยของนักลงทุนชาวต่างชาติ มีปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนเป็น 4 กลุ่มด้วยกัน คือ 1) สภาพแวดล้อมของเศรษฐกิจมหภาค 2) นโยบายการสนับสนุนท้องถิ่น กฎระเบียบและกฎหมายต่าง ๆ 3) สิ่งอำนวยความสะดวกและระบบสาธารณูปโภคภายในประเทศ และ 4) ทรัพยากรภายในประเทศ

ปัจจัยที่ 1) **สภาพแวดล้อมของเศรษฐกิจมหภาค** ประกอบด้วยปัจจัยย่อย ได้แก่ เสถียรภาพทางการเมือง หนี้สินของภาครัฐ ทศนคติต่อนโยบายของรัฐ ค่าเงินที่แข็งตัว ความสามารถในการขยายกิจการ การควบคุมอัตราดอกเบี้ยและอัตราแลกเปลี่ยน โครงสร้างของรัฐ อัตราการเติบโตของ GDP/GNP ทศนคติของชุมชนในท้องถิ่น และ ความต่อเนื่องของนโยบายภาครัฐ ปัจจัยที่ 2) **นโยบายการสนับสนุนท้องถิ่น กฎระเบียบและกฎหมายต่าง ๆ** ประกอบด้วยปัจจัยย่อย ได้แก่ การกำหนดกฎหมายการประกันภัย สภาพแรงงาน ระบบราชการ กฎหมายอุตสาหกรรม การจัดการแรงงาน และระบบกฎหมาย ปัจจัยที่ 3) **สิ่งอำนวยความสะดวกและระบบสาธารณูปโภคภายในประเทศ** ประกอบด้วยปัจจัยย่อย ได้แก่ ความสามารถด้านภาษา ความแตกต่างของธรรมเนียมประเพณี คุณภาพของวัตถุดิบ ระบบโทรคมนาคม อัตราเงินเฟ้อ ลักษณะของผู้บริโภค คุณภาพและความน่าเชื่อถือของระบบขนส่ง และมี supplier ให้เลือกหลากหลาย และ ปัจจัยที่ 4) **ทรัพยากรภายในประเทศ** ประกอบด้วยปัจจัยย่อย ได้แก่ คุณภาพของ suppliers ความรับผิดชอบของ suppliers ลักษณะขั้นตอนการจัดส่ง ต้นทุนด้านการขนส่ง ต้นทุนด้านพลังงาน การประมาณความต้องการและที่ตั้งของคู่แข่ง

สอดคล้องกับการงานการวิจัยข้างต้น International Institute for Sustainable Development (2002) ทำการศึกษาเรื่อง Foreign Investment: Making it Work for Sustainable Development จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อระดับการลงทุนโดยตรงของนักลงทุนต่างชาติ (Foreign Direct Investment: FDI) แบ่งออกเป็น 2 ปัจจัยด้วยกัน คือ

1) **สภาพภูมิประเทศพื้นฐาน** ซึ่งนักลงทุนจะมองหาสภาพของประเทศที่มีเสถียรภาพและสามารถคาดการณ์อนาคตในระยะยาวได้ ซึ่งสามารถลำดับความสำคัญของปัจจัยในด้านสภาพภูมิประเทศพื้นฐานได้ดังต่อไปนี้ ความเสี่ยงด้านเศรษฐกิจ (การค้าและการแข่งขัน) ความเสี่ยงของความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจ ความไม่เที่ยงตรงของกฎหมายและการบริหาร ประเด็นด้านสิ่งแวดล้อม

ความเสี่ยงของอัตราแลกเปลี่ยน ความเสี่ยงในความไม่แน่นอนทางการเมือง ความเสี่ยงในเสถียรภาพทางการเมือง ความเสี่ยงในการเวนคืน ความไม่เพียงพอของสาธารณูปโภคทางกายภาพ และ ความไม่เพียงพอของสาธารณูปโภคด้านการค้า ซึ่งมีความสำคัญตามลำดับ และ

2) **สถาบันต่าง ๆ ภายในประเทศ** ส่วนใหญ่จะเป็นส่วนในการสนับสนุนในการทำธุรกิจในประเทศนั้นอย่างมีประสิทธิภาพ โดยต้องการให้มีการบริหารบ้านเมืองอย่างโปร่งใสและยุติธรรม ซึ่งส่วนของสถาบันที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายและการบริหารบ้านเมืองเป็นส่วนสำคัญต่อการตัดสินใจลงทุนของชาวต่างชาติ

จากงานวิจัยของ Walailak Atthirawong และ Bart MacCarthy (2001) และ International Institute for Sustainable Development (2002) อาจจะสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนมี 2 กลุ่มคือ 1) ปัจจัยสภาพแวดล้อมเชิงมหภาคของประเทศ อันได้แก่ เสถียรภาพทางการเมืองและเศรษฐกิจ นโยบายทางด้านเศรษฐกิจและกฎหมายต่าง ๆ รวมถึงความโปร่งใสในการบริหารจัดการบ้านเมืองของประเทศ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อทิศทางการกำหนดนโยบายและทิศทางการเติบโตของเศรษฐกิจในเชิงมหภาคของประเทศ ปัจจัยต่อไปที่นักลงทุนนำมาตัดสินใจลงทุนคือ 2) ปัจจัยพื้นฐานในการประกอบธุรกิจ ได้แก่ ระบบสาธารณูปโภค คุณภาพและราคาของต้นทุนการผลิตด้านต่างๆ เป็นต้น

(1) ปัจจัยสภาพแวดล้อมเชิงมหภาคของประเทศ

ปัจจัยสภาพแวดล้อมเชิงมหภาคของประเทศเป็นปัจจัยภายนอกที่มีผลกระทบในภาพรวมต่อการตัดสินใจลงทุนของนักธุรกิจ เนื่องจากเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและความมั่นคงทางการเมือง มีผลต่อการกำหนดนโยบายและทิศทางการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ การเมืองที่มีเสถียรภาพของประเทศจะส่งผลให้นโยบายทางเศรษฐกิจมีความต่อเนื่อง สิ่งเหล่านี้อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ดึงดูดนักลงทุนให้เข้ามาลงทุนในประเทศ จากงานวิจัยของ United States General Accounting Office : GAO (2004) ซึ่งได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนด้านการคมนาคมขนส่งทางน้ำและทางบก เพื่อศึกษาถึง 1) ข้อกำหนดของภาครัฐที่มีผลต่อการวางแผนและตัดสินใจลงทุน 2) การวิเคราะห์ความคุ้มค่าในการลงทุนช่วยให้การตัดสินใจลงทุนอย่างไร และ 3) ปัจจัยอื่นที่ผู้ตัดสินใจต้องคำนึงถึงในการประเมินและตัดสินใจลงทุน แบ่งกลุ่มปัจจัยที่ศึกษาออกเป็น 5 ประเด็น คือ 1) ความต้องการของภาครัฐและโครงสร้างทางการเงิน 2) การวิเคราะห์ความคุ้มค่าในการลงทุนและเครื่องมือการวิเคราะห์อื่น ๆ 3) แหล่งเงินทุนจากภาครัฐและหน่วยงานท้องถิ่น 4) ข้อกำหนดทางกฎหมาย และ 5) ข้อจำกัดด้านสาธารณูปโภค ผลการศึกษาพบว่า ข้อกำหนดทางกฎหมายและแหล่งเงินทุนมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนทางด้านคมนาคมขนส่งทั้งในโครงการระยะสั้นและโครงการระยะยาวในเขตเมืองและภูมิภาคเป็นอันดับแรก โครงการระยะยาวมีความได้เปรียบด้านการจัดหาแหล่งเงินทุน นักลงทุนมักตัดสินใจลงทุนในโครงการระยะยาวโดยคำนึงถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับภาครัฐ อาทิ ข้อกำหนดด้าน

สิ่งแวดล้อมและกฎหมายท้องถิ่น การดูแลรักษาระบบต่าง ๆ เป็นต้น ทั้งนี้ปัจจัยพื้นฐานในการประกอบธุรกิจได้ให้ความสำคัญในระดับน้อยและนักลงทุนไม่ได้คำนึงถึงการใช้เครื่องมือในการวิเคราะห์ อาทิ การวิเคราะห์ความคุ้มค่าในการลงทุน

สอดคล้องกับงานวิจัยข้างต้น Ralph J. Brodd (2005) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจผลิตสินค้าในสหรัฐอเมริกา กรณีศึกษาบริษัทผู้ผลิตแบตเตอรี่ลิเทียม เพื่อศึกษาสาเหตุของการไม่ผลิตแบตเตอรี่ประเภทชาร์ต (Rechargeable Battery) ในประเทศสหรัฐอเมริกา ทั้ง ๆ ที่เป็นประเทศที่มีเทคโนโลยีด้านพลังงานสูง ในขณะที่บริษัทผู้ผลิตส่วนใหญ่เป็นประเทศแถบอาเซียนและยุโรป ซึ่งได้นำเทคโนโลยีจากสหรัฐอเมริกาไปใช้ในการผลิตและสามารถทำกำไรได้อย่างมากกับธุรกิจเหล่านี้ ผลการศึกษาพบว่า ผลตอบแทนจากการลงทุนในธุรกิจประเภทนี้ในประเทศสหรัฐอเมริกาต่ำกว่าธุรกิจประเภทอื่น อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้พบว่าปัจจัยด้านค่าแรงงานซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานในการประกอบธุรกิจไม่ใช่ปัจจัยหลักที่มีผลต่อการไม่ดำเนินการผลิตเนื่องจากหากเปรียบเทียบกับประเทศญี่ปุ่นค่าแรงงานในประเทศไม่ได้แตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ เมื่อเปรียบเทียบลักษณะโครงสร้างองค์กรพบว่าบริษัทผลิตสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ญี่ปุ่นกับสหรัฐอเมริกามีโครงสร้างองค์กรที่แตกต่างกัน ซึ่งความแตกต่างนี้มักสร้างความยุ่งยากในการเข้าถึงแหล่งวัตถุดิบในญี่ปุ่น และบริษัทต้องมีเทคโนโลยีและการออกแบบเป็นของตนเอง

Ralph J. Brodd (2005) ได้ให้ความเห็นว่าเหตุผลที่บริษัทไม่ดำเนินการผลิตต่อในประเทศสหรัฐอเมริกาอาจเป็นผลมาจากแนวโน้มการพัฒนาเทคโนโลยีด้านแบตเตอรี่จะมีอยู่ในแถบเอเชีย ตะวันออก อาทิ ประเทศจีน เกาหลี และประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทำให้ผู้ผลิตในแถบนี้มีความเชี่ยวชาญมากยิ่งขึ้น จากจุดนี้ส่งผลให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาส่งเสริมให้ผู้ผลิตในประเทศไปมุ่งเน้นไปพัฒนาเทคโนโลยีพลังงานด้านอื่น ๆ แทน เช่น น้ำมัน หรือด้านอื่นที่บริษัทในประเทศมีโอกาสในการเลือกตลาดที่เหมาะสมกับเทคโนโลยี อาทิ ด้านการแพทย์ การทหาร หรือด้านอวกาศ ซึ่งภาครัฐยังต้องการความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษาของรัฐกับภาคอุตสาหกรรม เพื่อนำไปประยุกต์ใช้และให้ความมั่นใจว่าทรัพยากรเทคโนโลยีขั้นสูงที่มีสามารถสร้างโอกาสและหนทางบรรลุผลสำเร็จได้

จากงานวิจัยของ United States General Accounting Office : GAO (2004) และ Ralph J. Brodd (2005) อาจสรุปได้ว่าปัจจัยสภาพแวดล้อมเชิงมหภาคของประเทศ อันได้แก่ นโยบายเศรษฐกิจของประเทศ การให้ความร่วมมือและส่งเสริมของภาครัฐต่อภาคอุตสาหกรรมที่บริษัทในประเทศมีความเชี่ยวชาญ ปัจจัยเหล่านี้อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุนในการศึกษาครั้งนี้ ด้านการให้ความร่วมมือและส่งเสริมของภาครัฐ รวมถึงนโยบายทางเศรษฐกิจที่เกื้อหนุนต่อการลงทุนต่างจัดอยู่ในกลุ่มตัวแปร “ปัจจัยภายนอก”

(2) ปัจจัยพื้นฐานในการประกอบธุรกิจ

จากที่กล่าวข้างต้นแม้ว่านโยบายทางเศรษฐกิจในภาพรวมของภาครัฐจะมีความสำคัญต่อการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุน เป็นที่ยอมรับกันว่าปัจจัยพื้นฐานในการประกอบธุรกิจเป็นสิ่งที่นักลงทุนนำมาประกอบการตัดสินใจอีกปัจจัยหนึ่งเช่นกัน งานวิจัยชิ้นนี้ให้คำจำกัดความปัจจัยพื้นฐานในการประกอบธุรกิจเป็น “ปัจจัยภายใน”

จากผลการวิจัยของ Stephen Nicholas, Sid Gray และ William Purcellb (1999) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่อง Australia as an Investment Location in the Asia Region What Business and Government can learn from Japanese Investor แบ่งการศึกษาเป็น 2 ปัจจัยคือ 1) ปัจจัยด้านนโยบาย (Policy Factors) และ 2) ปัจจัยที่ไม่เกี่ยวข้องกับนโยบาย (Non Policy Factors) ผลการศึกษาพบว่า ในมุมมองของนักลงทุนญี่ปุ่น นักลงทุนให้ความสำคัญกับปัจจัยที่ไม่เกี่ยวข้องกับนโยบาย (Non Policy Factors) เป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจลงทุนในต่างประเทศเป็นอันดับแรก และสามารถจัดลำดับความสำคัญของปัจจัยที่ไม่เกี่ยวข้องกับนโยบายได้ดังนี้ ขนาดของตลาดในท้องถิ่น เสถียรภาพของเศรษฐกิจและการเมือง ต้นทุนด้านแรงงาน การตั้งเป็นฐานการส่งออกทรัพยากร/วัตถุดิบในการผลิต และ ความรู้ของคนในประเทศ ตามลำดับ ปัจจัยที่ไม่เกี่ยวข้องกับนโยบายเหล่านี้จัดเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญในการประกอบธุรกิจ ทั้งนี้ปัจจัยด้านนโยบายของภาครัฐต่างๆ จะถูกนำมาพิจารณาเป็นอันดับต่อมาได้แก่ ความสำคัญของพิกัดภาษีศุลกากรและอุปสรรคการค้าต่าง ๆ การได้รับยกเว้นภาษี การลดหย่อนภาษี นโยบายการส่งเสริมของท้องถิ่นและภาครัฐ การให้เงินสนับสนุนของภาครัฐและเขตการค้าเสรี ตามลำดับ จากงานวิจัยชิ้นนี้จะเห็นได้ว่า ปัจจัยพื้นฐานในการประกอบธุรกิจมีผลต่อการตัดสินใจของนักลงทุนต่างชาติ (ญี่ปุ่น)

สอดคล้องกับงานวิจัยของ Stephen Nicholas, Sid Gray และ William Purcellb (1999) งานวิจัยของ J.C. Burnham และ J.E. Epperson (1999) ได้ทำการศึกษาเรื่อง An Analysis of Foreign Direct Investment (FDI) In the U.S. Fruit and Vegetable Industry จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกทำ FDI ในอุตสาหกรรมผักและผลไม้ของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยยอดขายครึ่งหนึ่งของการขายในประเทศอเมริกามาจากการนำเข้าซึ่งส่วนใหญ่นำเข้ามาจากประเทศเม็กซิโก ชิลี และกัวเตมาลา ตามลำดับ ในมุมมองของนักลงทุนเม็กซิโกเป็นจุดมุ่งหมายของนักลงทุนชาวต่างชาติในการเข้าไปลงทุนในด้านอุตสาหกรรมผักและผลไม้ เนื่องจากมีค่าแรงราคาถูกและสามารถขยายพื้นที่การเพาะปลูกได้ ซึ่งเหตุผลดังกล่าวมีผลต่อปัจจัยที่ชักจูงให้ชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนโดยตรง นอกจากนี้ปัจจัยด้านพิกัดภาษีศุลกากรและอุปสรรคทางการค้าตามกฎหมายของกระทรวงเกษตรและตัวแทนคุ้มครองด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งให้เห็นว่าจากสนธิสัญญา NAFTA ส่งกระทบต่อพิกัดภาษีศุลกากรนำเข้าผัก ผลไม้ และการลงทุนของนักลงทุนชาวต่างชาติในแถบละตินอเมริกา ดังนั้นอาจจะสรุปได้ว่า ปัจจัยพื้นฐานในการประกอบธุรกิจด้านค่าแรงงาน และนโยบายการส่งเสริมของภาครัฐด้านการ

เพาะปลูกและนโยบายด้านพิกัดภาษีศุลกากร เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักลงทุนในประเทศเม็กซิโก

ความสำคัญของปัจจัยพื้นฐานในการประกอบธุรกิจสามารถสะท้อนได้จากการทำเลที่ตั้งของนักลงทุนหรือผู้ประกอบการ งานวิจัยหลายชิ้นในอดีต เช่น Bhatnager Rohit, Tayaram Jayanth และ Phua Yue Cheng (2001) Muthukumara Mani, Sheoli Pargal และ Mainul Huq (1996) และ Yoko Kinoshita และ Nauro F. Compos (2002) ได้ทำการศึกษาเจาะลึกลงไปถึงปัจจัยที่นำมาพิจารณาในการเลือกทำเลที่ตั้งของโรงงาน

Bhatnager Rohit, Tayaram Jayanth และ Phua Yue Cheng (2001) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Relative Important of Plant Location Factors : A Cross National Comparison between Singapore and Malaysia งานวิจัยชิ้นนี้ได้เจาะลึกลงไปปัจจัยพื้นฐานในการประกอบธุรกิจด้านการเลือกที่ตั้งโรงงาน โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบประเทศสิงคโปร์กับประเทศมาเลเซีย ผลการศึกษาพบว่าสามารถแบ่งปัจจัยออกเป็น 2 ปัจจัย คือ 1) ปัจจัยระหว่างที่ตั้งโรงงานกับสภาพความเป็นจริงของที่ตั้ง ซึ่งมี 3 กลุ่มย่อย คือ โครงสร้างพื้นฐาน ผู้ส่งวัตถุดิบ และ ตลาดกับกลุ่มลูกค้า ซึ่งปัจจัยในส่วนนี้จะเป็นส่วนช่วยเชื่อมโยงกลยุทธ์ให้ก้าวสู่เป้าหมายการแข่งขันของการผลิตได้ และ 2) ปัจจัยผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ อุตสาหกรรม ขนาดของโรงงาน และ สำนักงานใหญ่ของบริษัทแม่ ซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจตั้งโรงงาน

นอกจากนี้ งานวิจัยของ Muthukumara Mani, Sheoli Pargal และ Mainul Huq (1996) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานใหม่ในอินเดีย โดยแบ่งปัจจัยออกเป็น 2 ด้านคือ 1) ด้านกำไร ซึ่งมาจากรายได้หักต้นทุน โดยประมาณรายได้จากขนาดตลาด และความยืดหยุ่นของอุปสงค์ 2) ด้านต้นทุน ปัจจัยด้านต้นทุนหมายถึงค่าแรงงานขั้นต่ำของรัฐ ต้นทุนด้านกระแสไฟฟ้า ราคาที่ดิน ต้นทุนสิ่งแวดล้อม ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานด้านการขนส่ง และราคาวัตถุดิบ จากการศึกษาพบว่า ต้นทุนทางด้านพลังงาน ค่าแรงงาน ทำเลที่ตั้ง เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของผู้ประกอบการในอินเดีย ในขณะที่กฎหมายด้านสิ่งแวดล้อมเป็นปัญหาหลักของธุรกิจในประเทศอินเดียเช่นกัน

Yoko Kinoshita และ Nauro F. Compos (2002) ได้ศึกษาถึงเลือกทำเลที่ตั้งของการลงทุนโดยตรงของต่างชาติในช่วงการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจระหว่างปี 1990-1998 โดยแบ่งการศึกษาปัจจัยที่สามารถอธิบายถึงการกระจายตัวทางภูมิศาสตร์ของการลงทุนโดยตรงของต่างชาติ (Foreign Direct Investment: FDI) ระหว่างสภาวะการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ 25 รูปแบบ โดยใช้ข้อมูลในช่วงระหว่างปี 1990 และ 1998 ปัจจัยด้านทำเลที่ตั้งที่ศึกษาแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) การลงทุนในประเทศที่มีความได้เปรียบ (Country-specific Advantages) เช่น มีค่าแรงงานถูก ขนาดตลาดใหญ่ แรงงานมีทักษะ มีระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานที่พอเพียง และตั้งอยู่ใกล้กับประเทศแถบยุโรป 2) กลุ่มของปัจจัยทางด้านนโยบายเศรษฐกิจมหภาคและนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจ และ 3) ปัจจัย

ด้านอิทธิพลของการรวมกลุ่มลงทุนของต่างชาติ โดยอธิบายการลงทุนโดยตรงของต่างชาติในจำนวนหุ้นต่อคนของแต่ละประเทศจากข้อมูลของ World Development Indicator (WDI)

จากการศึกษาพบว่า ในช่วงของการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจปัจจัยด้านอิทธิพลของการรวมกลุ่มลงทุนมีผลต่อการลงทุนเช่นเดียวกับการลงทุนในภูมิภาคโดยจะลงทุนในประเทศที่สามารถหาตลาดขายสินค้าได้ (Market-seeking) มากกว่าประเทศที่มีทรัพยากร (Resource or Asset-seeking) และหากประเทศมีระบบราชการที่มีระดับความน่าเชื่อถือจะช่วยเสริมสร้างสถานะแวดล้อมในการลงทุนแก่นักลงทุนต่างชาติ ทั้งนี้สภาพเศรษฐกิจและการเมืองที่มีเสถียรภาพเป็นเงื่อนไขสำคัญในการตัดสินใจลงทุนของต่างชาติเช่นกัน

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเลือกทำเลในการลงทุนในภูมิภาค อาทิ สภาพเศรษฐกิจที่เหมาะสมของประเทศที่ตั้งโรงงาน ซึ่งวัดจากราคาสินค้าที่มีเสถียรภาพ หนี้ในประเทศต่างงบประมาณขาดดุล ตลอดจนความมั่นคงทางสังคมและการเมือง รวมถึงปัจจัยอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ เช่น ระดับของการคอร์รัปชัน การบังคับใช้กฎหมาย และการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ

จากงานวิจัยของ Bhatnager Rohit, Tayaram Jayanth และ Phua Yue Cheng (2001) Muthukumara Mani, Sheoli Pargal และ Mainul Huq (1996) และ Yoko Kinoshita และ Nauro F. Compos (2002) สรุปได้ว่าปัจจัยพื้นฐานในการประกอบธุรกิจที่พิจารณาจากการเลือกทำเลที่ตั้งที่เหมาะสมเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ได้รับ ความสำคัญนำมาประกอบการตัดสินใจของนักลงทุน ทั้งนี้จากงานวิจัยข้างต้นทำเลที่ตั้งที่เหมาะสมสามารถวัดได้จากคุ่มค่าด้านต้นทุนโดยวัดจากความพร้อมด้านปัจจัยการผลิต เช่น วัตถุดิบ แรงงานและระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน ในขณะที่งานวิจัยของ Yoko Kinoshita และ Nauro F. Compos (2002) ได้ชี้ให้เห็นว่าในขณะที่ปัจจัยพื้นฐานด้านความพร้อมของปัจจัยการผลิต เช่น ค่าแรงงานถูก แรงงานมีทักษะ และมีระบบสาธารณูปโภคที่พร้อมเพียง สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนมีความสำคัญต่อการตัดสินใจลงทุนเป็นอันดับต้นๆ แต่ผลการศึกษาของ Yoko Kinoshita และ Nauro F. Compos (2002) นักลงทุนกลับให้ความสำคัญต่อการกระจายสินค้าและการเข้าถึงตลาดเป็นอันดับแรก นั่นหมายความว่าความได้เปรียบได้ปัจจัยการผลิตที่ถูก ไม่ได้เป็นปัจจัยเดียวที่ใช้ในการประกอบการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุน ค่าใช้จ่ายในการขนส่งในการกระจายสินค้าให้เข้าถึงตลาดเป้าหมายน่าจะเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ใช้ประกอบการตัดสินใจ

นอกจากนี้ จากงานวิจัยของ Jose I. Galand และ Javier Gonzales-Benito (2005) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่กำหนดชัดเจนของการลงทุนโดยตรงของนักลงทุนสัญชาติสเปนในแถบละตินอเมริกา ได้นำเสนอปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนแตกต่างจากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกลงทุนมี 2 ปัจจัยคือ 1) ความเป็นเจ้าของ (Ownership) อาทิ ความสามารถด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ภาพลักษณ์และชื่อเสียง ศักยภาพของบุคลากร ความได้เปรียบในการแข่งขันของสินค้า การประหยัดต่อขนาด ข้อตกลงการค้าระหว่างประเทศหรือข้อตกลงระหว่างบริษัทต่างชาติด้วยกัน การทำหน้าที่ของผู้บริหารระดับสูงในระดับนานาชาติ และโครงสร้างทางการเงินที่

มั่นคง 2)ความเป็นสากล (Internationalization) อาทิ ประสบการณ์ด้านการตลาดในระดับนานาชาติ ต้นทุนด้านการขนส่ง การปฏิบัติงานและกลยุทธ์ขององค์กรในด้านเทคโนโลยี ความรู้และภาพลักษณ์ การหลีกเลี่ยงความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน ความต้องการที่แตกต่างของสินค้า การวิเคราะห์ ติดตามคู่แข่ง การหลีกเลี่ยงอัตราภาษีของสินค้าต่างชาติในตลาดใหม่ การตั้งฐานผลิตใกล้กลุ่มลูกค้า การติดตามกลุ่มลูกค้าเดิม ดังนั้นเพื่อขยายกลุ่มปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนให้มีความครอบคลุมยิ่งขึ้น ทีมผู้วิจัยจึงได้รวมลักษณะความเป็นเจ้าของ (Ownership Characteristic) เข้าเป็นปัจจัยหนึ่งที อาจมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี สำหรับงานวิจัยนี้ความเป็นเจ้าของจัดอยู่ในกลุ่ม ตัวแปรปัจจัยภายใน ด้านโอกาสในการขยายธุรกิจ

เป็นที่น่าสังเกตว่างานวิจัยของ Jose I. Galand และ Javier Gonzales-Benito (2005) มีความเห็นสอดคล้องว่าปัจจัยด้านทำเลที่ตั้ง ซึ่งรวมถึงค่าแรงงานและคุณภาพแรงงาน ต้นทุนวัตถุดิบ ต้นทุนด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน ราคาที่ดิน การเติบโตและขนาดของตลาดที่ไม่รุนแรงในท้องถิ่น เสถียรภาพทางการเมือง มาตรฐานการอยู่อาศัย ระบบสาธารณสุข ทัศนคติชุมชนต่อบริษัท การลดหย่อนภาษี ความไม่เข้มงวดของกฎหมาย ความแตกต่างทางวัฒนธรรม ข้อตกลงการค้าระหว่าง ประเทศและการเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน เช่นกัน

เนื่องจากประเทศไทยมีคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งมีนโยบายส่งเสริมและเกื้อหนุนให้นักลงทุนทั้งภายในประเทศและต่างประเทศเข้าลงทุนในประเทศไทย อีกทั้งการนิคมอุตสาหกรรมยังจัดให้มีนิคมอุตสาหกรรม ซึ่งมีปัจจัยพื้นฐาน ระบบสาธารณูปโภคที่เพียบพร้อมรองรับกับการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุน นโยบายภาครัฐเหล่านี้น่าจะมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุน

จากผลการศึกษาของ ธีญญรัตน์ รักวงษ์ (2545) ซึ่งได้ศึกษาปัจจัยในการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานของผู้ประกอบการในนิคมอุตสาหกรรมจังหวัดชลบุรี โดยสอบถามผู้ประกอบการโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมในจังหวัดชลบุรี พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อผู้ประกอบการในการตัดสินใจเลือกที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม ได้แก่ ปัจจัยด้านราคาที่ดิน ระบบสาธารณูปโภคภายในนิคมอุตสาหกรรม แรงงานซึ่งเป็นแรงงานไร้ฝีมือ ตลาดจำหน่ายสินค้า ระบบการคมนาคมขนส่ง และสิทธิประโยชน์ที่ได้รับจากภาครัฐ ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีผลต่อต้นทุนการผลิตของโรงงาน ส่วนปัจจัยที่ไม่มีผลต่อผู้ประกอบการในการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม ได้แก่ แหล่งวัตถุดิบ และแรงงานระดับฝีมือที่มาจากนอกพื้นที่จังหวัดชลบุรี

อย่างไรก็ตามแม้ว่าการส่งเสริมของภาครัฐในรูปการส่งเสริมการลงทุนหรือการจัดให้มีเขตนิคมอุตสาหกรรมดูเหมือนจะได้รับความสำคัญในการตัดสินใจของนักลงทุน จากผลการศึกษาของ ประภาศรี สวัสดิ์อำไพรักษ์ (2542) ได้ศึกษาเกณฑ์ในการตัดสินใจการเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานกรณีศึกษาบริษัทผลิตบรรจุภัณฑ์ โดยใช้วิธีการกระบวนกรเชิงลำดับชั้น (Analytical Hierarchy Process) เพื่อช่วยวิเคราะห์ในการตัดสินใจแบบพหุเกณฑ์ (Multi Criteria Decision Making) ที่

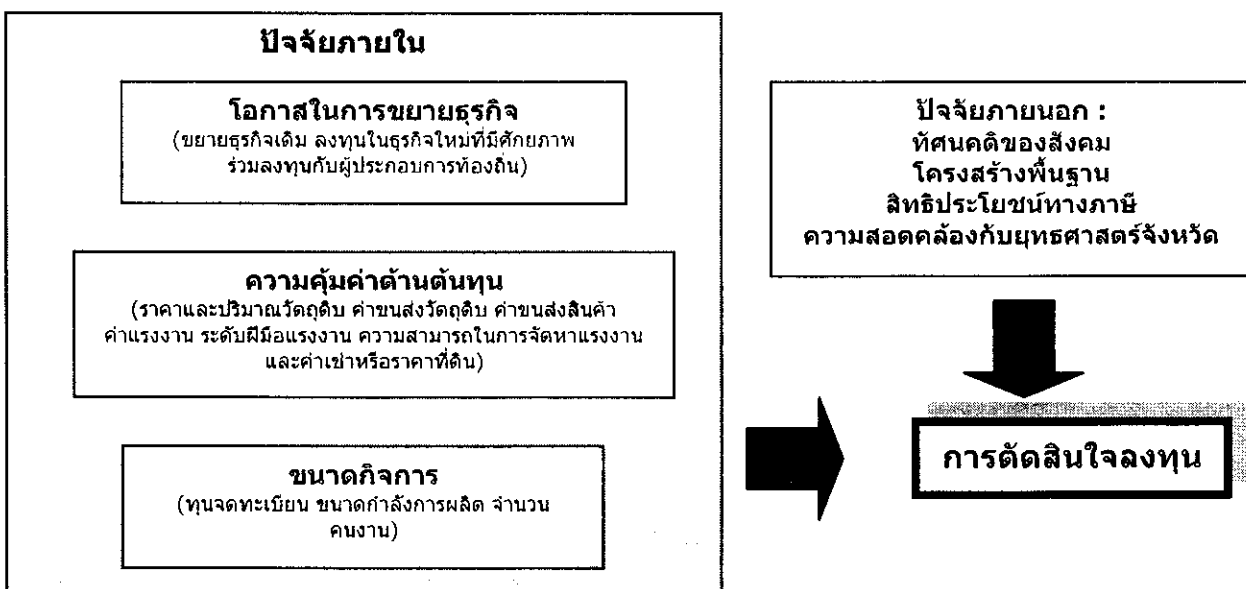
สามารถใช้ในการตัดสินใจทั้งแบบที่ประเมินเป็นค่าเงินได้และไม่ได้ โดยใช้เกณฑ์ในการตัดสินใจ ประกอบด้วย ราคาที่ดิน ค่าขนส่ง ต้นทุนการผลิต ตลาด ความพร้อมทางด้านสาธารณูปโภค สภาพแวดล้อมในการทำงาน ชุมชนและสังคม และการส่งเสริมสนับสนุนจากทางราชการ พบว่า สามารถจัดลำดับปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการเลือกทำเลดังนี้ ปัจจัยการผลิตด้านค่าขนส่ง ปัจจัยตลาด ปัจจัยต้นทุนการผลิต ปัจจัยราคาที่ดิน ปัจจัยความพร้อมของระบบสาธารณูปโภค ปัจจัยการส่งเสริมและสนับสนุนจากทางราชการ ปัจจัยสภาพแวดล้อมในการทำงาน และปัจจัยทางสังคมและชุมชน ตามลำดับ

จากงานวิจัยของ ธัญญรัตน์ รัทวงษ์ (2545) และ ประภาศรี สวัสดิ์อำไพรักษ์ (2542) จะเห็นได้ว่าปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนจากทางราชการ ไม่ได้เป็นปัจจัยที่ได้รับความสนใจในอันดับต้น ๆ ดังนั้นเพื่อศึกษาว่านโยบายการส่งเสริมของภาครัฐเหล่านี้มีผลต่อการตัดสินใจของนักลงทุนในจังหวัดสุราษฎร์ธานีหรือไม่ ผู้วิจัยได้รวมตัวแปรการส่งเสริมของภาครัฐอยู่ในกลุ่มปัจจัยภายนอกที่คาดว่าจะมีผลต่อการตัดสินใจลงทุน

2.2 แนวทางความคิดที่นำมาใช้ในการวิจัย

2.2.1 วิธีการวิจัย

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

จากงานวิจัยในอดีต สามารถนำมาประกอบการเขียนกรอบแนวคิดการวิจัยครั้งนี้ คือ ทำการศึกษาว่าปัจจัยใดที่ส่งผลการตัดสินใจลงทุนของผู้ประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนและไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน โดยปัจจัยในการศึกษาครั้งนี้จะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ปัจจัยภายนอก และปัจจัยภายใน สาเหตุที่ได้แบ่งปัจจัยออกเป็น 2 กลุ่ม จากตารางที่ 1 ซึ่งคณะผู้วิจัยได้

ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุน พบว่าผลการวิจัยพบปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนมีมากมายหลายชนิด/ประเภทด้วยกัน เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยและข้อมูลที่มีในจังหวัดคณะผู้วิจัยจึงได้จำแนกปัจจัยต่าง ๆ ที่พบจากการทบทวนเอกสารออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1. **ปัจจัยภายใน** คือปัจจัยที่อยู่ภายในสถานประกอบการหรือปัจจัยที่องค์กรสามารถกำหนดหรือทำการควบคุมได้ โดยประเด็นที่ได้ทำการศึกษาในปัจจัยภายใน ได้แก่

- ความคุ้มค่าด้านต้นทุน

ศึกษาด้านต้นทุนด้านวัตถุดิบ ต้นทุนค่าขนส่งในการกระจายสินค้าไปสู่ลูกค้า ต้นทุนค่าขนส่งวัตถุดิบเข้าสู่โรงงาน ค่าแรงงานถูก แรงงานมีฝีมือ ค่าเช่าที่ดิน/ที่ดินราคาถูก และค่าใช้จ่ายในการผลิต โดยศึกษาว่าประเด็นเหล่านี้มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนเพียงใด

- โอกาสในการขยายธุรกิจ

ศึกษาในประเด็น สาเหตุที่ทำให้ผู้ประกอบการตัดสินใจที่จะขยายธุรกิจมาจากสาเหตุใด เช่น เป็นการลงทุนเพิ่มเติมในอุตสาหกรรมเดิมที่ทำอยู่แล้ว หรือ เนื่องจากผู้ประกอบการเป็นคนในท้องถิ่นจึงตัดสินใจที่เข้ามาลงทุน หรือ ผู้ประกอบการต้องการประกอบธุรกิจใหม่ โดยศึกษาว่าประเด็นดังกล่าวส่งผลกระทบต่อตัดสินใจลงทุนเพียงใด

- ขนาดของกิจการ

ศึกษาในประเด็น จำนวนทุนจดทะเบียนของสถานประกอบการ (ในปีปัจจุบัน) ขนาดกำลังการผลิตในโรงงาน จำนวนคนงานที่ทำงานในเวลาปกติ โดยศึกษาว่าประเด็นดังกล่าวส่งผลกระทบต่อตัดสินใจลงทุนเพียงใด

2. **ปัจจัยภายนอก** คือปัจจัยที่อยู่ภายนอกสถานประกอบการหรือปัจจัยที่องค์กรไม่สามารถกำหนดหรือไม่สามารถควบคุมได้ โดยประเด็นที่ได้ทำการศึกษาในปัจจัยภายนอก ได้แก่

- ทศนคติของสังคม

ศึกษาในประเด็น กิจกรรมที่ทางสถานประกอบการได้จัดขึ้นเพื่อตอบแทนชุมชนหรือเพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีกับชุมชน เช่น โครงการโครงการปลูกป่า โครงการรักษาสิงแวดล้อม โครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัย (อุทกภัย วาตภัยและภัยแล้ง) โครงการมอบทุนการศึกษา โครงการตอบแทนชุมชนที่รายรอบสถานประกอบการ และ การติดตั้งระบบบำบัดมลภาวะ (น้ำเสีย อากาศเสีย) โดยพิจารณาว่าชุมชนให้การตอบรับต่อสถานประกอบการอย่างไร

- โครงสร้างพื้นฐาน

ศึกษาลักษณะโครงสร้างพื้นฐานที่มีผลต่อการดำเนินงานของสถานประกอบการ เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา การคมนาคม(ทางบก ทางน้ำและทางอากาศ) และ เทคโนโลยีสารสนเทศ (โทรศัพท์หรืออินเทอร์เน็ต) โดยศึกษาว่าประเด็นดังกล่าวส่งผลกระทบต่อตัดสินใจลงทุนเพียงใด

- สิทธิประโยชน์ทางภาษี

ศึกษาสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่สถานประกอบการได้รับ เช่น ได้รับการยกเว้น/ลดหย่อนภาษี นำเข้าเครื่องจักร ได้รับการยกเว้น/ลดหย่อนภาษีวัตถุดิบหลัก ได้รับการยกเว้น/ลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล ได้รับการยกเว้น/ลดหย่อนภาษีท้องถิ่น และ สิทธิประโยชน์การนำค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภค ไปหักค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานได้ 2 เท่า โดยศึกษาว่าประเด็นดังกล่าวส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจลงทุนเพียงใด

- ยุทธศาสตร์จังหวัดสุราษฎร์ธานี

เนื่องจากทางจังหวัดสุราษฎร์ธานีได้ตั้งวิสัยทัศน์ปี 2551 คือ สุราษฎร์ธานีเป็นศูนย์กลาง การเกษตรครบวงจร ผู้นำทางการท่องเที่ยว เชิงคุณภาพที่ยั่งยืนในภูมิภาค เป็นเมืองน่าอยู่ เป็นแหล่ง ศึกษาเพื่อพัฒนาคุณธรรม โดยตั้งเป้าหมายยุทธศาสตร์ของจังหวัดในด้าน การเป็นศูนย์กลาง การเกษตรที่มีคุณภาพครบวงจร การเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตร การเป็น ผู้นำการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพที่ยั่งยืนในภูมิภาค การเป็นจุดเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมบริเวณภาคใต้ ตอนบน การเป็นแหล่งศึกษาเพื่อพัฒนาคุณธรรมการเป็นเมืองน่าอยู่ และ การเรียนรู้เพื่อพัฒนาระบบ ราชการเพื่อทำงานขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ โดยทำการศึกษาว่าธุรกิจของผู้ประกอบการมีความ สอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัดประเด็นใดบ้างเพื่อดูว่าสามารถส่งผลต่อการตัดสินใจลงทุนเพียงใด

2.3 ตัวแปรที่ศึกษา

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการในจังหวัด สุราษฎร์ธานี แบ่งตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

1. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ การตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้ง
2. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ แบ่งเป็น 2 ปัจจัย คือ ปัจจัย ภายใน และปัจจัยภายนอก มีรายละเอียดดังนี้

ปัจจัยภายใน

- ความคุ้มค่าด้านต้นทุน
 - ต้นทุนผลิตภัณฑ์ จัดแบ่งเป็น ต้นทุนด้านวัตถุดิบ ค่าแรงงาน และค่าใช้จ่ายการผลิต เช่น ค่าขนส่ง และ ค่าสาธารณูปโภค
 - ต้นทุนในการจัดหา เช่น ราคาที่ดิน
- โอกาสในการขยายธุรกิจเดิม กำหนดค่าตัวแปร ดังนี้
 - 1 = ขยายธุรกิจเดิม
 - 2 = ดำเนินธุรกิจใหม่
 - 3 = ภูมิลำเนาเดิมของผู้ลงทุน
- ขนาดของกิจการ จัดแบ่งตามเกณฑ์เงินทุนจดทะเบียน จำนวน คนงาน จำนวนแรงงาน

ปัจจัยภายนอก

- ทัศนคติของสังคม : ข้อร้องเรียนของบริษัท การชำระภาษีบำรุงท้องถิ่น การตอบแทนท้องถิ่น เช่น การบริจาคเพื่อการศึกษา การช่วยเหลือผู้ประสบภัย
- โครงสร้างพื้นฐาน : น้ำประปา เครือข่ายโทรศัพท์พื้นฐาน ถนน สาธารณะไฟฟ้า
- สิทธิประโยชน์ทางภาษี กำหนดค่าตัวแปร ดังนี้
 - 0 = ไม่ได้สิทธิประโยชน์ใด ๆ
 - 1 = ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีอย่างเดียว
 - 2 = ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีและด้านอื่น ๆ
- ยุทธศาสตร์จังหวัด กำหนดค่าตัวแปร ดังนี้
 - 0 = ไม่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด
 - 1 = สอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

ข้อมูลในบทนี้จะแสดงระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งได้อธิบายถึง 1) กลุ่มตัวอย่าง 2) แบบสอบถามและการเก็บข้อมูล และ 3) การวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งสามารถแสดงรายละเอียดแต่ละส่วนได้ ดังนี้

3.1 กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษานี้มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งในอุตสาหกรรมการผลิตได้กำหนดและเลือกบริษัทที่จดทะเบียนจัดตั้งโรงงานระหว่างปี 2544-2548 ทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่างได้ทำการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกได้ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ประกอบการที่ได้รับส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) และกลุ่มผู้ประกอบการที่ไม่ได้รับสิทธิส่งเสริมการลงทุน แต่ได้อนุญาต รง.4 คัดเลือกเฉพาะบริษัทที่มีข้อมูลที่อยู่สมบูรณ์สามารถรวบรวมกลุ่มตัวอย่างได้ทั้งหมดจำนวน 167 แห่ง ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : แห่ง

	2544	2545	2546	2547	2548	รวม
สถานประกอบการที่ไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน	20	66	60	50	39	235
หัก สถานประกอบการในอุตสาหกรรมบริการ และ	12	44	32	36	3	127
สถานประกอบการที่มีข้อมูลไม่สมบูรณ์						
คงเหลือสถานประกอบการในอุตสาหกรรมผลิตที่ไม่ได้	8	22	28	14	36	108
รับการส่งเสริมการลงทุน						
บวก สถานประกอบการในอุตสาหกรรมผลิตที่ได้รับการ						
ส่งเสริมการลงทุน	9	10	9	19	12	59
รวมกลุ่มตัวอย่าง (แห่ง)	17 (10.18)	32 (19.16)	37 (22.16)	33 (19.76)	48 (28.74)	167 (100.00)

ที่มา : ข้อมูลปี 2544-2547 ส่วนสถานประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน จากศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 2

ข้อมูลปี 2544-2547 ส่วนสถานประกอบการที่ไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน จากสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ข้อมูลปี 2548 ส่วนสถานประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน จาก www2.suratthani.go.th/forum/webbord

ข้อมูลปี 2548 ส่วนสถานประกอบการที่ไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน จากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสุราษฎร์ธานี

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง 167 แห่ง สามารถแบ่งการจัดส่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ครั้ง แต่ครั้งมีระยะเวลาห่างกันประมาณ 2 เดือน ครั้งที่ 1 จัดส่งแบบสอบถามทั้งสิ้น 119 ชุด มีจำนวนได้รับกลับจำนวน 21 ชุดในจำนวนนี้เป็นแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ 12 ชุดหรือร้อยละ 10.08 และได้มีการส่งแบบสอบถามติดตามครั้งที่ 2 จำนวน 146 ชุด ได้รับ

กลับมา 31 ชุดและเป็นแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ 21 ชุดหรือร้อยละ 14.38 รวมแบบสอบถามที่ใช้ในการประมวลผลการวิจัยทั้งสิ้น 33 ชุดหรือร้อยละ 19.76 กลุ่มตัวอย่างมีการกระจายตัวพอสมควร ปี 2548 มีจำนวนแบบสอบถามที่ตอบกลับมากที่สุด 9 ชุด แต่เมื่อเทียบสัดส่วนการตอบกลับจากปีจดทะเบียนพบว่า ปี 2545 และ 2547 มีบริษัทจดทะเบียนประมาณหนึ่งในสี่ตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ อย่างไรก็ตาม ระหว่างการส่งแบบสอบถามได้พบว่าที่อยู่ของบริษัทจำนวนมากไม่ถูกต้องหรือได้เลิกกิจการไปแล้วส่งผลให้จดหมายถูกตีกลับ

3.2 เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสอบถามเพื่อประกอบการเก็บรวบรวมข้อมูลขึ้นเองประกอบด้วย 3 ตอน (ภาคผนวก ค) คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามส่วนนี้จะถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ ชื่อกิจการ รูปแบบการจดทะเบียน สินค้าหลักที่ผลิต สัดส่วนการขาย สัดส่วนการถือหุ้น ตำแหน่งงานที่รับผิดชอบ ทุนจดทะเบียน เป็นต้น

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านการตัดสินใจ

แบบสอบถามส่วนนี้สอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลงทุนในจังหวัด สุราษฎร์ธานี แบ่งเป็น 1) ปัจจัยภายใน ได้แก่ ความคุ้มค่าด้านต้นทุน โอกาสในการขยายธุรกิจ ขนาดกิจการ และ 2) ปัจจัยภายนอก ได้แก่ ความคิดเห็นต่อการยอมรับในการจัดตั้งโรงงานของชุมชน โครงสร้างพื้นฐานของท้องถิ่น สิทธิประโยชน์ทางภาษีและยุทธศาสตร์จังหวัด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

แบบสอบถามส่วนนี้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการได้เสนอแนะปัจจัยอื่น ๆ หรือความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม

เพื่อทดสอบความถูกต้องและครบถ้วนของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเบื้องต้น (Pre-test) แบบสอบถามระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2550 และนำข้อมูลที่ได้รับมาปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความสมบูรณ์ก่อนจะมีการจัดส่งให้กลุ่มตัวอย่างจริงในเดือนเมษายน 2550 นอกจากนี้เพื่อรวบรวมข้อมูลในเชิงมโนทัศน์ของการประกอบธุรกิจและนโยบายของจังหวัด ผู้วิจัยได้มีการกำหนดให้มีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กลุ่มผู้เกี่ยวข้อง 2 กลุ่ม คือ ผู้ประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนและไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน และหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง กลุ่มแรก : 1) ผู้ประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ผู้วิจัยได้ติดต่อเข้าสัมภาษณ์บริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจำนวน 12 บริษัทและได้รับการอนุญาตเข้าสัมภาษณ์ จำนวน 3 บริษัท ซึ่งส่วนใหญ่บริษัทเหล่านี้ประกอบธุรกิจประเภทแปรรูปสินค้าเกษตรประเภทโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม และไม้ยางพาราแปรรูป และ 2) ผู้ประกอบการที่ไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจำนวน 1 แห่งเป็นธุรกิจแปรรูปน้ำยาง กลุ่มที่ 2 :

หน่วยงานราชการ ได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้ 1) ผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ฯ เพื่อทราบการดำเนินการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์จังหวัดที่ช่วยสนับสนุนและส่งเสริมการลงทุนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี 2) ผู้อำนวยการศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคใต้ 2 เพื่อทราบนโยบายการส่งเสริมการลงทุน ทิศทางการลงทุนในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเกษตรและอุตสาหกรรมใหม่ที่มีอนาคตในจังหวัด 3) อุตสาหกรรมจังหวัดสุราษฎร์ธานี เนื่องจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีความหลากหลายทางทรัพยากร ดังนั้นเพื่อทราบนโยบายอุตสาหกรรมที่มีการสนับสนุน ตลอดจนข้อจำกัดด้านนโยบายการจัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัด และ 4) แรงงานจังหวัดสุราษฎร์ธานี เนื่องจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ประกอบการ ส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงาน ดังนั้นเพื่อทราบข้อมูลนโยบายและแนวทางหรือวิธีการแก้ปัญหาด้านแรงงาน

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษานี้จะเก็บรวบรวมข้อมูลจาก 2 แหล่ง คือ 1) จากการศึกษาข้อมูลจากแหล่งทุติยภูมิต่าง ๆ อาทิ ผลการศึกษาวิจัยและเอกสารรายงานเกี่ยวข้อง และ 2) จากการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิจากการสำรวจผู้ประกอบการโดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นจากวัตถุประสงค์ของการวิจัยและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีต

ทั้งนี้มีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ผู้ประกอบการเพื่อนำข้อมูลที่ได้รับไปวิเคราะห์และอภิปรายผล เนื่องจากข้อจำกัดด้านงบประมาณ ระยะเวลาดำเนินการ การกระจาย/กระจุกตัวของผู้ประกอบการ และความร่วมมือของผู้ประกอบการในการสัมภาษณ์เชิงลึก จึงทำการสุ่มสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ประกอบการเพียงจำนวน 10 ราย โดยแบ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนระหว่างปี 2544 – 2548 จำนวน 5 ราย และผู้ประกอบการที่ไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนที่ได้รับอนุญาต รง.4 ปี 2544 ถึง 2548 จำนวน 5 ราย โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดกิจการใกล้เคียงกันในสองประเภทกลุ่มตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้น และสัมภาษณ์หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ศูนย์ส่งเสริมการลงทุนภาคใต้ 2 สำนักงานพาณิชย์จังหวัดสุราษฎร์ธานี สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสุราษฎร์ธานี สำนักงานจังหวัดสุราษฎร์ธานี และผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานี

การสัมภาษณ์มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นและทราบภาพรวมของอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี และเพื่อทดสอบความถูกต้องและครบถ้วนของแบบสอบถาม ประกอบกับนำข้อมูลที่ได้รับดังกล่าวมาวิเคราะห์และอภิปรายผลต่อไป

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ข้อมูลเชิงคุณภาพ และข้อมูลเชิงปริมาณ

กลุ่มแรก : ข้อมูลเชิงคุณภาพประกอบด้วย ข้อมูลด้านนโยบายจากภาครัฐซึ่งได้รับการสัมภาษณ์เชิงลึกหน่วยงานภาครัฐ ข้อมูลลักษณะเฉพาะของการประกอบธุรกิจในอุตสาหกรรมผลิต ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ประกอบการและข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถาม

กลุ่มที่สอง :

ข้อมูลเชิงปริมาณ เพื่อให้ทราบข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนทั้งหมด ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสอบถามที่มีความเหมาะสมต่อการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ สามารถแบ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของบริษัท เช่น ปีที่จดทะเบียน ความหลากหลายของผลิตภัณฑ์ จำนวนคนงานต่อกะ จำนวนเวลาทำงานต่อกะ สัดส่วนการขายและสัดส่วนการถือหุ้น เป็นต้น ตลอดจนข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น ตำแหน่งงานปัจจุบัน ประสบการณ์ในการทำงานที่เกี่ยวข้อง

สถิติเชิงอนุมาน ประกอบด้วย สถิติวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ t-test การวิเคราะห์ความถดถอยและสหสัมพันธ์ และการวิเคราะห์ปัจจัย เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้แบ่งออกเป็นผู้ประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน และผู้ประกอบการที่ไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน จึงใช้การวิเคราะห์ t-test เพื่อทราบทิศทางความคิดเห็นถึงปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจตั้งโรงงานในจังหวัดว่ามีความเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไรตามวัตถุประสงค์การวิจัย และเพื่อทราบปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน ซึ่งได้กำหนดปัจจัยที่ทำการศึกษาออกเป็น 7 ตัวแปรใน 2 กลุ่มปัจจัย คือ ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก แต่ละตัวแปรมีข้อคำถามมากกว่า 1 ข้อ ดังนั้นจึงการทดสอบความครบถ้วนถูกต้องและความตรงของข้อมูลโดยใช้ค่า Cronbach Alpha โดยจะต้องมีค่ามากกว่า 0.7 (www.ats.ucla.edu/STAT/SPSS/faq) นอกจากนี้ได้ทำการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวแปรโดยใช้การทดสอบสหสัมพันธ์ และสุดท้ายเพื่อหาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนได้ใช้การวิเคราะห์ความถดถอยในการทดสอบตัวแปรทั้ง 7 ตัวแปร นอกจากนี้ เพื่อให้การจัดกลุ่มปัจจัยมีความครอบคลุมที่สุด ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ปัจจัยเพื่อจัดกลุ่มปัจจัยใหม่ ซึ่งจากการวิเคราะห์แบ่งออกได้เป็น 6 กลุ่ม และได้ใช้ค่า Factor Score เป็นค่าตัวแทนตัวแปรกลุ่มปัจจัยในการวิเคราะห์ความถดถอยด้วยเช่นกัน

3.5 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยจะศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนเฉพาะผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิต โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนใช้กลุ่มประชากร ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการ (รง.4) ตามพระราชบัญญัติโรงงาน 2535 ระหว่างปี 2544-2548

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ใช้ประชากรผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตที่ได้รับสิทธิส่งเสริมการลงทุน จากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนในเขตจังหวัดสุราษฎร์ธานีระหว่างปี 2544-2548 และได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการ (รง.4) ตามพระราชบัญญัติโรงงาน 2535

โดยประชากรผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิต หมายถึง กิจการที่ดำเนินกิจกรรมในการ
ทำ ผลิต ประกอบ ปรับ แปรสภาพ (มาตรา 5 พระราชบัญญัติโรงงาน 2535) และ จัดอยู่ในโรงงาน
จำพวกที่ 3 ตามมาตรา 7 พระราชบัญญัติโรงงาน 2535 โดยไม่คำนึงการจดทะเบียนพาณิชย์

บทที่ 4 ผลการศึกษา

ข้อมูลในบทนี้จะแสดงผลการศึกษา สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ส่วน ได้แก่ 1) ข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วยรายละเอียดเกี่ยวกับประเภทธุรกิจ ขนาดกิจการ สัดส่วนการถือหุ้นและสัดส่วนการขาย 2) นโยบายด้านการส่งเสริมการลงทุนของภาครัฐจะแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นด้านการให้ความสำคัญด้านสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่กิจการได้รับและประเด็นยุทธศาสตร์จังหวัดที่คาดว่าจะมีผลต่อการตัดสินใจลงทุน 3) ความคิดเห็นเบื้องต้นของผู้ประกอบการต่อปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนและสองส่วนสุดท้ายจะแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติขั้นสูงโดยจะแสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของกลุ่มผู้ประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนและไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในส่วนที่ 4 และ 5) การทดสอบปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน สามารถแสดงรายละเอียดข้อมูลตามลำดับได้ดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไป

จากแบบสอบถามที่ได้รับการตอบกลับจากการวิจัยจำนวน 33 ชุดหรือร้อยละ 19.76 ของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานีที่จดทะเบียนระหว่างปี 2544-2548 แบ่งเป็นผู้ประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนและไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจำนวน 13 และ 20 แห่งตามลำดับ กิจการที่ตอบแบบสอบถามร้อยละ 60 (20 แห่ง) มีการบริหารจัดการในรูปแบบบริษัทจดทะเบียนและมีการจดทะเบียนในปี 2548 มากที่สุด (10 แห่ง) รองลงมา คือปี 2547 (8 แห่ง) (ตารางที่ 4.1) ผู้ตอบแบบสอบถามกว่าสองในสามดำรงตำแหน่งเป็นผู้บริหารระดับสูง ได้แก่ เจ้าของกิจการ กรรมการผู้จัดการ และผู้จัดการ (25 คนหรือร้อยละ 75.75) ส่วนที่เหลือดำรงตำแหน่งเป็นรองผู้จัดการ พนักงานบัญชี ผู้ช่วยเลขานุการ และสมุห์บัญชี (8 คนหรือร้อยละ 24.24) มีประสบการณ์ในธุรกิจปัจจุบันหรือธุรกิจที่เกี่ยวข้องมากกว่า 10 ปีจำนวน 11 คน (ร้อยละ 33.33) ในจำนวนนี้มีผู้บริหารโรงงานสกัดปาล์มน้ำมันจำนวน 1 คนมีประสบการณ์ทำงานสูงสุดถึง 30 ปี กิจการมากกว่าครึ่งที่ตอบแบบสอบถามประกอบธุรกิจแปรรูปสินค้าเกษตรและอาหารทะเล ได้แก่ การแปรรูปไม้ยางพารา น้ำมัน และผลิตภัณฑ์ สกัดน้ำมันปาล์มและอาหารทะเลแปรรูป (21 แห่งหรือร้อยละ 63.64) ส่วนที่เหลือประกอบธุรกิจที่ช่วยสนับสนุนหรือส่งเสริมให้การประกอบธุรกิจมีความสมบูรณ์หรือสะดวกคล่องตัวมากยิ่งขึ้น ได้แก่ บริษัทคอนกรีต ทำทราย แร่ยิปซัม ปูนขาว เป็นต้น

ตารางที่ 4.1 ประเภทกิจการและปีจดทะเบียน

ประเภทกิจการ/ปีจด						
ทะเบียน	2544	2545	2546	2547	2548	รวม
กิจการเจ้าของคนเดียว	1	1			3	5(15.15%)
ห้างหุ้นส่วนจำกัด	1		2	1	3	6(18.18%)
ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล					1	1(3.03%)
บริษัทจำกัด	2	6	3	6	3	20(60.61%)
ไม่ระบุ				1		1(3.03%)
รวม	4(12.12%)	7(21.21%)	5(15.15%)	8(24.24%)	10(30.30%)	33(100%)

จากการวัดขนาดกิจการโดยให้ทุนจดทะเบียน จำนวนคนงานที่ทำงานปกติและจำนวนแรงงานพบว่ากิจการที่ตอบแบบสอบถามเกือบครึ่งมีทุนจดทะเบียนไม่เกิน 20 ล้านบาทหรือมีคนงานประมาณ 50 คน (ร้อยละ 42.42 และ 48.48 ตามลำดับ) ในจำนวนนี้มีทุนจะเบี่ยนน้อยที่สุด คือ 60,000 บาท และมากที่สุดสูงถึง 960 ล้านบาทและมีคนงานต่อกะ (8 ชั่วโมงต่อวัน) รวมประมาณ 400 คน โดยภาพรวมแล้วกิจการที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นกิจการขนาดกลางและขนาดใหญ่และถือหุ้นโดยคนไทย ทั้งหมดถึงร้อยละ 72.73 (20 แห่ง) อย่างไรก็ตามบริษัทที่ถือหุ้นโดยต่างชาติส่วนใหญ่มีทุนจดทะเบียนที่สูงและมีการใช้เทคโนโลยีการผลิต อาทิ การผลิตถุงยางอนามัย เป็นต้น นอกจากนี้สินค้าที่ผลิตมากกว่าร้อยละ 50 จะส่งออกขายต่างประเทศ (10 แห่งหรือร้อยละ 30.30) (ตารางที่ 4.2)

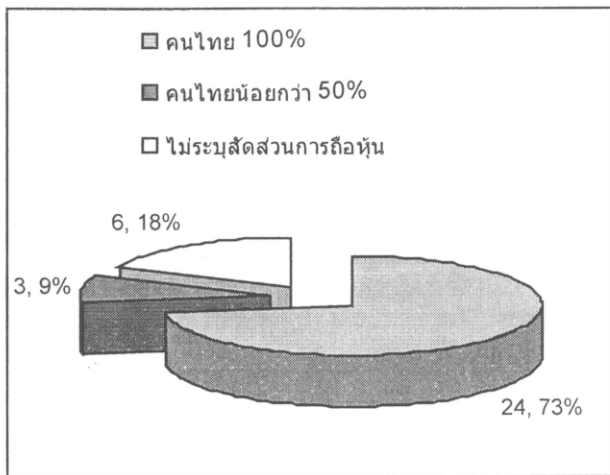
ตารางที่ 4.2 ขนาดกิจการ

ขนาดกิจการ/จำนวน คนงาน					รวม
	<= 50 คน	51-200 คน	201-400 คน	> 400 คน	
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ล้าน					
บาท	11	3			14(42.42%)
21-200 ล้านบาท	2	8	1		11(33.33%)
201-500 ล้านบาท	1	1	1		3(9.09%)
501-1,000 ล้านบาท				1	1(3.03%)
มากกว่า 1,000 ล้านบาท		1			1(3.03%)
ไม่ระบุ	2	1			3(9.09%)
รวม	16(48.48%)	14(42.42%)	2(6.06%)	1(3.03%)	33(100%)

จากการศึกษาขนาดของกิจการที่ตอบแบบสอบถาม จากการสำรวจพบว่า ขนาดของกิจการส่วนใหญ่มีเงินทูนน้อยกว่า หรือ เท่ากับ 20 ล้านบาทและจำนวนคนงานน้อยกว่าและเท่ากับ 50 คน

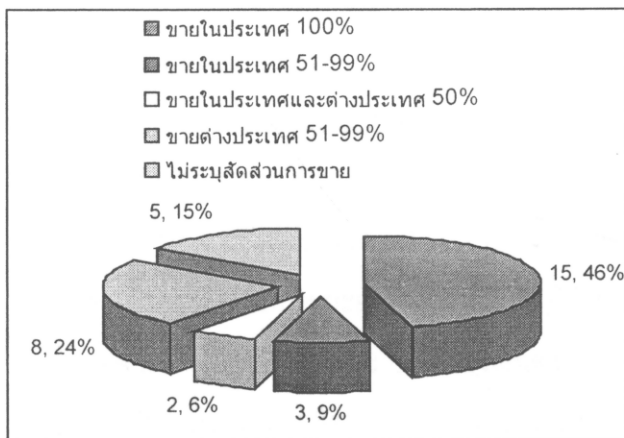
(ร้อยละ 42.42) รองลงมา มีเงินลงทุนระหว่าง 21-200 ล้านบาทและมีจำนวนคนงาน 51-200 คน (ร้อยละ 33.33) ถัดมา คือ และ มีเงินลงทุนระหว่าง 501-1,000 ล้านบาทและมีจำนวนคนงานมากกว่า400 คน (ร้อยละ 9.09) สุดท้ายคือ มีเงินลงทุนมากกว่า1,000 ล้านบาท (ร้อยละ 3.03)

จากการศึกษาสัดส่วนการถือหุ้นของผู้ประกอบการ จากการสำรวจพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีสัดส่วนการถือหุ้นเป็นคนไทย 100% (ร้อยละ 24.75) ผู้ประกอบการไม่ระบุสัดส่วนการถือหุ้น (ร้อยละ 6.18) และ ผู้ประกอบการมีสัดส่วนการถือหุ้นเป็นคนไทยน้อยกว่า 50% (ร้อยละ 3.9) ตามลำดับ (ภาพที่ 4.1)

ภาพที่ 4.1 สัดส่วนการถือหุ้น

นอกจากนั้นจากการศึกษาสัดส่วนการขายของผู้ประกอบการ จากการสำรวจพบว่า ส่วนใหญ่ขายในประเทศ (ร้อยละ 15.45) ขายต่างประเทศ 51-99% (ร้อยละ 8.24) ไม่ระบุสัดส่วนการขาย (ร้อยละ 5.15) ขายในประเทศ 51-99% (ร้อยละ 3.9) และ ขายในประเทศและต่างประเทศ 50% (ร้อยละ 2.6) ตามลำดับ

ภาพที่ 4.2 สัดส่วนการขาย

เนื่องจากมีงานวิจัยในอดีตหลายชิ้นได้บ่งชี้ว่าการที่ผู้ประกอบการมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดใด มักมีแรงจูงใจในการตัดสินใจตั้งโรงงานหรือประกอบธุรกิจในจังหวัดนั้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย

ครั้งนี้ พบว่าจากโรงงานที่จัดตั้งระหว่างปี 2544-2548 ของจังหวัดสุราษฎร์ธานี มากกว่าครึ่งหนึ่งของโรงงานที่จัดตั้งมีเจ้าของหรือผู้ประกอบการเป็นคนท้องถิ่น ทั้งนี้แบ่งวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งออกเป็นจัดตั้งเพื่อลงทุนประกอบธุรกิจใหม่ที่เล็งเห็นว่ามีศักยภาพเป็นธุรกิจแรกหรือเนื่องจากเคยมีธุรกิจประเภทอื่น ๆ ภายในจังหวัดอยู่แล้วจำนวน 7 แห่งหรือร้อยละ 53.84 และดำเนินการขยายธุรกิจเดิมจำนวน 13 แห่งหรือร้อยละ 59.09 อย่างไรก็ตาม เนื่องจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นศูนย์กลางของภาคใต้ตอนบนและเป็นจังหวัดที่มีความพร้อมด้านทรัพยากรธรรมชาติและเส้นทางคมนาคม (บทสัมภาษณ์อุตสาหกรรมจังหวัดสุราษฎร์ธานี, 2550) ทำให้มีนักธุรกิจต่างท้องถิ่นนิยมมาลงทุนในจังหวัดจำนวนมาก จากผลการวิจัยพบว่าผู้ประกอบการต่างท้องถิ่นที่มาลงทุนในจังหวัดสุราษฎร์ธานีส่วนใหญ่จะมาจากจังหวัดใกล้เคียง ได้แก่ นครศรีธรรมราช ตรัง สงขลา ชุมพร นอกจากนี้บางส่วนมาจากกรุงเทพมหานครหรือเป็นนักลงทุนต่างชาติ ได้แก่ ออสเตรเลียและมาเลเซีย เป็นต้น (ตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3 ภูมิสำเนาและเหตุผลของการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ

เหตุผล/ภูมิสำเนาเจ้าของกิจการ	สุราษฎร์ธานี	จังหวัดอื่น ๆ
ประกอบธุรกิจใหม่ (N=13)	7(53.84%)	6(46.16%)
ขยายธุรกิจเดิม (N=22)	13(59.09%)	9(40.91%)
เหตุอื่น ๆ (N=6)		
สุราษฎร์ธานีเป็นศูนย์กลางภาคใต้ตอนบน		1
เพื่อสร้างงานให้คนในท้องถิ่น		1
ประหยัดต้นทุนด้านค่าขนส่งวัตถุดิบ	2	1
เพื่อกลับมาดูแลครอบครัว	1	

*ผู้ประกอบการมีภูมิสำเนาในจังหวัดสุราษฎร์ธานีจำนวน 19 คนหรือร้อยละ 57.6 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

**สามารถเลือกตอบเหตุผลได้มากกว่า 1 เหตุผล

4.2 นโยบายด้านการส่งเสริมการลงทุนของภาครัฐ

จังหวัดสุราษฎร์ธานีไม่มีนิคมอุตสาหกรรม แต่มีเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมเขต 3 ผู้ประกอบการที่ลงทุนในเขตนี้จะได้รับสิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากรในการลงทุน ดังนี้ 1) ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร 2) ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี 3) ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 5 ปี 4) ให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นค่าใช้จ่ายจากกำไรสุทธิได้ร้อยละ 25 ของเงินลงทุน นอกจากนี้ อาจได้รับสิทธิประโยชน์อื่นเพิ่มเติมหากธุรกิจขอรับการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน อย่างไรก็ตาม แม้นโยบายภาครัฐจะให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมการลงทุนในด้านต่าง ๆ ตามประเด็นที่กล่าวมาข้างต้น แต่จากผลการวิจัยพบว่าผู้ประกอบการมากกว่าครึ่งหนึ่ง (19 แห่งหรือร้อยละ 57.57) ไม่ได้คำนึงการให้สิทธิประโยชน์ในส่วนนี้ ณ ขณะเลือกทำเลที่ตั้งโรงงาน ซึ่งในจำนวนนี้ได้รวมบริษัทที่

ได้รับการส่งเสริมการลงทุน 4 แห่งหรือร้อยละ 22.22 (N=18) ในทางกลับกันจากบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจำนวน 13 แห่ง มีบริษัทที่ได้มีจำนวน 9 แห่งหรือร้อยละ 69.23 ได้พิจารณาถึงสิทธิประโยชน์ทางภาษีก่อนมีการจัดตั้งโรงงาน (ตารางที่ 4.4)

สิทธิประโยชน์ทางภาษีที่ผู้ประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนได้รับมากที่สุดคือการได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล รองลงมาคือการได้รับการยกเว้นภาษีนำเข้าเครื่องจักร และการนำค่าสาธารณูปโภคหักค่าใช้จ่ายดำเนินงานได้ 2 เท่า (11 แห่ง 8 แห่งและ 5 แห่ง ตามลำดับ)

ตารางที่ 4.4 สิทธิประโยชน์ทางภาษี

	จำนวน	ไม่ให้ความสำคัญ	ให้ความสำคัญ
การให้ความสำคัญด้านสิทธิประโยชน์ทางภาษี (N=33)			
ไม่ให้ความสำคัญ	19(57.57%)		
ให้ความสำคัญถึงสิทธิลดหย่อนทางภาษี	14(42.42%)		
สิทธิประโยชน์ที่ได้รับ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)			
ภาษีนำเข้าเครื่องจักร	8	3(37.5%)	5(62.5%)
ภาษีวัตถุดิบหลัก	3		3(100%)
ภาษีเงินได้นิติบุคคล	11	4(36.36%)	7(63.63%)
ภาษีท้องถิ่น	4	1(25%)	3(75%)
นำค่าใช้จ่ายสาธารณูปโภคหักค่าใช้จ่ายดำเนินงานได้ 2 เท่า	5	1(20%)	4(80%)

จังหวัดสุราษฎร์ธานีจัดอยู่ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบนประกอบด้วย สุราษฎร์ธานี - ชุมพร - ระนอง เพื่อให้การบริหารงานดำเนินไปตามเป้าประสงค์หรือสอดคล้องกับศักยภาพของจังหวัด กลุ่มแผนงานยุทธศาสตร์จังหวัด จึงได้จัดทำยุทธศาสตร์จังหวัดสุราษฎร์ธานี ปี 2548 - 2551 แบ่งวิสัยทัศน์ออกเป็น 7 ด้าน คือ 1)การเป็นศูนย์กลางการเกษตรที่มีคุณภาพครบวงจร 2)การเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากการเกษตร 3)การเป็นผู้นำการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพที่ยั่งยืนในภูมิภาค 4)การเป็นจุดเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมบริเวณภาคใต้ตอนบน 5)การเป็นแหล่งศึกษาเพื่อพัฒนาคุณธรรม 6)การเป็นเมืองน่าอยู่ และ 7)การเรียนรู้เพื่อพัฒนาระบบราชการเพื่อทำงานขับเคลื่อนยุทธศาสตร์

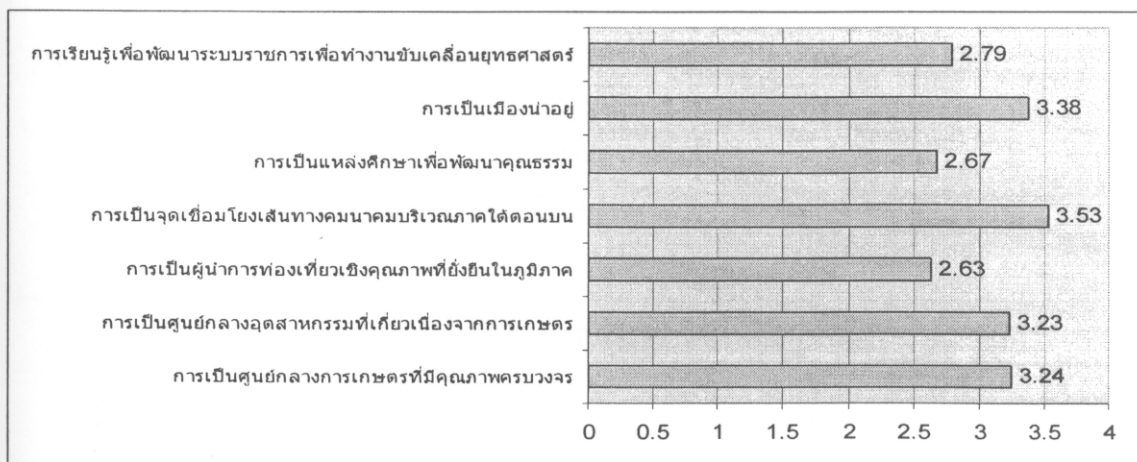
จากข้อมูลการประกอบธุรกิจของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมเกี่ยวข้องกับการเกษตร (21 แห่งหรือร้อยละ 63.64) ซึ่งสอดคล้องกับประเด็นยุทธศาสตร์จังหวัด 2 ประเด็นแรก นั้นหมายความว่าในอนาคตจังหวัดอาจมีการจัดทำโครงการหรือแผนงานเพื่อให้อุตสาหกรรมเหล่านี้มีการพัฒนายิ่งขึ้น ทั้งในเชิงมหภาค ได้แก่ การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม การจัดทำระบบบริหารกำลังส่งไฟฟ้า การพัฒนาระบบการคมนาคม เป็นต้น และเชิงจุลภาค ได้แก่ การจัดโครงการหรือการอบรมเพื่อ

พัฒนาคุณภาพสินค้า การบริหารจัดการองค์กร การยกระดับมาตรฐานผลิตภัณฑ์ เป็นต้น ทั้งนี้จากข้อมูลในแบบสอบถามสัดส่วนของผู้ประกอบการที่ให้ความสำคัญและไม่ให้ความสำคัญกับประเด็นยุทธศาสตร์ข้างต้นไม่มีความแตกต่างกันมากนัก (11 ต่อ 14 แห่ง หรือร้อยละ 44 ต่อร้อยละ 56) สิ่งเหล่านี้อาจสะท้อนถึงการสื่อสารประเด็นยุทธศาสตร์ระหว่างหน่วยงานภาครัฐกับภาคเอกชนยังไม่ทั่วถึงเท่าที่ควร ทั้งนี้จากข้อมูลแบบสอบถามพบว่าสองในสามมีประเภทรูรกิจที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบันสอดคล้องกับประเด็นยุทธศาสตร์ (ตารางที่ 4.5 ภาคผนวก ข ตารางที่ 2)

ตารางที่ 4.5 ความคิดเห็นด้านยุทธศาสตร์จังหวัด

	ให้		รวม
	ไม่ให้ความสำคัญ	ความสำคัญ	
ธุรกิจไม่มีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์	8	1	9(36%)
ธุรกิจมีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์	3	13	16(64%)
รวม	11(44%)	14(56%)	25(100%)

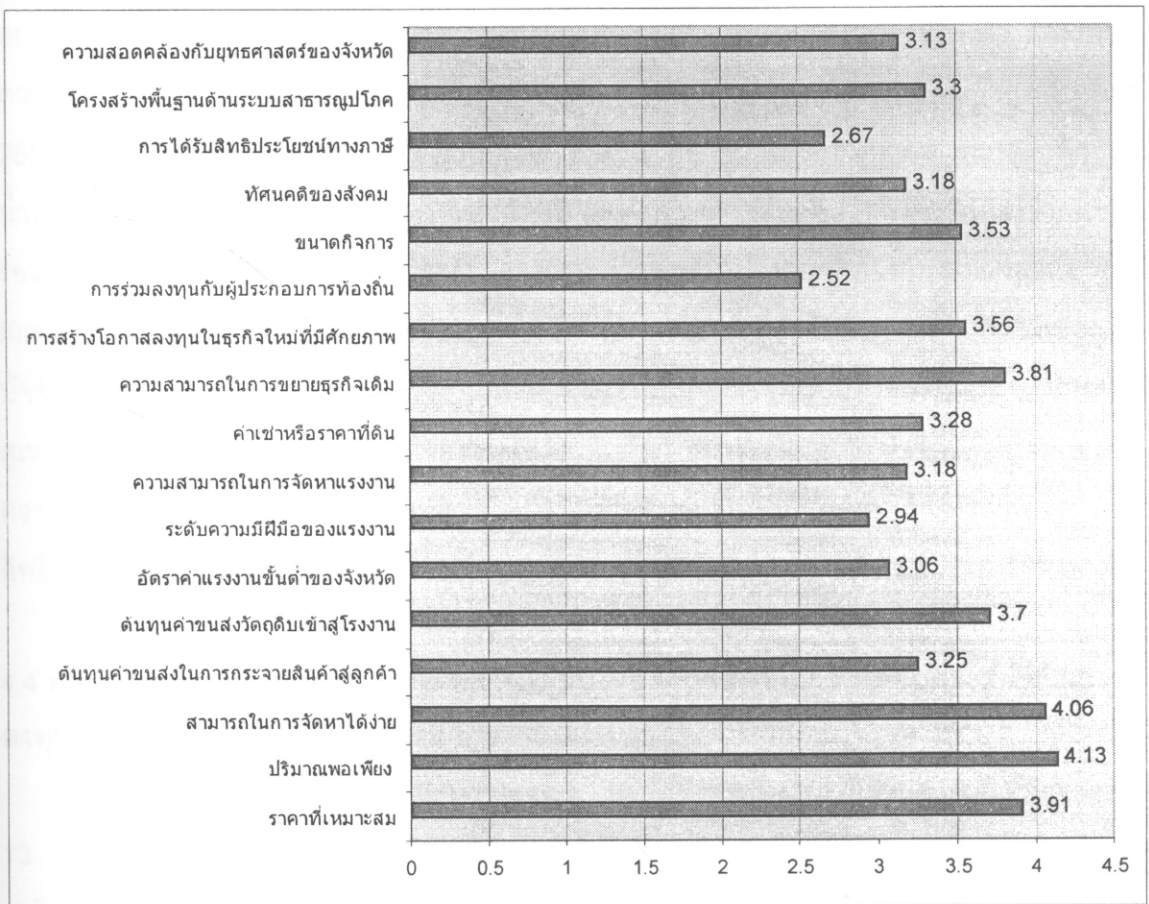
อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผู้ประกอบการธุรกิจส่วนใหญ่จะประกอบในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร แต่เมื่อสอบถามถึงความคิดเห็นด้านความสอดคล้องของประเภทรูรกิจแยกตามประเด็นยุทธศาสตร์ทั้ง 7 ประเด็น พบว่ายุทธศาสตร์ด้านการเป็นจุดเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมบริเวณภาคใต้ตอนบนมีความสอดคล้องที่สุด รองลงมาคือ การเป็นเมืองนำอยู่ การเป็นศูนย์กลางการเกษตรที่มีคุณภาพครบวงจรและการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตร (ค่าเฉลี่ย 3.53, 3.38, 3.24 และ 3.23 ตามลำดับ) (ภาพที่ 4.3)

ภาพที่ 4.3 ความสอดคล้องของธุรกิจกับยุทธศาสตร์จังหวัด

4.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน

จากการสอบถามความคิดเห็นผู้ประกอบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน โดยแบ่งกลุ่มปัจจัยออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ ปัจจัยภายในองค์กรและปัจจัยภายนอกองค์กร ปัจจัยภายในองค์กรที่บริษัทควรตระหนักหากมีความประสงค์จะลงทุนในจังหวัดที่กำหนดตามผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีต ได้แก่ ความคุ้มค่าด้านต้นทุน โอกาสในการขยายธุรกิจ ขนาดกิจการ และปัจจัยภายนอกองค์กรซึ่งรวบรวมจากความแตกต่างเฉพาะท้องถิ่นของจังหวัดและจากงานวิจัย ได้แก่ ทัศนคติต่อสังคม การได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี โครงสร้างพื้นฐานด้านระบบสาธารณูปโภค และความสอดคล้องกับประเด็นยุทธศาสตร์จังหวัด ซึ่งในแต่ละกลุ่มปัจจัยย่อยจะมีรายละเอียดลงไปในแต่ละมุมมอง และได้กำหนดระดับการให้ความสำคัญจาก 1 (น้อยที่สุด) ถึง 5 (มากที่สุด) ดังแสดงรายละเอียดในภาพที่ 4.4 (ภาคผนวก ข ตารางที่ 2)

ภาพที่ 4.4 ความคิดเห็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของผู้ประกอบการ

จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยด้านความคุ้มค่าในการลงทุนในมุมมองต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับวัตถุดิบที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของผู้ประกอบการ 3 อันดับแรก คือ ความพอเพียงของปริมาณวัตถุดิบ ความสามารถในการจัดหา และราคาที่เหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 4.13, 4.06 และ 3.91 ตามลำดับ) ดังภาพที่ 4.4 ปัจจัยกลุ่มต่อมาคือโอกาสในการขยายธุรกิจ ในมุมมองความสามารถในการขยายธุรกิจ

เดิม และการลงทุนในธุรกิจใหม่ที่มีศักยภาพ เป็นปัจจัยที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญในอันรองลงมา (ค่าเฉลี่ย 3.81 และ 3.56) เป็นที่น่าสังเกตว่าแม้ว่าจังหวัดสุราษฎร์ธานีจะไม่มีนิคมอุตสาหกรรม ปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐานด้านระบบสาธารณูปโภคไม่ได้เป็นปัจจัยที่ผู้ประกอบการควรให้ความสำคัญในอันดับต้น

ผลการวิจัยพบว่าผู้ประกอบการให้ความสำคัญกับความพอเพียงหรือความพร้อมในการจัดตั้งโรงงานของระบบสาธารณูปโภคเป็นอันดับ 5 รองจากขนาดกิจการ หรืออีกนัยหนึ่งอาจสรุปได้ว่าจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีความพร้อมด้านระบบสาธารณูปโภค ไม่ว่าจะเป็นเส้นทางคมนาคม ระบบไฟฟ้า และน้ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์อุตสาหกรรมจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งได้ให้คำยืนยันถึงความพร้อมในส่วนนี้ว่าจังหวัดมีระบบการคมนาคมที่ค่อนข้างสมบูรณ์ ได้แก่ ท่าอากาศยานพาณิชย์จำนวน 2 แห่ง สถานีรถไฟ และการขนส่งทางน้ำผ่านท่าเรือ นอกจากนี้จังหวัดมีโรงงานผลิตไฟฟ้าที่เชื่อมรัษฎา ซึ่งช่วยสนับสนุนระบบไฟฟ้าในอุตสาหกรรมได้อย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตามในบางท้องที่ซึ่งตั้งอยู่ไกลจากสถานีจ่ายไฟฟ้าแรงสูง ผู้ประกอบการอาจต้องมีการลงทุนเพิ่มเติมในการลากสายไฟเพื่อให้การผลิตมีความต่อเนื่อง ป้องกันปัญหาไฟฟ้าตกหรือดับ เป็นต้น (บทสัมภาษณ์อุตสาหกรรมจังหวัดสุราษฎร์ธานี, 2550) และจากผลการจัดลำดับปัจจัยพื้นฐาน 3 ด้าน คือ ระบบการคมนาคม ระบบไฟฟ้า และน้ำประปา ปัจจัยที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกมากที่สุดคือ การมีระบบคมนาคมขนส่ง รองลงมาคือ ระบบไฟฟ้า (17 แห่งและ 14 แห่ง ตามลำดับ) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Yoko Kinoshita และ Nauro F. Compos (2002) ได้ชี้ให้เห็นว่าในขณะที่ปัจจัยพื้นฐานด้านความพร้อมของปัจจัยการผลิต เช่น ค่าแรงงานถูก แรงงานมีทักษะ และมีระบบสาธารณูปโภคที่พร้อมเพียง สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนมีความสำคัญต่อการตัดสินใจลงทุนเป็นอันดับต้นๆ อย่างไรก็ตาม 3 ปัจจัยที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญในระดับปานกลางถึงค่อนข้างน้อยคือ การร่วมลงทุนกับผู้ประกอบการท้องถิ่น การได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีและระดับความมีฝีมือของแรงงาน (ค่าเฉลี่ย 2.52, 2.67 และ 2.94 ตามลำดับ)

4.4 ความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนและไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน

จากกิจการที่ไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน 18 แห่งและกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน 13 แห่งผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีปัจจัยที่คำนึงถึงในการตัดสินใจตั้งโรงงานในจังหวัดสุราษฎร์ธานีเหมือนกันทั้งในด้านปัจจัยภายใน ได้แก่ ความคุ้มค่าด้านต้นทุน การสร้างโอกาสในการขยายธุรกิจ และขนาดกิจการ และปัจจัยภายนอก ได้แก่ ทัศนคติต่อสังคม โครงสร้างพื้นฐาน และยุทธศาสตร์จังหวัด อย่างไรก็ตามมีเพียงปัจจัยที่สำคัญสองประเด็นคือ ด้านความคุ้มค่าด้านต้นทุนส่วนของความพอเพียงของวัตถุดิบ ($t=-2.771, p=0.01$) และสิทธิประโยชน์ทางภาษี ($t=5.068, p=0.01$) ที่กิจการทั้งสองประเภทมีมุมมองแตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากกิจการที่ได้รับการส่งเสริมจากภาครัฐมีความได้เปรียบเหนือกิจการที่ไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนอย่างชัดเจนในด้านภาษี และเนื่องจากขนาดกิจการมีเงิน

ลงทุนสูงจึงได้ให้ความสำคัญกับความพอเพียงของวัตถุดิบเป็นอย่างมากก่อนตั้งโรงงาน เพื่อให้กิจการมีความคุ้มทุนในระยะยาว (ตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.6 การทดสอบ t-test ของค่าเฉลี่ยปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน

ปัจจัยภายใน	N1, N2	Mean (t-value)	ปัจจัยภายนอก	N1, N2	Mean (t-value)
ความคุ้มค่าด้านต้นทุน			ทัศนคติของสังคม	18, 13	3.11, 3.31 (-0.503)
ต้นทุนวัตถุดิบ			สิทธิประโยชน์ทางภาษี	18, 13	1.89, 3.62 (-5.068)**
- ราคาที่เหมาะสม	17, 13	3.76, 4.08 (-1.302)	โครงสร้างพื้นฐาน	18, 13	3.50, 3.08 (1.175)
- ปริมาณพอเพียง	17, 13	3.82, 4.54 (-2.771)**	ยุทธศาสตร์ของจังหวัด	18, 13	3.06, 3.23 (-0.407)
- สามารถในการจัดหาได้ง่าย	18, 13	3.89, 4.31 (-1.359)			
ต้นทุนค่าขนส่งสินค้าสู่ลูกค้า	17, 13	3.41, 3.00 (1.463)	N1 = บริษัทที่ไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน		
ต้นทุนค่าขนส่งวัตถุดิบเข้าสู่โรงงาน	18, 13	3.44, 4.00 (-1.898)	N2 = บริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน		
อัตราค่าแรงงานขั้นต่ำของจังหวัด	18, 13	3.11, 2.92 (0.555)	** ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01		
ระดับความมีฝีมือ/การพัฒนาทักษะ	18, 13	2.89, 2.85 (0.115)			
ความสามารถในการจัดหาแรงงาน	18, 13	3.11, 3.23 (-0.382)			
ค่าเช่าหรือราคาที่ดิน	18, 13	3.17, 3.46 (-0.932)			
โอกาสในการขยายธุรกิจ					
การขยายธุรกิจเดิม	17, 13	3.76, 3.92 (-0.543)			
ลงทุนในธุรกิจใหม่	17, 13	3.41, 3.77 (-1.283)			
ร่วมลงทุนกับผู้ประกอบการท้องถิ่น	17, 13	2.56, 2.31 (0.603)			
ขนาดกิจการ	17, 13	3.53, 3.62 (-0.302)			

4.5 การทดสอบปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน

สามารถแบ่งลำดับการวิเคราะห์เพื่อหาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนได้ 3 ขั้นตอน ดังนี้ (1) เนื่องจากสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้คือการวิเคราะห์ความถดถอย ดังนั้นสมบัติข้อหนึ่งของตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิเคราะห์จะต้องไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างกลุ่ม จึงต้องใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปร (2) เมื่อพบว่าตัวแปรระหว่างกลุ่มมีความสัมพันธ์กันวิธีการหนึ่งที่ช่วยป้องกันความสัมพันธ์นี้คือการวิเคราะห์ปัจจัย วัตถุประสงค์เพื่อจัดกลุ่มตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันให้อยู่ในกลุ่มตัวแปรเดียวกันและให้ชื่อกลุ่มตัวแปรใหม่ให้สอดคล้องกับตัวแปรที่ได้อยู่ในนั้น และสุดท้าย (3) ใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเพื่อหาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน โดยใช้กลุ่มตัวแปรที่ได้รับจากการวิเคราะห์ปัจจัย รายละเอียดการวิเคราะห์มีดังนี้

4.6 การวิเคราะห์สหสัมพันธ์

เนื่องจากตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยมีจำนวนมากและในตัวแปรแต่ละตัวมีกลุ่มตัวแปรย่อยและเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระแต่ละตัวว่ามีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระอื่นหรือไม่หรือที่เรียกว่าปัญหา Multicollinearity เพื่อให้สามารถนำตัวแปรอิสระเหล่านี้ไปวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุต่อไปได้อย่างเหมาะสมครบถ้วนตามเงื่อนไขที่กำหนด ผลการทดสอบสหสัมพันธ์พบว่า ตัวแปรทุกกลุ่มมีความสัมพันธ์กับตัวแปรกลุ่มอื่น ๆ อย่างมีสาระสำคัญ อาทิ กลุ่มตัวแปรความคุ้มค่าด้านต้นทุนทุกตัว

(วัตถุดิบ ค่าขนส่ง แรงงานและค่าใช้จ่ายการผลิต) มีความสัมพันธ์กับตัวแปรยุทธศาสตร์จังหวัดอย่างน้อย 3 กลุ่มที่สำคัญทางสถิติ ($r=0.432, p=0.012, r=0.557, p=0.001, r=0.529, p=0.002, r=0.517, p=0.002$ ตามลำดับ) ทั้งนี้ยกเว้นตัวแปร 3 กลุ่มที่ไม่ว่าตัวแปรหรือตัวแปรในกลุ่มย่อยมีความเป็นอิสระไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรกลุ่มอื่น ๆ ได้แก่ กลุ่มโอกาสในการขยายธุรกิจ สิทธิประโยชน์ทางภาษีและโครงสร้างพื้นฐาน (ตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.7 การทดสอบสหสัมพันธ์ของตัวแปร

ตัวแปร	Cronbach Alpha	1.1	1.2	1.3	1.4	2.1	2.2	3.1	3.2	4	5	6
1. ความคุ้มค่าด้านต้นทุน												
1.1 วัตถุดิบ	0.7454											
1.2 ค่าขนส่ง	0.500	0.782**										
1.3 แรงงาน	0.6743	0.722**	0.817**									
1.4 ค่าใช้จ่ายการผลิต	0.8014	0.603**	0.819**	0.644**								
2. โอกาสในการขยายธุรกิจ												
2.1 ขยายธุรกิจเดิม		0.119	0.018	0.14	-0.100							
2.2 ประกอบธุรกิจใหม่		-0.053	-0.054	-0.170	0.143	-0.592						
3. ขนาดกิจการ												
3.1 ทุนจดทะเบียน		0.057	0.047	0.064	-0.021	0.259	-0.217					
3.2 แรงม้า		0.266	0.217	0.169	0.175	0.267	0.067	0.796**				
4. หักหนี้ต่อสังคม	0.7135	0.336	0.370*	0.308	0.393*	0.090	0.082	-0.054	0.184			
5. สิทธิประโยชน์ทางภาษี	0.7778	0.306	0.139	0.173	0.088	0.285	0.169	0.091	0.214	0.107		
6. โครงสร้างพื้นฐาน		0.309	0.259	0.259	0.227	-0.232	0.056	-0.207	-0.095	0.126	-0.175	
7. ยุทธศาสตร์จังหวัด	0.8364	0.432*	0.557**	0.529**	0.517**	0.051	0.054	0.095	0.342	0.660**	0.056	0.182

**น ระดับนัยสำคัญ 0.01, * น ระดับนัยสำคัญ 0.05

4.7 วิเคราะห์ปัจจัย

จากจำนวนตัวแปรอิสระที่มีหลายตัวและบางตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างน้อย 3 กลุ่มที่สำคัญ (ตารางที่ 4.7) การวิเคราะห์ปัจจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อแบ่งกลุ่มตัวแปรหรือรวมกลุ่มตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ไว้ในกลุ่มเดียวกัน และในทางตรงกันข้ามจัดกลุ่มตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กันจะอยู่ต่างกลุ่มกันเพื่อลดปัญหาการเกิด Multicollinearity นอกจากนี้เป็นการลดจำนวนตัวแปรหรือสร้างตัวแปรใหม่สำหรับการวิเคราะห์ขั้นต่อไป รวมถึงเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการให้ความสำคัญหรือน้ำหนักของตัวแปร (กัลยา วานิชปัญษา, 2549) จากผลการวิเคราะห์จากตัวแปร 7 ตัวและในแต่ละตัวตัวแปรได้มีชุดตัวแปรย่อย ๆ ลงไปอีก ทั้งนี้ก่อนทำการวิเคราะห์ได้หาค่าเฉลี่ยตัวแปรกลุ่ม และใช้การทดสอบความถูกต้องของข้อมูล Cronbach alpha ผลการวิเคราะห์พบว่าได้จัดกลุ่มปัจจัยออกเป็น 4 กลุ่มและทั้งสี่กลุ่มตัวแปรมีค่า Eigenvalue 10% และมีผลรวมค่า Eigenvalue ทั้งหมดถึง 69.38% (ตารางที่ 4.8)

ปัจจัยที่ 1 กลุ่มปัจจัยการผลิตและประเด็นยุทธศาสตร์จังหวัด ได้แก่ วัตถุดิบ แรงงาน ค่าขนส่ง หักหนี้ของสังคมและยุทธศาสตร์จังหวัด ด้วยค่า Eigenvalues 26.29%

ปัจจัยที่ 2 ค่าใช้จ่ายในการผลิต และตัวแปรโอกาสในการขยายธุรกิจ ค่า Eigenvalues

17.03%

ปัจจัยที่ 3 กลุ่มตัวแปรขนาดกิจการ ค่า Eigenvalue 15.61%

ปัจจัยที่ 4 กลุ่มการสนับสนุนจากภาครัฐและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ โครงสร้าง

พื้นฐานและสิทธิประโยชน์ทางภาษี ค่า Eigenvalues 8.97%

ตารางที่ 4.8 การวิเคราะห์ปัจจัยตัวแปร

	Cronbach Alpha	ปัจจัยที่ 1	ปัจจัยที่ 2	ปัจจัยที่ 3	ปัจจัยที่ 4
Initial Eigenvalues (69.38%)		26.29%	17.03%	15.61%	10.72%
Kaiser-Meyer-Olkin					0.501
Bartlett's Test of Sphericity					97.178**
ความคุ้มค้ำด้านต้นทุน					
วัตถุดิบ	0.7454	0.767	-0.006	-0.042	0.094
ค่าขนส่ง	0.5000	0.785	-0.098	-0.087	-0.012
แรงงาน	0.6743	0.767	0.072	-0.020	-0.229
ค่าใช้จ่ายในการผลิต	0.8014	0.224	0.743	0.040	0.079
โอกาสในการขยายธุรกิจ					
ขยายธุรกิจเดิม		0.010	-0.800	0.131	0.278
ประกอบธุรกิจใหม่		-0.188	0.834	-0.129	0.082
ขนาดกิจการ					
ทุนจดทะเบียน		-0.009	-0.165	0.937	0.002
แรงม้า		0.110	-0.025	0.924	0.158
ทัศนคติของสังคม	0.7135	0.640	0.055	0.088	0.025
สิทธิประโยชน์ทางภาษี	0.7778	0.081	0.075	0.033	0.932
โครงสร้างพื้นฐาน		0.271	0.317	-0.236	-0.491
ยุทธศาสตร์จังหวัด	0.8364	0.731	0.061	0.125	-0.014

4.8 วิเคราะห์ความถดถอย

จากเซตกลุ่มปัจจัยที่ได้จากการวิเคราะห์ปัจจัยทำให้ได้ความชัดเจนการแบ่งกลุ่มตัวแปรมากยิ่งขึ้น ในขั้นต่อไปจะใช้ค่า score ของกลุ่มปัจจัยเหล่านี้เป็นตัวแทนตัวแปรอิสระในการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ เพื่อทราบว่าจากปัจจัยทั้งหมดที่มี ปัจจัยไหนที่ส่งผลโดยตรงต่อการตัดสินใจตั้งโรงงานในจังหวัดสุราษฎร์ธานี จากสมการที่กำหนด

$$y = a + bx_1 + bx_2 + bx_3 + bx_4 + e \quad (1)$$

กำหนดให้ y คือ การตัดสินใจลงทุนของอุตสาหกรรมผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

x_1 กลุ่มปัจจัยที่ 1 วัตถุดิบ แรงงาน ค่าขนส่ง ทัศนคติของสังคมและยุทธศาสตร์จังหวัด

x_2 กลุ่มปัจจัยที่ 2 ค่าใช้จ่ายในการผลิต และตัวแปรโอกาสในการขยายธุรกิจ

x_3 กลุ่มปัจจัยที่ 3 ขนาดกิจการ

x_4 กลุ่มปัจจัยที่ 4 โครงสร้างพื้นฐานและสิทธิประโยชน์ทางภาษี

ผลการวิเคราะห์พบว่าเฉพาะกลุ่มปัจจัยที่ 1 ซึ่งประกอบด้วย ต้นทุนที่เกี่ยวข้องด้านวัตถุดิบ ค่าขนส่ง และค่าแรงงาน รวมถึงทัศนคติของสังคมและการสนับสนุนของยุทธศาสตร์จังหวัดเป็นเพียงกลุ่มตัวแปรเดียวที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของอุตสาหกรรมผลิตอย่างมีสาระสำคัญ ($t=4.786$, $p=0.000$) (ตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9 การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ

	t-statistic	p-value
กลุ่มปัจจัยที่ 1 วัตถุดิบ ค่าขนส่ง แรงงาน ทัศนคติของสังคมและยุทธศาสตร์จังหวัด	4.786**	0.000
กลุ่มปัจจัยที่ 2 ค่าใช้จ่ายการผลิตและโอกาสในการขยายธุรกิจ	1.105	0.283
กลุ่มปัจจัยที่ 3 ทุนจดทะเบียนและแรงม้า	0.269	0.791
กลุ่มปัจจัยที่ 4 สิทธิประโยชน์ทางภาษีและโครงสร้างพื้นฐาน	1.729	0.100
N		24
Adjusted R ²		0.502
Durbin-watson		1.042
F-statistic		6.797**

อย่างไรก็ตามเมื่อไม่ใช้การวิเคราะห์ปัจจัยมากำหนดกลุ่มตัวแปร แต่ใช้การวิเคราะห์ความถดถอยอย่างง่ายเพื่อลดปัญหาตัวแปรอิสระแต่ละตัวมีความสัมพันธ์กันเองโดยยึดตัวแปรเดิมทั้ง 7 กลุ่มตัวแปร และในแต่ละตัวกลุ่มมีตัวย่อย ๆ ลงไป สามารถแสดงสมการการวิเคราะห์ได้ดังนี้

$$y = a + bx_{1,1} + e \quad (2)$$

$$y = a + bx_{1,2} + e \quad (3)$$

$$y = a + bx_{1,3} + e \quad (4)$$

$$y = a + bx_{1,4} + e \quad (5)$$

$$y = a + bx_{2,1} + e \quad (6)$$

$$y = a + bx_{2,2} + e \quad (7)$$

$$y = a + bx_{3,1} + e \quad (8)$$

$$y = a + bx_{3,2} + e \quad (9)$$

$$y = a + bx_4 + e \quad (10)$$

$$y = a + bx_5 + e \quad (11)$$

$$y = a + bx_6 + e \quad (12)$$

$$y = a + bx_7 + e \quad (13)$$

กำหนดให้	y คือ	การตัดสินใจลงทุนของอุตสาหกรรมผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี	
$x_{1,1}$	วัตถุดิบ	$x_{3,1}$	ทุนจดทะเบียน
$x_{1,2}$	ค่าขนส่ง	$x_{3,2}$	แรงม้า
$x_{1,3}$	แรงงาน	x_4	ทัศนคติของสังคม
$x_{1,4}$	ค่าใช้จ่ายในการผลิต	x_5	สิทธิประโยชน์ทางภาษี
$x_{2,1}$	ขยายธุรกิจเดิม	x_6	โครงสร้างพื้นฐาน
$x_{2,2}$	ประกอบธุรกิจใหม่	x_7	ยุทธศาสตร์จังหวัด

ตารางที่ 4.10 การวิเคราะห์ความถดถอยอย่างง่าย

	N	Adjusted R ²	Durbin-watson	F-test	T-test
ปัจจัยภายใน					
ความคุ้มค่าด้านต้นทุน					
วัตถุดิบ	33	0.272	1.584	12.982**	3.603**
ค่าขนส่ง	33	0.448	1.180	26.964**	5.193**
แรงงาน	33	0.251	1.565	11.722**	3.424**
ค่าใช้จ่ายในการผลิต	33	0.199	1.631	8.973**	2.996**
โอกาสในการขยายธุรกิจ					
ขยายธุรกิจเดิม	32	-0.019	1.632	0.432	0.657
ประกอบธุรกิจใหม่	33	-0.032	1.601	0.007	0.081
ขนาดกิจการ					
ทุนจดทะเบียน	30	-0.036	1.613	0.004	0.067
แรงม้า	28	0.112	1.806	4.413*	2.101*
ปัจจัยภายนอก					
ทัศนคติของสังคม	33	0.107	1.555	4.837*	2.199*
สิทธิประโยชน์ทางภาษี	33	0.004	1.459	1.132	1.064
โครงสร้างพื้นฐาน	31	0.077	1.820	3.491	1.868
ยุทธศาสตร์จังหวัด	33	0.140	1.422	6.198	2.490*

**ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01, * ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

ผลการวิเคราะห์พบว่าปัจจัยด้านความคุ้มค่าด้านต้นทุนทุกตัวแปร ได้แก่ วัตถุดิบ ค่าขนส่ง แรงงาน และค่าใช้จ่ายการผลิตเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน (ตารางที่ 4.10) โดยปัจจัยด้านค่าขนส่งเป็นปัจจัยที่ค้ำึงถึงเป็นอันดับแรก รองลงมาคือ ต้นทุนวัตถุดิบ แรงงานและค่าใช้จ่ายการผลิต ตามลำดับ ($t=3.603$, $p=0.001$, $t=5.193$, $p=0.002$, $t=3.424$, $p=0.000$, $t=2.996$, $p=0.005$) นอกจากนี้ยังมีปัจจัยภายในด้านขนาดกิจการโดยวัดจากจำนวนแรงม้าเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการตัดสินใจด้วยค่า $t=2.101$, $p=0.046$ สำหรับปัจจัยภายนอกมีเพียงสองจากสี่ปัจจัยเท่านั้นที่มีผลต่อการตัดสินใจอย่างมีสาระสำคัญ กิจการให้ความสำคัญกับทิศทางการให้การสนับสนุนจากภาครัฐด้าน

ประเด็นยุทธศาสตร์จังหวัดมาอันดับแรก รองลงมาคือทัศนคติของสังคมรอบข้างโรงงาน ($t=2.490$, $p=0.018$ และ $t=2.199$, $p=0.035$ ตามลำดับ)

จากการเปรียบเทียบการวิเคราะห์การถดถอยทั้งสองแบบผลการวิเคราะห์ส่วนใหญ่มีความสอดคล้องกันไม่ว่าจะใช้กลุ่มตัวแปรที่ได้รับจากการวิเคราะห์ปัจจัยหรือไม่ แต่หากใช้ตัวแปรเดียวเข้าสมการวิเคราะห์การถดถอย จะมีปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจในการลงทุนเพิ่มเข้ามาคือ จำนวนแรงงานของเครื่องจักร และค่าใช้จ่ายการผลิต ซึ่งทั้งสองตัวแปรนี้จัดอยู่ในกลุ่มขนาดกิจการ และ ความคุ้มค่าด้านต้นทุน ตามลำดับ

บทที่ 5 สรุปผลและข้อเสนอแนะ

ข้อมูลในบทนี้จะสรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน ได้แก่

- 1) สรุปผลการศึกษา แสดงผลการศึกษาจากข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามและจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการภาคการผลิตและเจ้าหน้าที่ภาครัฐ
- 2) ข้อเสนอแนะโดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับข้อเสนอแนะของงานวิจัยในอนาคตเนื่องจากข้อจำกัดของงานวิจัยครั้งนี้ สามารถแสดงรายละเอียดข้อมูลตามลำดับได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ในภาคอุตสาหกรรม การผลิตของผู้ประกอบการทั้งขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งมีทั้งหมด 167 ราย โดยทำการรวบรวมข้อมูลทั้งในรูปแบบของแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ผลการศึกษาสามารถสรุปได้ตามวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

5.1.1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อทางเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม การผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลจากการศึกษา สามารถสรุปได้ตามตารางที่ 5.1

ตารางที่ 5.1 ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อทางเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม การผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ปัจจัย	รายละเอียด
- ขนาดของกิจการ	1. น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ล้านบาท (ร้อยละ 42.42)
	2. 21-200 ล้านบาท (ร้อยละ 33.33)
	3. 201-500 ล้านบาท (ร้อยละ 9.09)
- สัดส่วนการถือหุ้น	1. คนไทย 100 % (ร้อยละ 24.73)
	2. ไม่ระบุสัดส่วนการถือหุ้น (ร้อยละ 6.18)
	3. คนไทยน้อยกว่า 50 % (ร้อยละ 3.19)
- สัดส่วนการขาย	1. ขายในประเทศ 100% (ร้อยละ 15.46)
	2. ขายต่างประเทศ 51-99% (ร้อยละ 8.24)
	3. ไม่ระบุสัดส่วนการขาย (ร้อยละ 5.15)
- ประเภทของกิจการ	1. บริษัทจำกัด (ร้อยละ 60.61)
	2. ห้างหุ้นส่วนจำกัด (ร้อยละ 18.18)
	3. กิจการเจ้าของคนเดียว (ร้อยละ 15.15)

- ความต้องการขยายธุรกิจ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ต้องการประกอบธุรกิจใหม่ (ร้อยละ 53.84) 2. ต้องการขยายธุรกิจเดิม(ร้อยละ 59.09)
- สิทธิประโยชน์ทางภาษี	<ol style="list-style-type: none"> 1. สามารถลดหย่อนภาษีท้องถิ่นและภาษีวัตถุดิบหลัก (ร้อยละ 100) 2. การนำค่าสาธารณูปโภคหักค่าใช้จ่ายดำเนินงานได้ 2 เท่า (ร้อยละ 80) 3. สามารถลดหย่อนภาษีท้องถิ่นและภาษีวัตถุดิบ (ร้อยละ 75) 4. การได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล (ร้อยละ 63.63) 5. การยกเว้นภาษีนำเข้าเครื่องจักร (ร้อยละ 62.5)
- ตอบสนองยุทธศาสตร์จังหวัด	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเป็นจุดเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมภาคใต้ตอนบน (ค่าเฉลี่ย 3.53) 2. การเป็นเมืองนำอยู่ (ค่าเฉลี่ย 3.38) 3. การเป็นศูนย์กลางการเกษตรที่มีคุณภาพครบวงจร (ค่าเฉลี่ย 3.24) 4. การเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร (ค่าเฉลี่ย 3.23) 5. การเรียนรู้เพื่อพัฒนาระบบราชการเพื่อทำงานขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย 2.79) 6. การเป็นแหล่งศึกษาเพื่อพัฒนาคุณธรรม (ค่าเฉลี่ย 2.67) 7. การเป็นผู้นำการท่องเที่ยวเชิงท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในภูมิภาค(ค่าเฉลี่ย 2.63)

จากตารางข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ในภาคการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานีส่วนใหญ่ประกอบกิจการประเภทบริษัทจำกัด ขนาดของกิจการใช้เงินลงทุนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ล้านบาท สัดส่วนการถือหุ้นส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการชาวไทย 100 % สัดส่วนการขายสินค้า ส่วนใหญ่อยู่ในประเทศไทย 100 % โดยปัจจัยที่ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมภาคการผลิตคำนึงถึงในการเลือกทำเลที่ตั้งในจังหวัดสุราษฎร์ธานีนี้ คือ ต้องการขยายธุรกิจเดิมของตน โดยต้องการปัจจัยที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนทางภาครัฐ คือ สิทธิประโยชน์ทางภาษี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

การได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล การยกเว้นภาษีนำเข้าเครื่องจักร และการนำค่า
 มาตรการไปหักค่าใช้จ่ายดำเนินงานได้ 2 เท่า ตามลำดับ

นอกจากนั้น ปัจจัยด้านยุทธศาสตร์จังหวัดสุราษฎร์ธานี ยังเป็นแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการภาค
 การผลิตเลือกทำเลที่ตั้งในการดำเนินธุรกิจในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งประเด็นยุทธศาสตร์จังหวัดที่
 ส่งผลต่อการตัดสินใจลงทุน ได้แก่ การเป็นจุดเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมบริเวณภาคใต้ตอนบน
 การเป็นเมืองน่าอยู่ และ การเป็นศูนย์กลางการเกษตรที่มีคุณภาพ ตามลำดับ

5.1.2 เพื่อศึกษาลำดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของ
 ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานีในแต่ละกลุ่มปัจจัย ซึ่งสามารถสรุปได้ตาม
 ตารางที่ 5.2

ตารางที่ 5.2 ลำดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของ
 ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานีในแต่ละกลุ่มปัจจัย

ปัจจัยภายนอก	ลำดับความสำคัญที่มีผลต่อการตัดสินใจ
- วัตถุดิบ	<ol style="list-style-type: none"> 1. วัตถุดิบมีปริมาณเพียงพอ 2. สามารถจัดหาวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตได้ 3. ราคาวัตถุดิบเหมาะสม 4. ต้นทุนค่าขนส่งวัตถุดิบเข้าสู่โรงงาน
- ความสามารถด้านแรงงาน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ความสามารถในการจัดหางาน 2. อัตราค่าแรงงานขั้นต่ำของจังหวัด 3. ระดับความมีฝีมือของแรงงาน
- การสนับสนุนจากภาครัฐ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของจังหวัด 2. ทักษะคติของสังคม 3. การได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี
- โครงสร้างพื้นฐาน	<ol style="list-style-type: none"> 1. โครงสร้างด้านสาธารณูปโภค 2. ค่าเช่า/ราคาที่ดิน 3. โครงสร้างด้านสาธารณูปโภค
ปัจจัยภายใน	ลำดับความสำคัญที่มีผลต่อการตัดสินใจ
- โอกาสในการขยายธุรกิจ	<ol style="list-style-type: none"> 1. สามารถขยายธุรกิจเดิม 2. สามารถลงทุนในธุรกิจใหม่ที่มีศักยภาพ 3. ขนาดของกิจการ 4. การร่วมลงทุนกับผู้ประกอบการท้องถิ่น

จากตาราง 5.2 สามารถสรุปปัจจัยภายนอกองค์กรที่มีลำดับความสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการภาคการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านวัตถุดิบ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่คำนึงถึง ปริมาณวัตถุดิบที่เพียงพอ เป็นอันดับแรก รองลงมาคือ สามารถจัดหาวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตได้ เนื่องจากอุตสาหกรรมภาคการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานีส่วนใหญ่เป็นภาคการเกษตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งยางพาราและปาล์มน้ำมัน ซึ่งสุราษฎร์ธานีนับเป็นแหล่งใหญ่ที่ผลิตพืชเหล่านั้น และต้นทุนค่าขนส่งวัตถุดิบเข้าสู่โรงงานไม่สูงมาก ตามลำดับ

ปัจจัยความสามาถด้านแรงงาน ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่คำนึงถึงความสามารถในการจัดหาแรงงานมาเป็นอันดับแรก รองลงมาคือ อัตราค่าแรงขั้นต่ำของจังหวัดสุราษฎร์ธานี ปัจจุบันกระทรวงแรงงานได้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละ 159 บาทในท้องที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี (http://www.thailocaladmin.go.th/upload/news/type6/2553/1/14505_1.pdf) และ ลำดับความสามารถฝีมือของแรงงาน ตามลำดับ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Yoko Kinoshita และ Nauro F. Compos (2002) ได้ชี้ให้เห็นว่าปัจจัยพื้นฐานด้านความพร้อมของปัจจัยการผลิต เช่น ค่าแรงงานถูก และแรงงานมีทักษะ มีความสำคัญต่อการตัดสินใจลงทุนเป็นอันดับต้นๆ

ปัจจัยการสนับสนุนจากภาครัฐ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่คำนึงถึง ความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ยุทธศาสตร์การให้จังหวัด สุราษฎร์ธานีเป็นจุดเชื่อมโยงเส้นทางการคมนาคมบริเวณภาคใต้ตอนบน การเป็นเมืองนำอยู่ และ เป็นศูนย์กลางการเกษตรที่มีคุณภาพครบวงจร เป็นอันดับแรก รองลงมาคือ ทัศนคติของสังคม เช่น สนับสนุนการจัดกิจกรรมเพื่อชุมชน อาทิ โครงการตอบแทนชุมชนที่รายรอบสถานประกอบการ การติดตั้งระบบบำบัดมลภาวะนอกเหนือจากที่กฎหมายกำหนด เป็นต้น และการได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การลดหย่อนภาษี เช่น การได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี การยกเว้นภาษีนำเข้าเครื่องจักร การนำค่าใช้จ่ายสาธารณูปโภคหักค่าใช้จ่ายดำเนินงาน และ การลดหย่อนภาษีท้องถิ่น

ปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐาน ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่คำนึงถึง โครงสร้างด้านสาธารณูปโภคเป็นอันดับแรก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เส้นทางการคมนาคม ระบบไฟฟ้า และระบบประปา ถัดมาคือ ค่าเช่าที่ดิน/ราคาที่ดิน และ ต้นทุนค่าขนส่งในการกระจายสินค้าสู่ลูกค้า ตามลำดับ เนื่องจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีท่าเรือและชุมทางรถไฟ จึงสามารถช่วยลดต้นทุนการขนส่งสินค้าไปยังลูกค้าได้

สำหรับปัจจัยภายในที่มีลำดับความสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการภาคการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านโอกาสในการขยายธุรกิจของผู้ประกอบการ โดยผู้ประกอบการคำนึงถึงมากที่สุด คือ ความสามารถในการขยายธุรกิจเดิม สามารถลงทุนในธุรกิจใหม่ที่มีศักยภาพ ขนาดของกิจการ และ การร่วมลงทุนกับผู้ประกอบการท้องถิ่น ตามลำดับ

5.1.3 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการระหว่างผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตที่ได้รับและไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผลจากการศึกษาพบว่า ปัจจัยทั้งภายในและภายนอกที่มีต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งของผู้ประกอบการระหว่างสองประเภทที่มีเหมือนกัน คือ ความคุ้มค่าด้านต้นทุน การสร้างโอกาสในการขยายธุรกิจและขนาดกิจการ ทัศนคติต่อสังคม โครงสร้างพื้นฐาน และยุทธศาสตร์จังหวัด แต่มีปัจจัยที่ผู้ประกอบการทั้งสองประเภทมีมุมมองแตกต่างกัน คือ ความคุ้มค่าของต้นทุนส่วนของความเพียงพอของวัตถุดิบ เนื่องจากผู้ประกอบการทั้งที่ได้รับการสนับสนุนและไม่ได้รับการสนับสนุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนในจังหวัดสุราษฎร์ธานีส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมด้านการเกษตร อาทิเช่น อุตสาหกรรมปาล์มน้ำมัน อุตสาหกรรมยางพารา อุตสาหกรรมไม้ยางพารา และอุตสาหกรรมแปรรูปอาหารทะเล ซึ่งทำเลที่ตั้งในจังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นแหล่งผลิตวัตถุดิบดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับ รายงานภาวะเศรษฐกิจการคลังจังหวัดสุราษฎร์ธานี ประจำเดือน มกราคม 2553 โดยภาพรวมทางการเกษตรขยายตัวต่อเนื่อง เป็นผลจากสาขาเกษตรและประมงขยายตัวเป็นผลจากปริมาณผลผลิตยางพาราและปริมาณกุ้งขาวแวนนาไมออกสู่ตลาดเพิ่มขึ้น โดยผลผลิตยางพารามีปริมาณขยายตัวร้อยละ 92.4 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันกับปีที่แล้ว เนื่องมาจากเกษตรกรเริ่มทำการใส่ปุ๋ยและยางเจริญเติบโตได้ดี สภาพอากาศฝนตกพอเหมาะทำให้สามารถกรีดยางได้เพิ่มขึ้น ประกอบกับแรงจูงใจด้านราคาที่สูงขึ้น ในส่วนของปริมาณผลผลิตปาล์มทะเลลาย ขยายตัวร้อยละ 25.8 เมื่อเทียบกับช่วงปีที่แล้ว เนื่องจากเกษตรกรเก็บเกี่ยวผลผลิตได้มากขึ้นและผลจากตลาดต่างประเทศซื้อขายล่วงหน้าปรับตัวสูงขึ้น นอกจากนี้ ผลผลิตหลักของสาขาประมงขยายตัวร้อยละ 18.5 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีที่แล้ว เนื่องจากผลผลิตออกสู่ตลาดสูงขึ้น ซึ่งสามารถแสดงข้อมูลตารางชี้วัดเศรษฐกิจสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามตารางที่ 5.3

ตารางที่ 5.3 ตารางชี้วัดเศรษฐกิจสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสุราษฎร์ธานี

รายการ	หน่วย	2552			2553
		ม.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.
ยอดขายที่ผู้ประกอบการแจ้งเสียภาษี	ล้านบาท	6.5	19.4	16.0	16.7
หมวดอุตสาหกรรม					
อัตราการขยายตัว	ร้อยละ	-63.0	35.5	69.3	189.4
ปริมาณยางพาราแปรรูป	ตัน	26,769	44,974	66,666	66,938
อัตราการขยายตัว	ร้อยละ	-53.1	31.4	76.7	149.8
ปริมาณน้ำมันปาล์มดิบ	ตัน	27,690.7	31,979.2	26,467	33,139.4
อัตราการขยายตัว	ร้อยละ	4.1	7.1	-6.7	19.7
ราคาน้ำมันปาล์มดิบ	บาท/กก.	24.0	22.0	25.0	26.1
อัตราการขยายตัว	ร้อยละ	-36.6	4.6	13.6	8.6

มูลค่าน้ำมันปาล์มดิบ	ล้านบาท	664.6	703.5	662.2	863.4
อัตราการขยายตัว	ร้อยละ	-34.3	12.2	6.0	29.9

ที่มา : สำนักงานการค้าภายใน จ.สุราษฎร์ธานี, ตลาดกลางยางพารา จ.สุราษฎร์ธานี, การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค อำเภอพุนพิน การไฟฟ้าภูมิภาคสุราษฎร์ธานี, การไฟฟ้าภูมิภาค อำเภอเกาะสมุย

โดยอุตสาหกรรมดังกล่าวหากได้รับการส่งเสริมจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ก็จะได้สิทธิและประโยชน์แตกต่างจากผู้ประกอบการที่ไม่ได้รับการสนับสนุน อาทิเช่น กิจการผลิต น้ำมันหรือไขมันจากพืช หรือสัตว์ กิจการผลิตผลิตภัณฑ์จากยางธรรมชาติ และ กิจการห้องเย็น หรือ กิจการห้องเย็นและขนส่งห้องเย็น ที่ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ตามกิจการที่มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อประเทศเป็นพิเศษ (<http://www.boi.go.th/thai/about/section1.pdf>, สืบค้นวันที่ 12 มกราคม 2553)

อีกปัจจัยที่ผู้ประกอบการทั้งสองประเภทมีมุมมองแตกต่างกัน คือ คือ สิทธิประโยชน์ทางภาษี เนื่องจากกิจการที่ได้รับการส่งเสริมจากรัฐมีความได้เปรียบเหนือกิจการที่ไม่ได้รับการส่งเสริม การลงทุนอย่างชัดเจนในด้านภาษี อาทิเช่น ผู้ที่ได้รับการส่งเสริมจะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับ เครื่องจักรตามที่คณะกรรมการพิจารณาอนุมัติ แต่เครื่องจักร นั้นต้องไม่เป็นเครื่องจักรที่ผลิต หรือ ประกอบได้ในราชอาณาจักร ซึ่งมีคุณภาพใกล้เคียงกันกับชนิดที่ผลิตในต่าง ประเทศ และมีปริมาณ เพียงพอที่จะจัดหามาใช้ได้ และ เงินปันผลจากกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนซึ่งได้รับยกเว้นภาษี เงินได้นิติบุคคล ตามมาตรา 31 ให้ได้รับ ยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ ตลอดระยะเวลา ที่ได้รับการส่งเสริมได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ นิติบุคคลนั้น (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ,2553)

5.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

สำหรับข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในอนาคตเนื่องจากข้อจำกัดของงานวิจัยครั้งนี้ คือ ควร ทำการศึกษาในภาคอุตสาหกรรมบริการด้วย เนื่องจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มี ชื่อเสียงทั้งในและต่างประเทศ จึงมีอุตสาหกรรมภาคบริการเกิดขึ้นมากมาย เช่น อุตสาหกรรม การโรงแรม การเดินทาง การท่องเที่ยว และ การขนส่ง ดังนั้นหากมีการศึกษาวิจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจ เลือกทำเลที่ตั้งในจังหวัดสุราษฎร์ธานีจะสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นเพราะมีข้อมูลทั้งอุตสาหกรรมภาคการผลิต และบริการพร้อมกัน สำหรับปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ คือ ระยะเวลาการส่ง แบบสอบถามได้พบว่าที่อยู่ของบริษัทจำนวนมากไม่ถูกต้องหรือได้เลิกกิจการไปแล้วส่งผลให้จดหมาย ถูกตีกลับ

บรรณานุกรม

- กัลยา วานิชปัญญา. (2549). การวิเคราะห์สถิติขั้นสูงด้วย SPSS for Windows. พิมพ์ครั้งที่ 5.
กรุงเทพฯ : ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
- ธัญญรัตน์ รักวงษ์. (2545). ปัจจัยในการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานของผู้ประกอบการใน
นิคมอุตสาหกรรมจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, วิทยาลัย
พาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ประภาศรี สวัสดิ์อำไพรักษ์. (2542). การสำรวจความต้องการศึกษาต่อด้านการจัดการอุตสาหกรรม
หลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช. วิทยานิพนธ์
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช.
- แผนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน สุราษฎร์ธานี-ชุมพร-ระนองและแผนยุทธศาสตร์จังหวัด
สุราษฎร์ธานีปี 2548-2551. เข้าถึงได้จาก <http://www.knit.or.th/wsds/suratthani.html>. (สืบค้น
ข้อมูลวันที่ 25 มิถุนายน 2550).
- Bhatnager Rohit, Tayaram Jayanth and Phua Yue Cheng. (2001). Relative Important of
Plant Location Factors : A Cross National Comparison between Singapore and
Malaysia. Journal of Business Logistics
- International Institute for Sustainable Development. (2002). Foreign Investment: Making it
Work for Sustainable Development. Canada : International Institute for Sustainable
Development.
- J.C. Burnham and J.E. Epperson. (1999). An Analysis of Foreign Direct Investment (FDI) In
the U.S. Fruit and Vegetable Industry. เข้าถึงได้จาก
<http://agrinet.tamu.edu/trade/papers/nafta.pdf>. (สืบค้นข้อมูลวันที่ 27 มิถุนายน 2550).
- Muthukumara Mani, Sheoli Pargal and Mainul Huq. (1996). DOES ENVIRONMENTAL
REGULATION MATTER? DETERMINANTS OF THE LOCATION OF NEW

MANUFACTURING PLANTS IN INDIA IN 1994. Washington DC: The World Bank.

Nauro F. Campos , Yuko Kinoshita, (2008). **Foreign Direct Investment and Structural**

Reforms: Evidence from Eastern Europe and Latin America. เข้าถึงได้จาก

<http://www.imf.org/external/pubs/ft/wp/2008/wp0826.pdf>. (สืบค้นข้อมูลวันที่ 27 สิงหาคม 2550).

Ralph J. Brodd. (2005). **Drug Discovery Approach to Breakthroughs in Batteries.**

Massachusetts : Massachusetts Institute of Technology Cambridge.

Stephen Nicholas, Sid Gray and William Purcell. (1999). **Australia as an Investment**

Location in the Asia Region What Business and Government can learn from Japanese Investor. Business Report, No. 7, p 29-36.

United States General Accounting Office : GAO. (2004). **Securities and Exchange**

Commission Office of Inspector General. Washington DC : Securities and Exchange Commission.

Walailak Atthirawong and Bart MacCarthy, (2001). **Identification of the location pattern of**

manufacturing plants in Thailand. University of Nottingham : School of Mechanical, Materials, Manufacturing Engineering and Management.

Yoko Kinoshita and Nauro F. Campos. (2002). **Estimating the Determinants of Foreign**

Direct Investment Inflows : How Important are Sampling and Omitted Variable Biases?.

BOFIT Discussion Papers 2004 · No. 10, p 102-105.

www.ats.ucla.edu/STAT/SPSS/faq. สืบค้นวันที่ 12 มกราคม 2553

http://www.thailocaladmin.go.th/upload/news/type6/2553/1/14505_1.pdf สืบค้นวันที่ 12 มกราคม 2553

<http://www.boi.go.th/thai/about/section1.pdf>, สืบค้นวันที่ 12 มกราคม 2553

ภาคผนวก ก

ตารางที่ 1 นิคมอุตสาหกรรมในประเทศไทยจำแนกตามภาค

ภูมิภาค	เขต 1		เขต 2		เขต 3	
	ชื่อนิคมอุตสาหกรรม	จังหวัด	ชื่อนิคมอุตสาหกรรม	จังหวัด	ชื่อนิคมอุตสาหกรรม	จังหวัด
ภาคกลางและบริเวณชายฝั่ง	Bangchan Industrial Estate	กรุงเทพมหานคร				
	Genexpolis Industrial Estate					
	Jangsalini Industrial Park					
	Lardkrabang I.E.					
	Thapaya International Industrial City					
	Bangsee Industrial Estate	สมุทรปราการ				
	Bangyay Industrial Estate					
	Nava Nakorn	ปทุมธานี				
Bangkae Industrial Park						
Samut Saklon Industrial Estate	สมุทรปราการ					
Sirnakorn Industrial Estate (The Printing City)						
ภาคเหนือ					Network Industrial Estate	นครสวรรค์
					Northern Region Industrial Estate	ลำปาง
					Saha Group Industrial Park	ลำปาง
					Pichit Industrial Estate	พิจิตร
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ					Suranaree Industrial Zone	นครราชสีมา
					Nava Nakorn Industrial Promote Zone	
					Northeastern Industrial Complex Ltd.	นครราชสีมา
ภาคกลางและภาคตะวันตก			Bangpa-in Industrial Estate	พระนครศรีอยุธยา	Udon Thani Industrial Estate	อุดรธานี
			Chutikarn Factory House Industrial Estate		Indra Industrial Park (Phase D)	สิงห์บุรี
			Saha Rattana Nakorn Industrial Estate		SV Western Seaboard	ประจวบคีรีขันธ์
			Hi-Tech Industrial Estate		Factoryland Wang Nua	พระนครศรีอยุธยา
			Rojana Industrial Park (Ayutthaya)			
			Nong Khae Industrial Estate	สระบุรี		
			Saraburi Industrial Park			
			S.I.E. Industrial Land			
		Ratchaburi Industrial Estate	ราชบุรี			
		Kanchanaburi Industrial Zone	กาญจนบุรี			
ภาคตะวันออก			Alpha Technopolis Bonded Warehouse or Free Trade Zone	ฉะเชิงเทรา	Kabinbun Industrial Zone	ราชบุรี
			Wellgrow Industrial Estate		Saha Group Industrial Park	
			Gateway City Industrial Estate		304 Industrial Park	
			304 Industrial Park 2			
			Amata Nakorn Industrial Estate	ชลบุรี		
			Saha-Group Industrial Park-Straacha			
			Leemchaband Industrial Estate			
			Pindhong Industrial Estate			
			Chon Buri Industrial Estate (K+ Win)			
		Nong Bua Garden Industrial Zone				
		Amata City Rayong	ระยอง			
		Asia Industrial Estate Col. Ltd.				
		Siam Eastern Industrial Park				
		Thai Singapore 21				
		Pacheng Industrial Estate				
		G.K. Land Industrial Park				
		T.C.C. Industrial Park (Rayong Larp Industrial Park)				
		Eastern Seaboard Industrial Estate (Rayong)				
		Eastern Industrial Estate (Map Ta Phut)				
		Rojana Industrial Park (Rayong)				
		SSP Industrial Park				
		Tantex Industrial Estate (Rayong)				
ภาคใต้					Thapaya International MD, City	สงขลา
					Southern Industrial Estate (Chabang)	สงขลา
รวม	11 แห่ง		32 แห่ง		16 แห่ง	

ที่มา : ดัดแปลงจาก www.boj.go.th/thai/how

ข้อมูล ณ วันที่ 8 มกราคม 2548

ตารางที่ 2 เขตส่งเสริมการลงทุนของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจำแนกตามภาค

ภูมิภาค	เขต 1	เขต 2	เขต 3	
			กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2
กรุงเทพและปริมณฑล	กรุงเทพฯ นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรสาคร สมุทรปราการ	นครปฐม		
ภาคกลางและภาคตะวันตก	สมุทรสงคราม	กาญจนบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา อ่างทอง สระบุรี ราชบุรี สุพรรณบุรี	กำแพงเพชร ชัยนาท นครสวรรค์ ประจวบคีรีขันธ์ พิจิตร สุโขทัย อุทัยธานี	พิษณุโลก เพชรบุรี ระนอง ลพบุรี สิงห์บุรี
ภาคตะวันออก		ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง	จันทบุรี ตราด ปราจีนบุรี	
ภาคเหนือ			เชียงราย เชียงใหม่ ตาก เพชรบูรณ์	ลำปาง ลำพูน แม่ฮ่องสอน
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ			ขอนแก่น สระแก้ว นครราชสีมา	เลย อุดรดิตถ์ มุกดาหาร
				กาฬสินธุ์ บุรีรัมย์ มหาสารคาม ยโสธร ชัยภูมิ หนองคาย อำนาจเจริญ
				ศรีสะเกษ สกลนคร สุรินทร์ หนองบัวลำภู อุบลราชธานี อุดรธานี ร้อยเอ็ด
ภาคใต้		ภูเก็ต	กระบี่ ชุมพร ตรัง นครศรีธรรมราช	พัทลุง สงขลา สุราษฎร์ธานี พังงา
				นราธิวาส ปัตตานี สตูล ยะลา
รวม	6 จังหวัด	12 จังหวัด	36 จังหวัด	22 จังหวัด

หมายเหตุ : ให้ทุกห้องที่ในเขต 3 เป็นเขตส่งเสริมการลงทุน

ที่มา : ดัดแปลงจาก www.boei.go.th/thai/about

ข้อมูล ณ วันที่ 8 มกราคม 2548

ตารางที่ 3 จำนวนโครงการที่ได้รับการสนับสนุนในเขตภาคใต้ตอนบน

ปี	จำนวนโครงการที่ได้รับการสนับสนุน (แห่ง)
2544	46
2545	46
2546	25
2547	30
2548	20

ที่มา : ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคใต้ 2 จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ข้อมูล ณ วันที่ 4 มกราคม 2549

ตารางที่ 4 จำนวนโครงการที่ได้รับการสนับสนุนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ปี	จำนวนโครงการที่ ได้รับอนุมัติ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานคนไทย (คน)
2544	9	549	2,150
2545	10	3,642	1,358
2546	9	1,255	1,913
2547	19	5,936	1,478
2548	12	2,056	1,130
รวม	59	13,438	8,029

ที่มา : ดัดแปลงจากข้อมูลศูนย์เศรษฐกิจภาคใต้ 2 จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 5 ขนาดการลงทุนที่ได้รับอนุมัติ

ขนาดการลงทุน	จำนวนโครงการ				
	ปี พ.ศ.				
	2544	2545	2546	2547	2548
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	3	5	5	6	5
มากกว่า 20 – 200 ล้านบาท	16	20	15	28	23
มากกว่า 200 – 500 ล้านบาท	-	4	5	10	9
มากกว่า 500 – 1,000 ล้านบาท	1	1	-	2	2
มากกว่า 1,000 ล้านบาท	-	-	-	-	2

ที่มา : ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคใต้ 2 จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ข้อมูล ณ วันที่ 4 มกราคม 2549

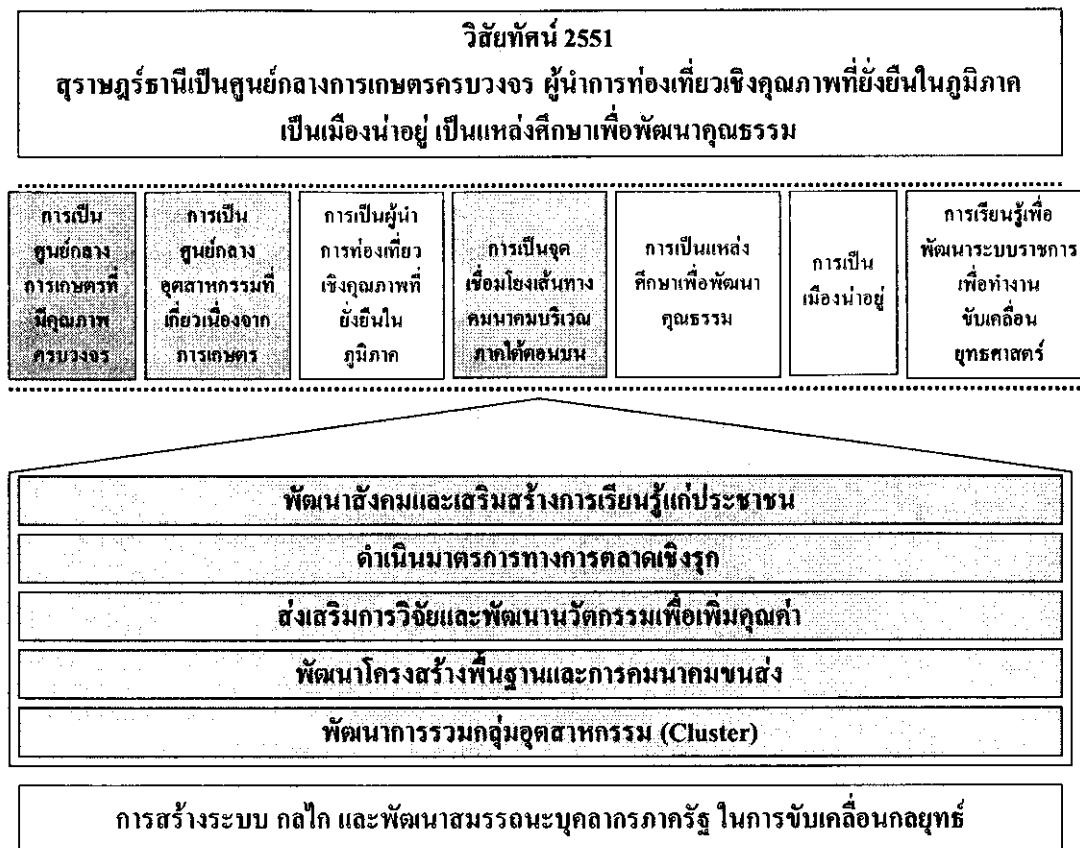
ตารางที่ 6 โครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ปี 2548

ลำดับ	โครงการ/สัดส่วนผู้ถือหุ้น	ประเภทผลิตภัณฑ์	จำนวน (แห่ง)
1	บริษัท ไทยทาโลว์แอนด์ออย จำกัด (หุ้นไทย 100%)	โครงการขยายกิจการผลิต น้ำมันปาล์มดิบและเมล็ดใน ปาล์มอบแห้ง	1
2	นายเพิ่มเกียรติ บุญอำนาจ (หุ้นไทย 100%)	โครงการผลิตน้ำมันปาล์มดิบ และเมล็ดในปาล์มอบแห้ง	1
3	นางสาวชุลีพร เอกรัตน์	โครงการผลิตน้ำมันปาล์มดิบ และเมล็ดในปาล์มอบแห้ง	1
4	บริษัท วิยะเครป โปรดักส์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เนื้อบุบบรรจุกระป๋อง	1
5	บริษัท เซฟซิลด์ จำกัด (หุ้นส่วนต่างชาติทั้งสิ้น)	ถุงมือยางธรรมชาติ ถุงมือยาง สังเคราะห์	1
6	บริษัท โกบอล ยิปซัม จำกัด (หุ้นไทย 51% หุ้นต่างชาติ 49%)	แผ่นยิปซัม	1
7	นายศิวปสิทธิ อินทรธนู (หุ้นไทย 100%)	โครงการผลิตผ้าทอ	1
8	บริษัท เซฟกลัฟ จำกัด (หุ้นส่วนต่างชาติทั้งสิ้น)	ถุงมือยางสังเคราะห์	1
9	บริษัท วงศ์บัณฑิต ปีโตรเลียม จำกัด (หุ้นไทย 98.7% หุ้น ต่างชาติ 1.3%)	ถุงพลาสติก	1
10	บริษัทท่าชนะน้ำมันปาล์ม	โครงการขยายกิจการไฟฟ้า	1
11	บริษัทสุราษฎร์ธานี กรีน เอ็นเนอร์ยี จำกัด (หุ้นไทย100%)	ผลิตพลังงานไฟฟ้าจากไอน้ำ	1

ที่มา : ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคใต้ 2 จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ข้อมูล ณ วันที่ 4 มกราคม 2549

ภาพที่ 1 แผนยุทธศาสตร์จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ที่มา : แผนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน สุราษฎร์ธานี – ชุมพร – ระนอง และแผนยุทธศาสตร์จังหวัดสุราษฎร์ธานี ปี 2548 – 2551, 2548 : 86.

ภาคผนวก ข

**สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรตามเขตการลงทุน
ของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
กุมภาพันธ์ 2548**

1. เขต 1 โครงการที่ตั้งสถานประกอบการในจังหวัดกรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการและสมุทรสาคร

1.1 โครงการที่ตั้งในนิคมอุตสาหกรรมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในเขต 1

1.1.1 ให้ได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรกึ่งหนึ่ง เฉพาะเครื่องจักรที่มีอากรขาเข้าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10

1.1.2 ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 3 ปี ทั้งนี้ ผู้ได้รับการส่งเสริมในโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) จะต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือมาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่าภายในระยะเวลา 2 ปี นับตั้งแต่วันเปิดดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้จะถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 1 ปี

1.1.3 ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี

1.2 โครงการที่ตั้งนอกนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในเขต 1

1.2.1 ได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรกึ่งหนึ่ง เฉพาะเครื่องจักรที่มีอากรขาเข้าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10

1.2.2 ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี

2. เขต 2 โครงการที่ตั้งสถานประกอบการในจังหวัดกาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรีและอ่างทอง

2.1 โครงการที่ตั้งในนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในเขต 2 (ไม่รวมนิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบังและนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในจังหวัดระยอง)

2.1.1 ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร (สำหรับโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2552)

2.1.2 ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 7 ปี (สำหรับโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2552) ทั้งนี้ ผู้ได้รับการส่งเสริมในโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) จะต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือมาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่าภายในระยะเวลา 2 ปี นับตั้งแต่วันเปิดดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้จะถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 1 ปี

2.1.3 ให้ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นสำหรับที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี

2.2 โครงการที่ตั้งนอกนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในเขต 2

- 2.2.1 ให้ได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรกึ่งหนึ่ง เฉพาะเครื่องจักรที่มีอากรขาเข้าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10
- 2.2.2 ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 3 ปี ทั้งนี้ ผู้ได้รับการส่งเสริมในโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) จะต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือมาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่าภายในระยะเวลา 2 ปี นับตั้งแต่วันเปิดดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้จะถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 1 ปี
- 2.2.3 ให้ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี

3. เขต 3 โครงการที่ตั้งสถานประกอบการในท้องที่ 36 จังหวัด ได้แก่ กระบี่ กำแพงเพชร ขอนแก่น จันทบุรี ชัยนาท ชุมพร เชียงราย เชียงใหม่ ตรัง ตราด ตาก นครราชสีมา นครศรีธรรมราช นครสวรรค์ ประจวบคีรีขันธ์ ปราจีนบุรี พังงา พัทลุง พิจิตร พิษณุโลก เพชรบุรี เพชรบูรณ์ มุกดาหาร แม่ฮ่องสอน ระนอง ลพบุรี ลำปาง ลำพูน เลย สงขลา สระแก้ว สิงห์บุรี สุโขทัย สุราษฎร์ธานี อุตรดิตถ์ อุทัยธานี

3.1 โครงการที่ตั้งในนิคมอุตสาหกรรมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในท้องที่ 36 จังหวัด และโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมภายในวันที่ 31 มกราคม 2552 ซึ่งตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบัง และนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในจังหวัดระยอง

- 3.1.1 ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร
- 3.1.2 ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี ทั้งนี้ ผู้ได้รับการส่งเสริมในโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) จะต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือมาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่าภายในระยะเวลา 2 ปี นับตั้งแต่วันเปิดดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้จะถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 1 ปี
- 3.1.3 ให้ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 5 ปี
- 3.1.4 ให้ได้รับลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิ ที่ได้จากการลงทุนในอัตรา ร้อยละ 50 ของอัตรากำหนดเป็นระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่พ้นกำหนดระยะเวลาการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล
- 3.1.5 อนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปา 2 เท่าเป็นระยะเวลา 10 ปี นับแต่วันที่เริ่มมีรายได้จากกิจการที่ได้รับการส่งเสริม
- 3.1.6 อนุญาตให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิร้อยละ 25 ของเงินที่ลงทุนแล้วในการนั้นในกิจการที่ได้รับการส่งเสริม โดยผู้ได้รับการส่งเสริมจะเลือกหักจากกำไรสุทธิของปีใดปีหนึ่ง หรือหลายปีก็ได้ภายใน 10 ปี นับแต่วันที่เริ่มมีรายได้จากกิจการที่ได้รับการส่งเสริม ทั้งนี้ นอกเหนือไปจากการหักค่าเสื่อมราคาตามปกติ

3.1.7 ให้ได้รับการลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศ ร้อยละ 75 เป็นระยะเวลา 5 ปี (จะอนุมัติให้คราวละ 1 ปี) ยกเว้นนิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบัง และโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2548 เป็นต้นไป ที่ตั้งสถานประกอบการในนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในจังหวัดระยอง จะไม่ได้รับสิทธิข้อนี้

3.2 โครงการที่ตั้งนอกนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในท้องที่ 36 จังหวัด

3.2.1 ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร

3.2.2 ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี ทั้งนี้ ผู้ได้รับการส่งเสริมในโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) จะต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือมาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่าภายในระยะเวลา 2 ปี นับตั้งแต่วันเปิดดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้จะถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 1 ปี

3.2.3 ให้ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 5 ปี

3.2.4 อนุญาตให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิร้อยละ 25 ของเงินที่ลงทุนแล้วในการนั้นในกิจการที่ได้รับส่งเสริม โดยผู้ได้รับการส่งเสริมจะเลือกหักจากกำไรสุทธิของปีใดปีหนึ่ง หรือหลายปีก็ได้ภายใน 10 ปี นับแต่วันที่มีรายได้จากกิจการที่ได้รับการส่งเสริม ทั้งนี้ นอกเหนือไปจากการหักค่าเสื่อมราคาตามปกติ

4. เขต 3 โครงการที่ตั้งสถานประกอบการในท้องที่ 22 จังหวัด ได้แก่ กาฬสินธุ์ นครพนม นครราชสีมา บัณฑิตานี พะเยาแพร่ มหาสารคาม ยโสธร ยะลา ร้อยเอ็ด ศรีสะเกษ สกลนคร สตูล สุรินทร์ หนองบัวลำภู ชัยภูมิ หนองคาย อุบลราชธานี อุตรธานี และอำนาจเจริญ

4.1 ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร

4.2 ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี ทั้งนี้ ผู้ได้รับการส่งเสริมในโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) จะต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือมาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่าภายในระยะเวลา 2 ปี นับตั้งแต่วันเปิดดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้จะถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 1 ปี

4.3 ให้ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 5 ปี

4.4 ให้ได้รับลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิ ที่ได้จากการลงทุนในอัตราร้อยละ 50 ของอัตราปกติเป็นระยะเวลา 5 ปี นับจากรวันที่พินกำหนดระยะเวลาการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล

4.5 อนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปา 2 เท่าเป็นระยะเวลา 10 ปี นับแต่วันที่เริ่มมีรายได้จากกิจการที่ได้รับการส่งเสริม

4.6 อนุญาตให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิร้อยละ 25 ของเงินที่ลงทุนแล้ว

ในการนั้นในกิจการที่ได้รับส่งเสริม โดยผู้ได้รับการส่งเสริมจะเลือกหักจากกำไรสุทธิของปีใดปีหนึ่ง หรือหลายปีก็ได้ภายใน 10 ปี นับแต่วันที่มียรายได้จากกิจการที่ได้รับการส่งเสริม ทั้งนี้ นอกเหนือไปจากการหักค่าเสื่อมราคาตามปกติ

4.7 ให้ได้รับการลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศ ร้อยละ 75 เป็นระยะเวลา 5 ปี (จะอนุมัติให้คราวละ 1 ปี) ทั้งนี้สำหรับโครงการที่ตั้งในนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับส่งเสริมและยื่นขอรับการส่งเสริมภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2552

พระราชบัญญัติ

โรงงาน

พ.ศ. 2535

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2535

เป็นปีที่ 47 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยโรงงานจึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิก

- (1) พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512
- (2) พระราชบัญญัติโรงงาน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2518
- (3) พระราชบัญญัติโรงงาน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2522

มาตรา 4 พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่โรงงานของทางราชการที่ดำเนินการโดยทางราชการ เพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงและความปลอดภัยของประเทศ แต่ในการประกอบกิจการนี้ไปเป็นแนวทางในการดำเนินงาน

มาตรา 5 ในพระราชบัญญัตินี้ "โรงงาน" หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือยานพาหนะที่ใช้เครื่องจักรมีกำลังรวมตั้งแต่ห้าแรงม้าหรือกำลังเทียบเท่าตั้งแต่ห้าแรงม้าขึ้นไป หรือใช้คนงานตั้งแต่เจ็ดคนขึ้นไปโดยใช้เครื่องจักรหรือไม่ก็ตามสำหรับทำ ผลิต ประกอบ บรรจุ ซ่อม ซ่อมบำรุง ทดสอบ ปรับปรุง แปรสภาพ ลำเลียง เก็บรักษา หรือทำลายสิ่งใด ๆ ทั้งนี้ ตามประเภทหรือชนิดของโรงงานที่กำหนดในกฎกระทรวง

"ตั้งโรงงาน" หมายความว่า การก่อสร้างอาคารเพื่อติดตั้งเครื่องจักรสำหรับประกอบกิจการโรงงาน หรือนำเครื่องจักรสำหรับประกอบกิจการโรงงานมาติดตั้งในอาคารสถานที่หรือยานพาหนะที่จะประกอบกิจการ

"ประกอบกิจการโรงงาน" หมายความว่า การทำ ผลิต ประกอบ บรรจุ ซ่อม ซ่อมบำรุง ทดสอบ ปรับปรุง แปรสภาพ ลำเลียง เก็บรักษา หรือทำลายสิ่งใด ๆ ตามลักษณะกิจการของโรงงานแต่ไม่รวมถึงการทดสอบเดินเครื่องจักร

"เครื่องจักร" หมายความว่า สิ่งที่ประกอบด้วยชิ้นส่วนหลายชิ้นสำหรับใช้ก่อกำเนิดพลังงาน เปลี่ยนหรือแปรสภาพพลังงาน หรือส่งพลังงาน ทั้งนี้ ด้วยกำลังน้ำ ไอน้ำ ลม ก๊าซไฟฟ้า หรือพลังงานอื่นอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกัน และหมายความรวมถึงเครื่องอุปกรณ์ไฟลิวิด ฟูเล สายพาน เพลา เกียร์ หรือสิ่งอื่นที่ทำงานสนองกัน

"คนงาน" หมายความว่า ผู้ซึ่งทำงานในโรงงาน ทั้งนี้ ไม่รวมถึงผู้ซึ่งทำงานฝ่ายธุรการ

"ผู้อนุญาต" หมายความว่า ปลัดกระทรวงหรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายตามความเหมาะสม

"ใบอนุญาต" หมายความว่า ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน

"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

"ปลัดกระทรวง" หมายความว่า ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 6 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราค่าธรรมเนียมนี้ กฎกระทรวงและประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้เมื่อได้ประกาศใน

พระราชบัญญัติ

โรงงาน

พ.ศ. 2535

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2535

เป็นปีที่ 47 ในรัชกาลปัจจุบัน

หมวด 1

การประกอบกิจการโรงงาน

มาตรา 7 ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดให้โรงงานตามประเภทชนิดหรือขนาดใดเป็นโรงงานจำพวกที่ 1 โรงงานจำพวกที่ 2 หรือโรงงานจำพวกที่ 3 แล้วแต่กรณี โดยคำนึงถึงความจำเป็นในการควบคุมดูแล การป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ การป้องกันความเสียหาย และการป้องกันอันตรายตามระดับความรุนแรงของผลกระทบที่จะมีต่อประชาชนหรือสิ่งแวดล้อม โดยแบ่งออกเป็นดังนี้

(1) โรงงานจำพวกที่ 1 ได้แก่โรงงานประเภท ชนิด และขนาดที่สามารถประกอบกิจการโรงงานได้ทันทีตามความประสงค์ของผู้ประกอบกิจการโรงงาน

(2) โรงงานจำพวกที่ 2 ได้แก่โรงงานประเภท ชนิด และขนาดที่เมื่อจะประกอบกิจการโรงงานต้องแจ้งให้ผู้อนุญาตทราบก่อน

(3) โรงงานจำพวกที่ 3 ได้แก่โรงงานประเภท ชนิด และขนาดที่การตั้งโรงงานจะต้องได้รับใบอนุญาตก่อนจึงจะดำเนินการได้

เมื่อมีประกาศของรัฐมนตรีตามมาตรา 32 (1) ให้โรงงานที่กำหนดในประกาศดังกล่าวเป็นโรงงานจำพวกที่ 3 ด้วย

มาตรา 8 เพื่อประโยชน์ในการควบคุมการประกอบกิจการให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อให้โรงงานจำพวกใดจำพวกหนึ่งหรือทุกจำพวกตามมาตรา 7 ต้องปฏิบัติตามในเรื่องดังต่อไปนี้

(1) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับที่ตั้งของโรงงาน สภาพแวดล้อมของโรงงานลักษณะอาคารของโรงงานหรือลักษณะภายในของโรงงาน

(2) กำหนดลักษณะ ประเภทหรือชนิดของเครื่องจักร เครื่องอุปกรณ์หรือสิ่งที่ต้องนำมาใช้ในการประกอบกิจการโรงงาน

(3) กำหนดให้มีคนงานซึ่งมีความรู้เฉพาะตามประเภท ชนิดหรือขนาดของโรงงานเพื่อปฏิบัติหน้าที่หนึ่งหน้าที่ใดประจำโรงงาน

(4) กำหนดหลักเกณฑ์ที่ต้องปฏิบัติ กรรมวิธีการผลิตและการจัดให้มีอุปกรณ์หรือเครื่องมืออื่นใด เพื่อป้องกันหรือระงับหรือบรรเทาอันตราย ความเสียหายหรือความเดือดร้อนที่อาจเกิดแก่บุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน

(5) กำหนดมาตรฐานและวิธีการควบคุมการปล่อยของเสีย มลพิษหรือสิ่งใด ๆ ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งเกิดขึ้นจากการประกอบกิจการโรงงาน

(6) กำหนดการจัดให้มีเอกสารที่จำเป็นประจำโรงงานเพื่อประโยชน์ในการควบคุมหรือตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมาย

(7) กำหนดข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับการประกอบกิจการโรงงานที่ผู้ประกอบการโรงงานต้องแจ้งให้ทราบ เป็นครั้งคราวหรือตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

(8) กำหนดการอื่นใดเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยในการดำเนินงาน เพื่อป้องกันหรือระงับหรือบรรเทาอันตรายหรือความเสียหายที่อาจเกิดจากการประกอบกิจการโรงงานกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งจะกำหนดให้ยกเว้นโรงงานประเภท ชนิด หรือขนาดใดจากการต้องปฏิบัติในเรื่องหนึ่งเรื่องใดก็ได้ และกฎกระทรวงดังกล่าวจะสมควรกำหนดให้เรื่องที่เป็นรายละเอียดทางด้านเทคนิคหรือเป็นเรื่องที่ต้องเปลี่ยนแปลงรวดเร็วตามสภาพสังคม ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาก็ได้

มาตรา 9 ในกรณีที่จะต้องมีการตรวจสอบโรงงานหรือเครื่องจักรเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ อาจมีการกำหนดให้เอกชนเป็นผู้ดำเนินการและจัดทำรายงานผลการตรวจสอบแทนการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ได้ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 10 ผู้ประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 1 ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎ

มาตรา 11 ผู้ประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 2 ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในจะเริ่มประกอบกิจการโรงงานให้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อน

แบบและรายละเอียดที่ต้องแจ้งและแบบใบรับแจ้ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกใบรับแจ้งเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งแก่ผู้แจ้งในวันที่ได้รับแจ้ง และให้ผู้แจ้งประกอบกิจการโรงงานได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบรับแจ้งในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบในภายหลังว่าการแจ้งตามวรรคหนึ่งไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้แจ้งแก้ไขให้ถูกต้องหรือครบถ้วนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งดังกล่าวการเลิกประกอบกิจการ การโอน การให้เช่าหรือการให้เช่าชื่อโรงงานจำพวกที่ 2 ผู้ประกอบกิจการโรงงานต้องแจ้งเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้นำดำเนินการดังกล่าว

มาตรา 12 ผู้ประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 3 ต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาต และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 8 ประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงดังกล่าวและประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามมาตรา 32

ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งโรงงานก่อนได้รับอนุญาต

การยื่นคำขอรับใบอนุญาตและขั้นตอนการพิจารณาและระยะเวลาในการพิจารณาออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีนี้ที่ผู้ขอรับใบอนุญาตร้องขอหนังสือรับรองก่อนออกใบอนุญาตถ้าการพิจารณาเบื้องต้นเพียงพอที่จะอนุมัติ ในหลักการได้ให้ผู้อนุญาตออกหนังสือรับรองให้โดยสงวนส่วนที่พิจารณาไม่แล้วเสร็จได้ตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรี กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในการออกใบอนุญาตให้ผู้มีอำนาจอนุญาตพิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 8 ประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงดังกล่าวและประกาศของรัฐมนตรี ที่ออกตามมาตรา 32 ถ้ากรณีใดยังมีได้มีหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ให้พิจารณาโดยคำนึงถึงความปลอดภัย ของบุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงานหรือที่อยู่ ใกล้เคียงกับโรงงานหรือเป็นกรณีที่ต้องปฏิบัติตาม ประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตาม มาตรา 32 ในการนี้จะกำหนด เงื่อนไขที่ผู้ประกอบการโรงงานจะต้อง ปฏิบัติเป็นพิเศษไว้ในใบอนุญาตก็ได้

มาตรา 13 ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 12 ถ้าประสงค์จะเริ่มประกอบกิจการโรงงานใน ส่วน หนึ่งส่วนใด ต้องแจ้งให้ พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันเริ่มประกอบกิจการโรงงาน ถ้าจะมีการทดลองเดินเครื่องจักรก่อน การเริ่มประกอบกิจการโรงงานตามวรรคหนึ่ง ผู้รับใบ อนุญาตต้องแจ้งวัน เวลา และระยะเวลาการทดลองเดิน เครื่องจักรให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบไม่น้อย กว่าสิบห้าวันด้วย หลักเกณฑ์และระยะเวลาที่อาจใช้เพื่อการทดลองเดิน เครื่องจักร ให้เป็นไปตามที่กำหนดใน กฎกระทรวง มาตรา 14 ใบอนุญาตให้ใช้ได้จนถึงวันสิ้นปีปฏิทินแห่งปีที่ห้า นับแต่ ปีที่เริ่มประกอบกิจการ เว้นแต่มีการย้ายโรงงานตามมาตรา 27 หรือมีการเลิกประกอบกิจการโรงงาน ให้ถือว่า ใบอนุญาตสิ้นอายุในวัน ที่ออกใบอนุญาตใหม่ หรือวันที่เลิกประกอบกิจการโรงงานถ้ามีเหตุอันสมควรเพื่อยุติการ ประกอบกิจการในภาคอื่นใกล้ ผู้อนุญาตโดยอนุมัติรัฐมนตรีจะออกใบอนุญาตให้มีอายุสั้นกว่าที่กำหนดในวรรค หนึ่งก็ได้ ใบอนุญาตที่ออกในกรณีนี้จะขอต่ออายุอีกไม่ได้

มาตรา 15 การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอ ดังกล่าวแล้วให้ถือว่าผู้ยื่นคำขอยุติในสถานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะมีคำสั่งถึงที่สุดไม่ อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ถ้าผลการตรวจสอบปรากฏว่าโรงงานและเครื่องจักรมีลักษณะถูกต้องตามมาตรา 8 ประกาศ ของรัฐมนตรีที่ออกตาม กฎกระทรวงดังกล่าว และประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามมาตรา 32 และ เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาต ให้ผู้ อนุญาตต่ออายุใบอนุญาตให้ หากมีกรณีที่ไม่ถูกต้อง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้แก้ไขให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่ กำหนดเมื่อแก้ไขแล้วให้ต่ออายุใบอนุญาตได้ ถ้าหาก ไม่แก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนดให้มีคำสั่งไม่ต่ออายุ ใบอนุญาตการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตและการให้ต่ออายุใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และ วิธีการที่ กำหนดในกฎกระทรวง ผู้ที่ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่ทันกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ถ้าประสงค์จะประกอบ กิจการโรงงานต่อไป และได้มายื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่ใบอนุญาต สิ้นอายุแล้ว ให้ถือว่าได้ยื่นคำขอต่ออายุภายในระยะเวลาที่กำหนดและการประกอบกิจการโรงงานใน ระหว่างนั้นให้ถือเสมือนว่า เป็นการดำเนินการของผู้รับใบอนุญาต แต่เมื่อได้รับอนุญาตให้ต่ออายุใบ อนุญาต ผู้นั้นจะต้องเสียค่าปรับเพิ่มอีกร้อย ละยี่สิบของค่าธรรมเนียมต่ออายุใบอนุญาต หากพ้น กำหนดหกสิบวันต้องดำเนินการเสมือนขออนุญาตใหม่

มาตรา 16 คำสั่ง ไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่ต่ออายุใบอนุญาต ผู้ขออนุญาตหรือผู้ขอต่ออายุ ใบอนุญาตมีสิทธิ อุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้ทราบคำสั่งคำวินิจฉัยของ รัฐมนตรีให้เป็นที่สุด มาตรา 17 โรงงานใดที่ผู้ประกอบการได้รับใบอนุญาตอยู่แล้ว หากภายหลังปรากฏว่าใช้ขนาดของเครื่องจักรต่ำกว่าห้าแรงม้า หรือจำนวนคนงานต่ำกว่าเจ็ดคนให้ถือว่าโรงงานนั้นยังเป็นโรงงานตามพระราชบัญญัตินี้จนกว่าจะได้แจ้งเลิกประกอบ กิจการโรงงานหรือใบอนุญาตสิ้นอายุ

มาตรา 18 ห้ามมิให้ผู้รับใบอนุญาตขยายโรงงาน เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากผู้อนุญาตการขยายโรงงานและการ ให้ขยายโรงงานตลอดจนการอุทธรณ์คำสั่งไม่ให้ขยายโรงงานให้นำมาตรา 12 มาตรา 13 และมาตรา 16 มาใช้บังคับ โดยอนุโลมการขยายโรงงานได้แก่

(1) การเพิ่มจำนวน เปลี่ยนหรือเปลี่ยนแปลงเครื่องจักรทำให้มีกำลังรวมเพิ่มขึ้นตั้งแต่ร้อยละห้าสิบขึ้นไป ในกรณีเครื่องจักรเดิมมีกำลังรวมไม่เกินหนึ่งร้อยแรงม้า หรือกำลังเทียบเท่าไม่เกินหนึ่งร้อยแรงม้า หรือเพิ่มขึ้นตั้งแต่ห้าสิบแรงม้าขึ้นไป ในกรณีเครื่องจักรเดิมมีกำลังรวมเกินกว่าหนึ่งร้อยแรงม้า หรือกำลังเทียบเท่าเกินกว่าหนึ่งร้อยแรงม้า

(2) การเพิ่มหรือแก้ไขส่วนใดส่วนหนึ่งของอาคารโรงงานทำให้ฐานรากเดิมของ ใบอนุญาตในส่วนที่ขยายให้ มีอายุเท่ากับใบอนุญาตตามมาตรา 14

มาตรา 19 เมื่อผู้รับใบอนุญาตเพิ่มจำนวน เปลี่ยนหรือเปลี่ยนแปลงเครื่องจักรที่ใช้ในการ ผลิตเครื่องจักรที่ใช้เป็น เครื่องต้นกำลัง หรือพลังงานของเครื่องจักรเป็นอย่างอื่นแต่ไม่ถึงขั้นขยายโรงงาน หรือเพิ่มเนื้อที่อาคารโรงงานออกไป หรือก่อสร้างอาคารโรงงานเพิ่มขึ้นใหม่เพื่อประโยชน์แก่ กิจการของโรงงานนั้นโดยตรงทำให้เนื้อที่ของอาคารโรงงาน เพิ่มขึ้นตั้งแต่ร้อยละห้าสิบขึ้นไป ในกรณี

เนื้อที่ของอาคารโรงงานมีไม่เกินสองร้อยตารางเมตรหรือเพิ่มขึ้นตั้งแต่หนึ่งร้อยตารางเมตรขึ้นไป ในกรณี

เนื้อที่ของโรงงานมีเกินกว่าสองร้อยตารางเมตร ให้แจ้งเป็นหนังสือต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ เพิ่มจำนวนเปลี่ยนหรือเปลี่ยนแปลงเครื่องจักร หรือเพิ่มเนื้อที่อาคารโรงงาน หรือก่อสร้าง อาคารโรงงานนั้นเพิ่มขึ้น แล้วแต่กรณี และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการเพิ่มจำนวน หรือเปลี่ยนแปลงเครื่องจักร หรือการ เพิ่มเนื้อที่อาคารโรงงาน หรือการก่อสร้าง อาคาร โรงงานเพิ่มขึ้นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 20 เงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตตามมาตรา 12 วรรคห้า หากผู้อนุญาตเห็นสมควร ยกเลิก หรือ เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเงื่อนไขให้เหมาะสม เพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติในการประกอบ กิจการโรงงาน ก็ให้มีหนังสือ สั่งการให้ปฏิบัติได้ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดต้องการยกเลิก หรือเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขที่ต้องปฏิบัติในการประกอบ กิจการ โรงงานให้ยื่นคำขอ และชี้แจงเหตุผลต่อผู้อนุญาตให้ผู้อนุญาตพิจารณาและมีหนังสือสั่งการ โดยมีชักช้า หากผู้รับ ใบอนุญาตไม่เห็นด้วยกับความเห็นของผู้อนุญาต ให้อุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายใน กำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับ หนังสือสั่งการคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่ยุติ

มาตรา 21 ในกรณีผู้รับใบอนุญาตโอนการประกอบกิจการโรงงาน ให้เช่าหรือให้เช่าชื่อโรงงาน หรือขายโรงงาน ให้ ถือว่าผู้นั้นได้เลิกประกอบกิจการโรงงานตั้งแต่วันที่โอนการประกอบกิจการโรงงาน ให้เช่าหรือให้เช่าชื่อโรงงานหรือ ขายโรงงานให้ผู้รับโอนการประกอบกิจการโรงงาน ผู้เช่าหรือผู้เช่าชื่อโรงงาน หรือผู้ชื่อโรงงานนั้นขอรับใบอนุญาต ภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ถือว่ามี การเลิกประกอบกิจการโรงงานตามวรรคหนึ่ง โดยไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม ใบอนุญาต เมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้วให้ประกอบกิจการโรงงานต่อไปได้ในระหว่าง ที่รอรับใบอนุญาต โดยให้ถือ เสมือนว่าผู้ยื่นคำขอนั้นเป็นผู้รับใบอนุญาต หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขในการขอรับโอนใบอนุญาตและการออก ใบอนุญาตให้เป็นไปตาม ที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 22 ในกรณีผู้รับใบอนุญาตตายให้ทายาท หรือผู้จัดการมรดกยื่นคำขอต่อผู้อนุญาต เพื่อรับโอนใบอนุญาต ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้รับใบอนุญาตตาย หรือภายในระยะเวลาที่ผู้อนุญาต ขยายเวลาให้ตามความจำเป็น ถ้า มิได้ยื่นคำขอมายในระยะเวลาที่กำหนดให้ถือว่าใบอนุญาตสิ้นอายุ หากจะประกอบกิจการโรงงานต่อไปให้ดำเนินการ ขอรับใบอนุญาตใหม่ ในระหว่างระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ถือเสมือนว่าทายาทหรือผู้จัดการมรดกซึ่งเข้าประกอบ กิจการโรงงานเป็นผู้รับใบอนุญาต ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถให้นำความในสอง วรรคก่อนมา ใช้บังคับแก่ผู้อนุบาลโดยอนุโลม หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขในการขอรับโอนใบอนุญาตและการออก ใบอนุญาตให้เป็นไปตาม ที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 23 ผู้รับใบอนุญาตต้องแสดงใบอนุญาตไว้ ณ ที่เปิดเผยและเห็นได้ง่ายในโรงงาน ของตน

มาตรา 24 เมื่อมีการเปลี่ยนชื่อโรงงานหรือชื่อผู้รับใบอนุญาต ให้ผู้รับใบอนุญาตแจ้งเป็น หนังสือให้พนักงาน เจ้าหน้าที่ที่ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยน

มาตรา 25 ในกรณีใบอนุญาตสูญหายหรือถูกทำลาย ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทน ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบถึงการสูญหายหรือถูกทำลาย

มาตรา 26 ผู้รับใบอนุญาตซึ่งประสงค์จะย้ายเครื่องจักรบางส่วนที่ติดตั้งในโรงงานไปยัง สถานที่อื่น เพื่อประกอบกิจการโรงงานเป็นการชั่วคราว ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อผู้อนุญาตพร้อมทั้ง แผนผัง และรายละเอียดอื่นแสดงผลประกอบการพิจารณาด้วย ถ้าผู้อนุญาตเห็นสมควร ก็ให้ส่งอนุญาตให้ย้ายเครื่องจักรไปประกอบกิจการตามคำขอได้ ภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่มิคำสั่ง ในการนี้จะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับวิธีการ เพื่อความปลอดภัยให้ปฏิบัติด้วยก็ได้ ถ้าผู้รับใบอนุญาตมีความจำเป็นจะต้องประกอบกิจการนั้นเกินกว่าระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตตามวรรคสอง ก็ให้ขอขยายระยะเวลาต่อผู้อนุญาตก่อนระยะเวลานั้นสิ้นสุดลง ถ้าผู้อนุญาตเห็นสมควรก็ให้ส่งอนุญาตขยายระยะเวลาต่อไปได้ไม่เกินหนึ่งปี

มาตรา 27 ผู้รับใบอนุญาตซึ่งประสงค์จะย้ายโรงงานไปยังที่อื่น ให้ดำเนินการเสมือนการตั้งโรงงานใหม่

มาตรา 28 ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดเลิกประกอบกิจการโรงงาน ให้แจ้งเป็นหนังสือต่อผู้อนุญาต ภายในสิบห้าวันนับแต่วันเลิกประกอบกิจการโรงงาน ถ้าผู้รับใบอนุญาตประสงค์จะเปลี่ยนแปลงโรงงานจำพวกที่ 3 เป็นโรงงานจำพวกที่ 1 หรือ โรงงานจำพวกที่ 2 แล้วแต่กรณี ให้แจ้งการเลิกประกอบกิจการโรงงานตามวรรคหนึ่ง และเมื่อจะประกอบกิจการโรงงานต่อไปให้ดำเนินการตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ สำหรับการประกอบ กิจการโรงงานจำพวกดังกล่าว

มาตรา 29 ในกรณีที่มีกฎกระทรวงตามมาตรา 7 หรือประกาศของรัฐมนตรีตามมาตรา 32

(1) ทำให้โรงงานจำพวกที่ 1 หรือโรงงานจำพวกที่ 2 เปลี่ยนเป็นโรงงานจำพวกที่ 3 ถ้าผู้ประกอบ กิจการโรงงานยื่นคำขอใบอนุญาตตามมาตรา 12 ภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่กฎกระทรวง นั้นมีผลบังคับ ให้ผู้นั้นประกอบกิจการโรงงานต่อไปได้โดยมีฐานะเสมือนเป็นผู้ได้รับใบอนุญาต และให้ผู้อนุญาตออกใบอนุญาตโดยไม่ชักช้า

มาตรา 30 ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้ท้องที่ใดท้องที่ หนึ่งเป็นเขตประกอบการอุตสาหกรรมได้ การประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 2 หรือโรงงานจำพวกที่ 3 ภายในเขตประกอบการอุตสาหกรรมตามวรรคหนึ่ง หรือเขตนิคมอุตสาหกรรมซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการนิคม อุตสาหกรรม ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบตามมาตรา 11 หรือได้รับอนุญาต ตามมาตรา 12 แล้วแต่กรณี แต่การประกอบกิจการโรงงานดังกล่าวจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 8 ประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงดังกล่าว ประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามมาตรา 32

(1) และบทบัญญัติอื่นที่เกี่ยวกับการควบคุมการประกอบ กิจการโรงงานตามพระราชบัญญัตินี้ โดยให้ถือเสมือนเป็นผู้แจ้งหรือผู้รับใบอนุญาต แล้วแต่กรณี เมื่อได้กำหนดให้ท้องที่ใดเป็นเขตประกอบการอุตสาหกรรมหรือจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมขึ้น ตามกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแล้ว รัฐมนตรีอาจออกกฎกระทรวงกำหนดให้บริเวณโดย กิจการโรงงานโดยเด็ดขาดหรือจะอนุญาตให้ประกอบกิจการได้เฉพาะโรงงานบางประเภท ชนิดหรือ ขนาดใดก็ได้

มาตรา 31 เพื่อประโยชน์ในการบริหารราชการให้มีประสิทธิภาพ และอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน ถ้าการประกอบกิจการโรงงานใดมีกรณีที่เกี่ยวข้องอันจะต้องได้รับอนุญาตจากพนักงาน เจ้าหน้าที่ตามกฎหมายอื่นอยู่ด้วย พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ และพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจดำเนินการตามกฎหมายในเรื่องนั้นๆ อาจกำหนดวิธีการในการ ดำเนินการเพื่อพิจารณาอนุญาตร่วมกันได้ การดำเนินการตามวรรคหนึ่งจะกำหนดให้กระทำโดยมีการยื่นคำขอร่วมกัน หรือจะให้มีผล เป็นการยกเว้นแบบเอกสารที่ต้องใช้รายการ และข้อมูลที่ต้องแสดง สถานที่ต้องยื่นคำขอหรือเอกสาร และขั้นตอนในการพิจารณาอนุญาตที่ซ้ำซ้อนหรือคล้ายคลึงกัน หรืออาจก่อให้เกิดอุปสรรคแก่การ พิจารณาอนุญาตร่วมกันโดยไม่จำเป็นเสียก็ได้ และในกรณีที่สมควรจะกำหนดหลักเกณฑ์หรือวิธีการ ใดให้ต้องปฏิบัติเพิ่มเติมแทนก็ได้ แต่การอนุญาตจะต้องเป็นไปตามรูปแบบที่กำหนดใน

กฎหมายว่าด้วยการนั้น ในการพิจารณานุญาตร่วมกัน พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตรวจสอบ ผู้มีอำนาจพิจารณา ส่วนหนึ่งส่วนใดในการอนุญาตหรือผู้มีอำนาจอนุญาตอาจมอบอำนาจของตนให้พนักงานเจ้าหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องในการพิจารณานุญาตเป็นผู้ดำเนินการแทนได้ตามความเหมาะสม การกำหนดและการมอบอำนาจตามวรรคสองและวรรคสาม เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษา แล้วให้มีผลใช้บังคับได้

หมวด 2

การกำกับและดูแลโรงงาน

มาตรา 32 เพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ความมั่นคง ความปลอดภัย ของประเทศหรือของ สาธารณชน ให้รัฐมนตรีโดยอนุมนตรีมีอำนาจกำหนดโดยประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาในเรื่องดังต่อไปนี้

- (1) กำหนดจำนวนและขนาดของโรงงานแต่ละประเภทหรือชนิดที่จะให้ตั้งหรือ ขยาย หรือที่จะไม่ให้ตั้งหรือ ขยายในท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง
- (2) กำหนดชนิด คุณภาพ อัตราส่วนของวัตถุดิบ แหล่งกำเนิดของวัตถุดิบ และหรือปัจจัยหรือชนิดของ พลังงานที่จะนำมาใช้หรือผลิตในโรงงาน
- (3) กำหนดชนิดหรือคุณภาพของผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในโรงงานที่จะให้ตั้งหรือ ขยาย
- (4) กำหนดให้นำผลผลิตของโรงงานที่จะให้ตั้งหรือขยายไปใช้ในอุตสาหกรรม บางประเภท หรือให้ส่งผล ผลิตออกนอกอาณาจักรทั้งหมดหรือบางส่วน

มาตรา 33 ถ้าโรงงานจำพวกที่ 2 หรือโรงงานจำพวกที่ 3 หยุดดำเนินงานติดต่อกันเกิน กว่าหนึ่งปี ผู้ประกอบกิจการ โรงงานจำพวกที่ 2 หรือผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 3 แล้วแต่กรณีต้องแจ้งเป็นหนังสือให้พนักงาน เจ้าหน้าที่ทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันพ้นกำหนดหนึ่งปี ถ้าบุคคลดังกล่าวตามวรรคหนึ่งประสงค์จะประกอบกิจการ โรงงานต่อไป ให้แจ้งเป็นหนังสือ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนเริ่มประกอบกิจการและถ้าเป็นโรงงานจำพวกที่ 3 จะต้องได้รับอนุญาต เป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่เสียก่อนแล้วจึงประกอบกิจการโรงงานได้ ในการให้ประกอบ กิจการโรงงานจำพวกที่ 3 ต่อไปนั้น ให้นำมาตรา 15 วรรคสอง และมาตรา 16 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 34 ในกรณีมีอุบัติเหตุในโรงงานเนื่องจากโรงงานหรือเครื่องจักรของโรงงานไม่ว่าจะ เป็นกรณีของโรงงาน จำพวกใด ถ้าอุบัติเหตุนั้น

(1) เป็นเหตุให้บุคคลถึงแก่ความตาย เจ็บป่วยหรือบาดเจ็บ ซึ่งภายหลังเจ็ดสิบ สองชั่วโมงแล้วยังไม่สามารถ ทำงานในหน้าที่เดิมได้ ให้ผู้ประกอบกิจการโรงงานแจ้งเป็นหนังสือให้ พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบภายในสามวันนับแต่ วันตาย หรือวันครบกำหนดเจ็ดสิบสองชั่วโมง แล้วแต่กรณี

(2) เป็นเหตุให้โรงงานต้องหยุดดำเนินงานเกินกว่าเจ็ดวัน ให้ผู้ประกอบกิจการ โรงงานแจ้งเป็นหนังสือให้ พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบภายในสิบวันนับแต่วันเกิดอุบัติเหตุ เมื่อเกิดอุบัติเหตุในโรงงานใดตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงาน เจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจโรงงานและ เครื่องจักรและพิจารณาดำเนินการตามมาตรา 37 หรือมาตรา 39 แล้วแต่กรณี

มาตรา 35 เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(1) เข้าไปในโรงงานหรืออาคาร สถานที่ หรือยานพาหนะที่มีเหตุควรสงสัยว่า จะประกอบกิจการโรงงานใน เวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่ ดังกล่าว เพื่อตรวจสอบสภาพโรงงาน อาคาร สถานที่ หรือยานพาหนะ สภาพเครื่องจักร หรือการกระทำใดที่อาจเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

(2) นำตัวอย่างผลิตภัณฑ์ที่สงสัยเกี่ยวกับคุณภาพในปริมาณพอสมควร เพื่อตรวจสอบคุณภาพพร้อมกับ เอกสารที่เกี่ยวข้อง

(3) ตรวจ ค้น กัก ยึดหรืออายัดผลิตภัณฑ์ ภาชนะบรรจุ สมุดบัญชี เอกสาร หรือสิ่งใด ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในกรณี

ที่มีเหตุสงสัยว่าการประกอบกิจการของโรงงานอาจก่อให้เกิดอันตราย แก่บุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน หรือมีการกระทำผิดต่อพระราชบัญญัตินี้

(4) มีหนังสือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารหรือวัตถุใดมาเพื่อประกอบการพิจารณาได้

มาตรา 36 เมื่อปรากฏว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่ากระทำการเช่นนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งแต่งตั้งจากข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ 4 มีอำนาจจับกุมผู้นั้น เพื่อส่งพนักงานสอบสวน ดำเนินการต่อไปตามกฎหมาย

มาตรา 37 ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า ผู้ประกอบกิจการโรงงานผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือการประกอบกิจการโรงงานมีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตราย ความเสียหายหรือความเดือดร้อนแก่บุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นระงับการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือแก้ไขหรือปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนดได้ ในกรณีที่เห็นสมควร เมื่อได้รับอนุมัติจากปลัดกระทรวง หรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมาย ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจผูกมัดประทับตราเครื่องจักร เพื่อมิให้เครื่องจักรทำงานได้ในระหว่างการ ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง

มาตรา 38 การส่งคำสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่นำส่ง ณ ภูมิลำเนา หรือโรงงานของบุคคลซึ่งระบุไว้ในคำสั่ง ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลา ทำการของบุคคลนั้น หรือจะส่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับก็ได้ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่นำส่งแล้วแต่บุคคลซึ่งระบุไว้ในคำสั่งปฏิเสธไม่ยอมรับคำสั่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ขอให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจไปเป็นพยานเพื่อวางคำสั่งไว้ ณ ที่นั้น แต่ถ้าไม่พบบุคคลซึ่งระบุไว้ในคำสั่ง ณ ภูมิลำเนาหรือสถานที่ทำการของบุคคลนั้นจะส่งให้กับบุคคลใด ซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้วซึ่งอยู่หรือทำงาน ณ ที่นั้นก็ได้ และถ้าไม่พบบุคคลใดหรือพบแต่ไม่มีบุคคลใด ยอมรับไว้แทน ให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่ที่เห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือโรงงานนั้นต่อหน้าพนักงานฝ่าย ปกครองหรือตำรวจที่ไปเป็นพยาน เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองแล้วให้ถือว่าบุคคลซึ่งระบุ ไว้ในคำสั่งได้รับคำสั่งนั้นแล้ว แต่ถ้าเป็นการส่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ หรือโดยการปิดคำสั่งให้ถือว่าได้รับคำสั่งนั้นเมื่อครบกำหนดห้าวันทำการนับแต่วันที่พนักงานไปรษณีย์ได้ส่งหรือวันที่ได้ปิดคำสั่งนั้นไว้แล้วแต่กรณี

มาตรา 39 ในกรณีที่ผู้ประกอบกิจการโรงงานใดจงใจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา 37 โดยไม่มีเหตุอันควรหรือในกรณีที่ปรากฏว่าการประกอบกิจการของโรงงานใดอาจจะ ก่อให้เกิดอันตราย ความเสียหาย หรือความเดือดร้อนอย่างร้ายแรงแก่บุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงาน หรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน ให้ปลัดกระทรวง หรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นระงับ กิจการโรงงานนั้นหยุดประกอบกิจการโรงงานทั้งหมดหรือบางส่วนเป็นการชั่วคราว และปรับปรุงแก้ไข โรงงานนั้นเสียใหม่หรือปฏิบัติให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด ถ้าผู้ประกอบกิจการโรงงานได้ปรับปรุงแก้ไขโรงงานหรือปฏิบัติให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่ กำหนดแล้ว ให้ปลัดกระทรวง หรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายสั่งให้ประกอบกิจการโรงงานต่อไปได้ ถ้าผู้ประกอบกิจการโรงงานไม่ปรับปรุงแก้ไข โรงงานหรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้อง ภายในเวลาที่ กำหนด ให้ปลัดกระทรวงหรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายมีอำนาจสั่ง ปิดโรงงานได้ และในกรณีที่ เป็นโรงงานจำพวกที่ 3 ให้คำสั่งปิดโรงงานดังกล่าวมีผลเป็นการเพิกถอนใบอนุญาตด้วย

มาตรา 40 คำสั่งให้หยุดประกอบกิจการหรือคำสั่งปิดโรงงาน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ปิดประกาศ ไว้ในที่ที่เห็นได้ง่าย ณ โรงงานนั้นอย่างน้อยสามแห่ง ทั้งนี้ ให้มีข้อความแจ้งให้ทราบด้วยว่าห้ามมิให้ ผู้ปฏิบัติหน้าที่ในโรงงาน คนงาน หรือผู้ที่เกี่ยวข้องทุกคนทำงานในโรงงานเพื่อให้โรงงานประกอบ กิจการต่อไปได้อีกภายหลังมีคำสั่งให้หยุดประกอบ กิจการหรือคำสั่งปิดโรงงาน

มาตรา 41 คำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 37 หรือคำสั่งของปลัดกระทรวงหรือ ผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายให้หยุดประกอบกิจการโรงงานตามมาตรา 39 วรรคหนึ่ง หรือคำสั่งปิดโรงงานตามมาตรา 39 วรรคสาม ให้อุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ย่อมไม่เป็นการทุเลาการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือคำสั่งให้หยุดประกอบกิจการโรงงาน หรือคำสั่งให้ปิดโรงงาน เว้นแต่รัฐมนตรีจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

มาตรา 42 ในกรณีที่ผู้ประกอบการโรงงานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 37 ถ้ามีเหตุที่ทางราชการสมควรเข้าไปดำเนินการแทน ให้ปลัดกระทรวงหรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายมีอำนาจสั่งการให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือมอบหมายให้บุคคลใด ๆ เข้าจัดการแก้ไข เพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งนั้นได้ ในกรณีเช่นนี้ ผู้ประกอบการโรงงานต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายในการเข้าจัดการนั้นตามจำนวนที่จ่ายจริงรวมกับเบี้ยปรับในอัตราร้อยละสามสิบต่อปีของเงินจำนวนดังกล่าว ถ้าทางราชการได้เข้าไปจัดการแก้ไขปัญหามลพิษหรือผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากโรงงานให้ขอรับเงินช่วยเหลือจากกองทุนสิ่งแวดล้อมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติเพื่อใช้จ่ายในการดำเนินการได้ และเมื่อได้รับเงินตามวรรคหนึ่งจากผู้ประกอบการโรงงานแล้วให้ขอใช้เงินช่วยเหลือที่ได้รับมาคืนแก่กองทุนสิ่งแวดล้อมดังกล่าวต่อไป

มาตรา 43 ผู้ประกอบการโรงงานจำพวกที่ 2 และโรงงานจำพวกที่ 3 ต้องชำระค่าธรรมเนียมรายปีตามหลักเกณฑ์วิธีการและอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงตลอดเวลาที่ยังประกอบกิจการ ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการประกอบกิจการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่มครบจำนวน และให้นำมาตรา 39 มาตรา 40 และมาตรา 41 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 44 ในการปฏิบัติตามหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อผู้ ซึ่งเกี่ยวข้องร้องขอบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 45 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 8 (1) (2) (3) (4) (5) หรือ (8) หรือประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงดังกล่าว ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองแสนบาท

มาตรา 46 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 8 (6) หรือ (7) หรือประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงดังกล่าว ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา 47 ผู้ใดจัดทำผลการตรวจสอบตามมาตรา 9 อันเป็นเท็จ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 48 ผู้ใดประกอบการโรงงานจำพวกที่ 2 โดยไม่ได้แจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบตามมาตรา 11 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 49 ผู้ประกอบการโรงงานจำพวกที่ 2 ผู้ใดแจ้งการประกอบการไม่ถูกต้องครบถ้วนตามที่กำหนดในกฎกระทรวงตามมาตรา 11 วรรคสอง หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 11 วรรคห้า หรือมาตรา 33 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา 50 ผู้ใดประกอบการโรงงานจำพวกที่ 3 โดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 12 วรรคหนึ่ง หรือตั้งโรงงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 12 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับในกรณีที่โรงงานตามวรรคหนึ่ง เป็นโรงงานประเภทหรือชนิดที่กำหนดจำนวนหรือขนาดที่

จะให้ตั้งหรือไม่ให้ตั้งในท้องที่ใดตามประกาศที่ออกตามมาตรา 32 (1) ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 51 ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 13 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง มาตรา 19 มาตรา 28 หรือมาตรา

33 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา 52 ผู้รับใบอนุญาตผู้โดยสายโรงงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาตขยายโรงงานตามมาตรา 18 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ในกรณีที่โรงงานตามวรรคหนึ่งเป็นโรงงานประเภทหรือชนิดที่กำหนดจำนวนหรือขนาดที่จะให้ขยายไม่ให้อยู่ในท้องที่ใดตามประกาศที่ออกตามมาตรา 32 (1) ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือ ปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 53 ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 23 มาตรา 24 หรือ มาตรา 25 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา 54 ผู้ประกอบกิจการโรงงานผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 34 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา 55 ผู้ใดประกอบกิจการโรงงานในระหว่างที่ได้มีคำสั่งให้หยุดประกอบกิจการโรงงาน หรือภายหลังที่มีคำสั่งให้ปิดโรงงาน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ปรับอีกวันละห้าพันบาทจนกว่าจะหยุดประกอบกิจการ สถาปนิกหรือวิศวกรผู้ใดยังฝ่าฝืนทำงานในโรงงานเฉพาะส่วนที่มีคำสั่งให้หยุดประกอบกิจการ หรือยังฝ่าฝืนทำงานในโรงงานที่มีคำสั่งปิดโรงงานแล้วเพื่อให้โรงงานประกอบกิจการต่อไปต้องระวางโทษ เช่นเดียวกับผู้ประกอบกิจการโรงงานตามวรรคหนึ่ง ผู้ที่ทำงานในโรงงานหรือคนงานผู้ใดยังฝ่าฝืนทำงานในโรงงานเฉพาะส่วนที่มีคำสั่งให้หยุดประกอบกิจการ หรือยังฝ่าฝืนทำงานในโรงงานที่มีคำสั่งปิดโรงงานแล้วให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้ร่วมกระทำ หรือสนับสนุนการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง แล้วแต่กรณี แต่ศาลจะลงโทษน้อยเพียงใดก็ได้ โดยคำนึงถึงฐานะ ความรับผิดชอบต่อครอบครัว ความจงใจฝ่าฝืนกฎหมาย และความมีส่วนสำคัญในการกระทำ

มาตรา 56 ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 35 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 57 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา 37 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ปรับอีกวันละไม่เกินห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือยังไม่ปฏิบัติตามที่ถูกต้อง

มาตรา 58 ผู้ใดกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้เครื่องจักรที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ผูกมัดประทับตราไว้ตามมาตรา 37 วรรคสองกลับทำงานได้อีก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 59 ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ให้ความสะดวกแก่บุคคลซึ่งปลัดกระทรวง หรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายให้เข้าจัดทำเพื่อให้การเป็นไปตามคำสั่งตามมาตรา 42 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 60 ผู้ใดกระทำการใด ๆ ให้คำสั่งหยุดประกอบกิจการโรงงานหรือคำสั่งปิดโรงงาน ชำรุดหรือเสียหาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 61 ในกรณีที่ผู้ประกอบกิจการโรงงานกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ให้ถือว่าสถาปนิก หรือวิศวกรที่ทำงานในโรงงาน และมีหน้าที่รับผิดชอบในการงานส่วนที่มีกรณีการกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้น มีส่วนร่วมหรือรู้เห็นในการกระทำความผิดกับผู้ประกอบกิจการโรงงาน และต้องรับโทษเช่นเดียวกับผู้ประกอบกิจการโรงงาน เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วยกับการกระทำความผิดนั้น นอกจากต้องรับโทษตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ปลัดกระทรวงแจ้งชื่อและการกระทำของบุคคล เช่นว่านั้นให้คณะกรรมการควบคุมการประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมหรือคณะกรรมการควบคุมการประกอบวิชาชีพวิศวกรรมทราบ เพื่อพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพสถาปัตยกรรม หรือกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรมตามควรแก่กรณีต่อไป

มาตรา 62 ผู้ใดเคยถูกลงโทษเพราะเหตุกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้แล้วครั้งหนึ่ง ถ้าได้กระทำความผิดใน บทบัญญัติเดียวกันกับที่เคยถูกลงโทษแล้วนั้นซ้ำอีก ให้ศาลพิจารณาเพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นอย่างน้อยอีกหนึ่งในสาม ของอัตราโทษจำคุก หรือเพิ่มโทษอีกกึ่งหนึ่งของอัตราโทษปรับสำหรับความผิดนั้น

มาตรา 63 ในกรณีที่ยังหุ้นส่วน บริษัท หรือนิติบุคคลอื่นกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ กรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการกระทำอันเป็นความผิดนั้น ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการกระทำนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วย

มาตรา 64 ในกรณีที่มีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่าบุคคลผู้ที่อาศัยอยู่ใกล้ชิดหรือติดต่อกับ โรงงานที่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น หรือบุคคลซึ่งความเป็นอยู่ถูกรบกวนกระเทือน เนื่องจากการกระทำความผิด เป็นผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 65 ให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีในเขตกรุงเทพมหานครและในส่วนภูมิภาคได้ตามความเหมาะสม คณะกรรมการเปรียบเทียบคดีแต่ละคณะให้รัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิในด้านกฎหมายจำนวนสามคน โดยมี วาระการดำรงตำแหน่งคราวละสองปี แต่เมื่อพ้นจากตำแหน่งแล้วอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้การพ้นจากตำแหน่งก่อน วาระ การประชุม และวิธีพิจารณาของคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดย ประกาศในราชกิจจานุเบกษา บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ความผิดตามมาตรา 50 วรรคสอง หรือ มาตรา 52 วรรคสอง ให้คณะกรรมการเปรียบเทียบคดีมีอำนาจเปรียบเทียบได้ ถ้าเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรถูกฟ้องร้อง หรือได้รับโทษถึงจำคุก และเมื่อผู้ต้องหาได้เสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบภายในสามสิบ วันนับแต่วันที่มีการ เปรียบเทียบปรับ ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในกรณีที่พนักงานสอบสวนพบว่า ผู้ใดกระทำความผิดตามวรรคสี่และผู้นั้นยินยอมให้เปรียบเทียบปรับ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้แก่คณะกรรมการ เปรียบเทียบคดีภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา 66 คำขออนุญาตใด ๆ ที่ได้ยื่นไว้ และการอนุญาตใด ๆ ที่ได้ให้ไว้และยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของผู้ อนุญาต หรือการปฏิบัติของผู้ขออนุญาตตามที่ได้รับอนุญาต แล้วแต่กรณีให้ถือว่าเป็นคำขออนุญาตหรือการอนุญาต ตามพระราชบัญญัตินี้โดยอนุโลม ในกรณีที่คำขออนุญาต หรือการอนุญาตดังกล่าวมีข้อแตกต่างไปจากคำขออนุญาต หรือการอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้มีอำนาจอนุญาตมีอำนาจสั่งให้แก้ไขเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น เพื่อให้ การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 67 บออนุญาตประกอบกิจการโรงงานที่ออกให้แก่บุคคลใด ๆ ตามกฎหมายว่าด้วย โรงงานก่อนวันที่ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไปจนสิ้นอายุที่กำหนดไว้ ให้ถือว่าใบอนุญาตตั้งโรงงานตามกฎหมายว่าด้วย โรงงานก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ผู้ ได้รับใบอนุญาตตั้งโรงงานดังกล่าว มีหน้าที่ดำเนินการต่อไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 68 บรรดากฎกระทรวงและประกาศที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานให้คงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัด หรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อานันท์ ปันยารชุน

นายกรัฐมนตรี

อัตราค่าธรรมเนียม

(1) ค่าขอ	ฉบับละ	100 บาท
(2) ใบอนุญาตหรือใบอนุญาตขยายโรงงาน	ฉบับละ	100,000 บาท
(3) ใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ	1,000 บาท
(4) การต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามอัตราใน (2)		
(5) ค่าธรรมเนียมประกอบกิจการโรงงาน	ปีละ	30,000 บาท

ในการออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมจะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้แตกต่างกัน โดยคำนึงถึงขนาดและกิจการของโรงงานที่เกี่ยวข้องก็ได้

ภาคผนวก ค

แบบสอบถาม

ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งในอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้สร้างขึ้นมาเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลรายละเอียดของปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ประกอบการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งในเขตจังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อนำข้อมูลไปประมวลวิเคราะห์ผลและจัดลำดับความสำคัญ อันนำไปสู่การสร้างปัจจัยเกื้อหนุนอื่นที่ส่งผลบวกต่อภาคการลงทุนในอุตสาหกรรมการผลิตต่อไป

อนึ่งข้อมูลที่ได้รับจะถือเป็นความลับอย่างยิ่งยวดและจะนำไปใช้ประโยชน์ในการทำวิจัยโดยนำเสนอผลการศึกษาในภาพรวมเท่านั้น ผู้วิจัยขอรับรองว่าจะไม่มีผลทางกฎหมายและการเสียหายใด ๆ ทั้งสิ้น ประกอบด้วย 4 ส่วน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่จะส่งผลต่อการตัดสินใจลงทุน โดยจะแบ่งออกเป็น

ส่วนที่ 3 ปัญหาผู้ประกอบการพบในการลงทุนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะหรือความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ต้องการ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ

1. ชื่อกิจการ.....

ที่อยู่.....

รูปแบบการจัดทะเบียน (บริษัท ห้างหุ้นส่วนหรืออื่น ๆ โปรดระบุ).....

สินค้าหลักที่ผลิต (ตอบได้มากกว่า 1 ชนิด).....

สัดส่วนการขาย ในประเทศ.....% ส่งออก.....%

สัดส่วนการถือหุ้น คนไทย.....% ต่างชาติ.....%

ปีที่จัดทะเบียน/จัดตั้งบริษัท.....

2. ตำแหน่งงานผู้ตอบ

แบบสอบถาม

3. ประสบการณ์ในการทำงานในสาขาที่เกี่ยวข้อง ปี

4. ทุนจดทะเบียนและชำระเต็มมูลค่า (ปีปัจจุบัน)

- ไม่เกิน 20 ล้านบาท
- มากกว่า 20 – 200 ล้านบาท
- มากกว่า 200 – 500 ล้านบาท
- มากกว่า 500 – 1,000 ล้านบาท
- มากกว่า 1,000 ล้านบาท

5. จำนวนแรงงานแรงงาน

6. จำนวนคนงานที่ทำงานปกติ (คนงานรายวันและรายเดือน)

- น้อยกว่า 50 คน
- 51 – 200 คน
- 201 – 400 คน

- มากกว่า 400 คน
7. ภูมิลำเนาเดิมของผู้ประกอบการ/ผู้ถือหุ้นรายใหญ่อยู่ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีหรือไม่
- ใช่
- ไม่ใช่ (โปรดระบุ) ...
8. ท่านมีสถานประกอบการ/ธุรกิจอื่นตั้งอยู่ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีหรือไม่
- มี (กรณาระบุจำนวน) ...
- ไม่มี
8. โปรดระบุเหตุผลของการเลือกตัดสินใจเลือกตั้งโรงงานในจังหวัดสุราษฎร์ธานี (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ขยายธุรกิจเดิม
- เพื่อประกอบธุรกิจใหม่
- เพื่อเข้าร่วมลงทุนกับผู้ประกอบการในท้องถิ่น
- อื่น ๆ (โปรดระบุ) ...

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่จะส่งผลต่อการตัดสินใจลงทุน

9. จงกำหนดระดับความมีอิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจตั้งโรงงานในจังหวัดสุราษฎร์ธานีต่อไปนี้

ปัจจัย	ระดับความมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ				
	มากที่สุด (≥ 90%)	มาก (70-89%)	ปานกลาง (50-69%)	น้อย (30-49%)	น้อยที่ (<30%)
1. ต้นทุนด้านวัตถุดิบ (ราคาที่เหมาะสม ปริมาณพอเพียงและสามารถในการจัดหาได้ง่าย)					
2. ต้นทุนค่าขนส่งในการกระจายสินค้าไปสู่ลูกค้า					
3. ต้นทุนค่าขนส่งวัตถุดิบเข้าสู่โรงงาน					
4. อัตราค่าแรงงานขั้นต่ำของจังหวัด					
5. ระดับความมีฝีมือของแรงงานหรือความสามารถในการพัฒนาทักษะ					
6. ความสามารถในการจัดหาแรงงาน					
7. ค่าเช่าที่ดินหรือที่ดินราคา					
8. การได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี					
9. การคำนึงถึง/การสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของจังหวัดสุราษฎร์ธานี					
10. โครงสร้างพื้นฐานด้านระบบสาธารณูปโภค					
11. การสนับสนุนของชุมชนหรือจัดกิจกรรมตอบแทนชุมชน					
12. อื่น ๆ (โปรดระบุ) ...					

10. การเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานในจังหวัดสุราษฎร์ธานีท่านคำนึงถึงการได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีหรือไม่

- คำนึง
 ไม่คำนึง

11. ในการตัดสินใจตั้งโรงงานในจังหวัดสุราษฎร์ธานีกิจการของท่านได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีอะไรบ้าง

- ได้รับการยกเว้น/ลดหย่อนภาษีนำเข้าเครื่องจักร
 ได้รับการยกเว้น/ลดหย่อนภาษีวัตถุดิบหลัก
 ได้รับการยกเว้น/ลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล
 ได้รับการยกเว้น/ลดหย่อนภาษีท้องถิ่น
 สิทธิประโยชน์การนำค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคไปหักค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานได้ 2 เท่า
 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

12. การตัดสินใจตั้งโรงงานในจังหวัดสุราษฎร์ธานีท่านได้คำนึงถึงยุทธศาสตร์ของจังหวัดหรือไม่

- คำนึง
 ไม่คำนึง

13. ธุรกิจของท่านมีความสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดหรือไม่ (โดยดูรายละเอียดยุทธศาสตร์จังหวัดได้ในข้อ 14)

- สอดคล้อง (ตอบข้อ 14)
 ไม่สอดคล้อง (ตอบข้อ 15)

14. ธุรกิจของท่านมีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์แต่ละด้านในระดับใด

ประเด็นยุทธศาสตร์	ระดับความสอดคล้อง				
	มากที่สุด ($\geq 90\%$)	มาก (70-89%)	ปานกลาง (50-69%)	น้อย (30-49%)	น้อยที่สุด ($<30\%$)
1. การเป็นศูนย์กลางการเกษตรที่มีคุณภาพครบวงจร					
2. การเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากการเกษตร					
3. การเป็นผู้นำการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพที่ยั่งยืนในภูมิภาค					
4. การเป็นจุดเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมบริเวณภาคใต้ตอนบน					
5. การเป็นแหล่งศึกษาเพื่อพัฒนาคุณธรรม					
6. การเป็นเมืองน่าอยู่					
7. การเรียนรู้เพื่อพัฒนาระบบราชการเพื่อทำงานขับเคลื่อนยุทธศาสตร์					

15. ท่านคิดว่าโครงสร้างพื้นฐานด้านใดมีผลต่อการตัดสินใจตั้งโรงงานของท่านมากที่สุด

(โปรดเรียงลำดับความสำคัญ หมายเลข 1 หมายถึง สำคัญมากที่สุด)

- น้ำประปา
- ไฟฟ้า
- การคมนาคม (ทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ)
- เทคโนโลยีสารสนเทศ (โทรศัพท์ หรือ อินเทอร์เน็ต)
- อื่น ๆ (โปรดระบุ)

16. ในรอบ 5 ปีที่ผ่านมากิจกรรมของท่านได้สนับสนุนการจัดกิจกรรมเหล่านี้เพื่อชุมชนหรือไม่

- โครงการปลูกป่า
- โครงการรักษาสิ่งแวดล้อม
- โครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัย (อุทกภัย วาตภัย และ ภัยแล้ง)
- โครงการมอบทุนการศึกษา
- โครงการตอบแทนชุมชนที่รายรอบสถานประกอบการ
- การติดตั้งระบบบำบัดมลภาวะนอกเหนือจากที่กฎหมายกำหนด
- ได้รับการรับรองมาตรฐาน ISO 14000
- ได้รับการรับรองมาตรฐาน ISO 9001 เวอร์ชัน 2000
- ได้รับการรับรองมาตรฐาน ISO 18000
- ได้รับการรับรองมาตรฐาน HACCP
- ได้รับการรับรองมาตรฐาน GMP
- อื่น ๆ (โปรดระบุ)

ส่วนที่ 3 ปัญหาผู้ประกอบการพบในการลงทุนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

ภาคผนวก ข

ตารางที่ 1 สัดส่วนการถือหุ้นและสัดส่วนการขาย

	จำนวน	ร้อยละ
<u>การถือหุ้น</u>	<u>33</u>	<u>100.00</u>
คนไทย 100%	24	72.73
คนไทยน้อยกว่า 50%	3	9.09
ไม่ระบุสัดส่วนการถือหุ้น	6	18.18
<u>ตลาดที่ขายสินค้า</u>	<u>33</u>	<u>100.00</u>
ขายในประเทศ 100%	15	45.45
ขายในประเทศ 51-99%	3	9.09
ขายในประเทศและต่างประเทศ 50%	2	6.06
ขายต่างประเทศ 51-99%	8	24.24
ไม่ระบุสัดส่วนการขาย	5	15.15

หมายเหตุ : ผู้ถือหุ้นต่างชาติได้แก่ ออสเตรเลีย

ตารางที่ 2 ความสอดคล้องของธุรกิจกับยุทธศาสตร์จังหวัด

ประเด็นยุทธศาสตร์จังหวัดสุราษฎร์ธานี	จำนวน	ระดับความสอดคล้อง					
		ค่าเฉลี่ย (ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน)	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
การเป็นศูนย์กลางการเกษตรที่มีคุณภาพครบวงจร	29	3.24(1.02)	2(6.9%)	11(37.9%)	10(34.5%)	4(13.8%)	2(6.9%)
การเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากการเกษตร	30	3.23(0.97)	1(3.3%)	13(43.3%)	10(33.3%)	4(13.3%)	2(6.7%)
การเป็นผู้นำการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพที่ยั่งยืนในภูมิภาค	30	2.63(1.13)	2(6.7)	5(16.7%)	7(23.3%)	12(40%)	4(13.3%)
การเป็นจุดเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมบริเวณภาคใต้ตอนบน	30	3.53(1.11)	5(16.7%)	13(43.3%)	7(23.3%)	3(10%)	2(6.7%)
การเป็นแหล่งศึกษาเพื่อพัฒนาคุณธรรม	30	2.67(0.84)		4(13.3%)	15(50%)	8(26.7%)	3(10%)
การเป็นเมืองน่าอยู่	29	3.38(1.15)	5(17.2%)	9(31%)	9(31%)	4(13.8%)	2(6.9%)
การเรียนรู้เพื่อพัฒนาระบบราชการเพื่อทำงานขับเคลื่อนยุทธศาสตร์	29	2.79(0.94)		8(27.6%)	9(31%)	10(34.5%)	2(6.9%)

ตารางที่ 3 ความคิดเห็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของผู้ประกอบการ

ปัจจัย	จำนวน	ค่าเฉลี่ย		ระดับความมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงทุน			
		(ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน)	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ปัจจัยภายใน							
ความคุ้มค่าด้านต้นทุน							
ต้นทุนวัตถุดิบ							
- ราคาที่เหมาะสม	32	3.91(0.64)	5(15.6%)	19(59.4%)	8(25%)		
- ปริมาณพอเพียง	32	4.13(0.79)	11(34.4%)	15(46.9%)	5(15.6%)	1(3.1%)	
- สามารถในการจัดหาได้ง่าย	33	4.06(0.86)	10(30.3%)	17(51.5%)	5(15.2%)		1(3.1%)
ต้นทุนค่าขนส่งในการกระจายสินค้าสู่ลูกค้า	32	3.25(0.72)		12(37.5%)	17(53.1%)	2(6.3%)	1(3.1%)
ต้นทุนค่าขนส่งวัตถุดิบเข้าสู่โรงงาน	33	3.70(0.85)	4(12.1%)	18(54.5%)	9(27.3%)	1(3%)	1(3%)
อัตราค่าแรงงานขั้นต่ำของจังหวัด	33	3.06(0.86)	1(3%)	8(24.2%)	18(54.5%)	4(12.1%)	2(6.1%)
ระดับความมีฝีมือของแรงงานหรือความสามารถในการพัฒนาทักษะ	33	2.94(0.93)	1(3%)	8(24.2%)	14(42.4%)	8(24.2%)	2(6.1%)
ความสามารถในการจัดหาแรงงาน	33	3.18(0.85)	2(6.1%)	9(27.3%)	15(45.5%)	7(21.2%)	
ค่าเช่าหรือราคาที่ดิน	32	3.28(0.85)	3(9.4%)	8(25%)	16(50%)	5(15.6%)	
โอกาสในการขยายธุรกิจ							
ความสามารถในการขยายธุรกิจเดิม	32	3.81(0.78)	6(18.8%)	15(46.9%)	10(31.3%)	1(3.1%)	
การสร้างโอกาสลงทุนในธุรกิจใหม่ที่มีศักยภาพ	32	3.56(0.76)	3(9.4%)	14(43.8%)	13(40.6%)	2(6.3%)	
การร่วมลงทุนกับผู้ประกอบการท้องถิ่น	31	2.52(1.09)	1(3.2%)	5(16.1%)	9(29%)	10(32.3%)	6(19.4%)
ขนาดกิจการ	32	3.53(0.72)	2(6.1%)	15(46.9%)	13(40.6%)	2(6.3%)	
ปัจจัยภายนอก							
ทัศนคติของสังคม	33	3.18(1.01)	4(12.1%)	6(18.2%)	17(51.5%)	4(12.1%)	2(6.1%)
การได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี	33	2.67(1.24)	3(9.1%)	5(15.2%)	10(30.3%)	8(24.2%)	7(21.2%)
โครงสร้างพื้นฐานด้านระบบสาธารณูปโภค	33	3.30(0.88)	1(3%)	14(42.4%)	14(42.4%)	2(6.1%)	2(6.1%)
ความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของจังหวัด	32	3.13(1.10)	2(6.3%)	12(37.5%)	9(28.1%)	6(18.8%)	3(9.4%)

ภาคผนวก ง

ประวัติคณะผู้วิจัย

หัวหน้าโครงการวิจัย

ชื่อ น.ส.เกษราภรณ์ สุตตาพงศ์ (สัดส่วนวิจัยร้อยละ 40)
Miss Ketsaraporn Suttapong

คุณวุฒิ M.M. (Master of Management, 2005) Mahidol University

ตำแหน่ง อาจารย์

ระยะเวลาจ้าง 1 ปี

สถานที่ทำงาน หลักสูตรวิชาวิทยาการจัดการ
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี
โทรศัพท์/โทรสาร : 0-7735-5453
E-mail: ksuttapong@hotmail.com

ประสบการณ์ในงานวิจัย

- Enhancing the Oil Palm Business Management Potential of Farmers Cooperatives for Sustainable. The Case Study of Krabi Oil - Palm Farmers Cooperatives for Sustainable : The Case Study of The Krabi Oil – Palm Farmers Cooperatives Federation Limited, 2006
- Evaluation and Identification of Raw Intervention Ideas for Thailand's Rubber Subsector. Supported by Thai – German Programme for Enterprise Competitiveness (GTZ), 2007
- Pattern of Oil Palm Contact Farming, 2008

บทบาทของนักวิจัย

ร่วมจัดทำข้อเสนอโครงการ เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล วางแผนและเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนทำรายงานผลการวิจัย

ผู้ร่วมวิจัย

- ชื่อ** น.ส.บุญชริกา ไจกระจ่าง (สัดส่วนวิจัยร้อยละ 30)
Miss Buntarika Jaikrajang
- คุณวุฒิ** M.Acc. (Managerial Accounting, 2004) Chulalongkorn University
- ตำแหน่ง** อาจารย์
- ระยะเวลาจ้าง** 1 ปี
- สถานที่ทำงาน** หลักสูตรวิทยาการจัดการ
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี
โทรศัพท์/โทรสาร : 0-7735-5453
E-mail: buntarika.j@psu.ac.th

ประสบการณ์ในงานวิจัย

- Factor Affecting the Level of Financial Instrument Disclosures of Banks Listed on the Stock Exchange of Thailand. Proceeding in The Asian Academic Accounting Association Conference: 2004 (AAAA 2004), Bangkok Thailand.
- The Research Projects: Convergence and Divergence of the Strategic Decision Making for Hospital and Hotel Businesses, 2003. (Research Assistant)

บทบาทของนักวิจัย

ร่วมจัดทำข้อเสนอโครงการ เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล วางแผนและเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนทำรายงานผลการวิจัย

ผู้ร่วมวิจัย

- ชื่อ** นายธีรศักดิ์ ชูชีพ (สัดส่วนวิจัยร้อยละ 30)
Mr.Thiensak Chuchep
- คุณวุฒิ** วศ.ม. (วิศวกรรมการจัดการอุตสาหกรรม)
- ตำแหน่ง** อาจารย์
- ระยะเวลาจ้าง** 1 ปี

สถานที่ทำงาน หลักสูตรการจัดการอุตสาหกรรม

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี

โทรศัพท์/โทรสาร 0-7735-5453

E-mail: thiensakc@yahoo.com

ประสบการณ์ในงานวิจัย ไม่มี

บทบาทของนักวิจัย

ร่วมจัดทำข้อเสนอโครงการ เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล วางแผนและเก็บรวบรวม
ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนทำรายงานผลการวิจัย